

Tomsvinga-Sagan,

eller

Historia

om

Kämparne från Tomsborg.

På

Isländska och Svenska,

Redigerad och Öfversatt

af

MAGNUS ADLERSTAM,

Commerce-Råd.

Öf

Utgifwen

af

L. HAMMARSKÖLD.

Manuens wid Kongl. Biblioteket och
Ledamot af Vetenskaps och Witterhets-
Sammället i Göteborg.

SEDERHOLM,

Tryckt i Elméns och Granbergs Tryckeri 1815.

20ms 0111808ms 02

0111808

0111808

0111808

0111808

0111808

0111808

0111808

0111808

0111808

0111808

0111808

0111808

Utgifwarens Företal.

Från första stunden jag hade den lyckan att, såsom tjänsteman, få inträde i det ärogl. Allmänna RiksBibliotheket, uppslöd hos mig den lifliga önskan, att för ett wettgirigt publiqum kunna gbra några af detta Bibliothets dyrbara Manuskrifter bekanta. Att jag nu är i tillfälle att uppfylla denna önskan, skyller jag förnämligast Herr Sekreteraren Granbergs warma nit för forskning och utbredd kännedom om fosterjordens förtid, i det att han, då försöket att, förmedelst prenumereration, winna allmänt understödd för företaget, icke syntes gynnande, wänstapsfullt åtog sig hela risken för tryckningskostnaden; och jag anser det för en lika så belig som hufv pligt att, inför allmänheten, honom här för betyga min lifligaste tacksamhet.

Att jag bland de handskrifna Handlingar, till hwilka jag hade tillgång, för utgifwandet, först wal föll på Jomsringa sagan, hoppas jag skall utaf de fleste warda gilladt. För kunskapen om nordens äldsta öden, seder, tänkesätt och förhållanden är kännedomen af den gamla Norrænatinga (som längst i genuin gestalt bibehållit sig på Island) ett oumgångeigt medel; och denna kännedom kan icke winnas utan genom studium af de Isländska fornbdckerna. Walet af en Isländsk handskrift war beröfve nästan på förhand gifwet. Och bland dessa Isländska fornbdcker har jag trott den bör wara af mesta interesse; som i ungefär samma lifliga, rena, objectiva och sant historiska styl, som wi hos Sturleson beundra, behandlar ett rent historiskt ämne; tectuar Norden i det äroglid, då confliten mellan Odias, frigift hedendom och mildchristelig tro war färdig att inbryta; beskriver en af den nordiska kraftens mildaste och märkwärdigaste yttringar och omtalar kanske den största bedrift som ett, nu mera, med oss förenat brödrasfolk, i äldre tider, utfört.

All dessa, att jag så må säga, inre skäl, kommo äfwen de yttre, att ehuru ätskillige lärde i sednare tider, wändt sina forskningar till det gamla kampsnästet, Jomsborg, af hwilka jag, med flyddig wördnad, må nämna, bland danskarne, Wedel Simonson *) och bland våra landsmän Hr. Professor N. L. Lindfors i Lund **, så har hufvudsdocumentet för denna forskning, jag menar den gamla isländska Jomsringa-Sagan, icke hittills, i sin helhet, blifwit utgifwen. Endast i utdrag finnes den, på blotta Isländska, i Saga Thes Salofliga Herrs Olaf Tryggvasonar, Norges Kongs. Vol. 1, 2. Falholt 1689, 1690. 4:o, emedan J. F. Peringskiölds företag att utgifwa den, icke gick i fullbordan. Emmedertid hade han redan redigerat texten och utarbete

*) Historisk Undersögelse om Wikingsledet Jomsborg i Wenden, utgibrande 2:re Del. 1:re Häft. af denna författares Utgigt öfver National-Historiens äldste og märkeligste Perioder. Årpenh. 1813 173 sid. 8.

***) Dissertatio Historica de Civitate Jomensi. Lundae 1811. 75 pag. 4:o

utarbetadt en både Swenskt och Latinsk wersion, samt inlemnadt detta arbete till Antiqvitets Collegium, men: ur desß samlingar är den och har redan för flere år sedan varit alldeles förkommen.

Men ännu ett annat stjal verkade kraftigt på mig, till utwåljandet af denna Saga. Bland Kongl. Bibliothekets statter befinner sig en donation af sal. Commerces Rådet Magnus Alderstam, bestående af producterna utaf hans ifriga forskningsönska och brinnande kärlek för såderneslandets förnhäfder, och jag ansåg det som en blifft för denna generation om den icke sökte begagna sig af förfäders arbeten och icke med tacksamhet lemnade den ära åt deras nit, som det råtwisliga förtienar. Hr Commerces-Rådet Alderstam har neml. lemnat denna saga i det stic, att den är fullkomligen tryckfärdig. Handskriften är på papper 657 sid. in 4:o. Har ett med tusch raktt ritadt titelblad, der öfwer den generella titeln: **Jomswikinga-Saga**, man ser en wapensköld tecknad med ett kors, och under titeln, ett gammalt Castell på en bro. Efter öfwersättarens företal, som intager 2:ne blad, börjar **Upphaf Sogunnar** sc. som med sin egna serfästade **Ördstafwarad** går till sid. 87. Den egentliga Jomswikinga Sagan widtagger nu med egen paginering, sid. 4, och råcker, med de gamla, ur Bartholin *) hämtade **Dwåden** och sin **Ördstafwarad**, till sid. 570. — På ena sidan läses alltid isländska texten, med latinska, och på den motsvarande Swenska öfwersättningen med tyska karakterer, allt med den yttersta omsorg och elegans skrifwit. Handskriften är inbunden i grönt Maroquin med guldkister och förgylld schnitt. Den förwaras i 36:te skåpet af Kongl. Bibliothekets nedre Gallerie, som i Catalogen betecknas med bokstafwen e.

Utom detta Manuscript äger Kongl. Bibliotheket trenne andre codices af Jomswikinga Sagan. Den ena finnes i den Membrana in 4:o som, under No: 7, förwaras i 29 skåpet af nedre Galleriet. Denna codex börjar med **Richards och Conrads Saga**, och widtager Jomswikinga Sagan med bl. 92 sträckande sig till 104. Denna innefattar i ett, så wäl **Upphaf Sogunnar** sc., som den egentliga Jomswikinga Sagan, och under en rubricerad öfwerskrift: **S. hese upp jomswikingasaga**, börjar den sålunda: **Goeme hinn barnlaus hann war rike Konge c.** samt slutas med de orden: **Wer her lufa at segia fra Jomswikingum.** Här och der träffas åtskilliga utzirade initialer, liksom wisa afsatningar hafwa rubricerade öfwerskrifter, t. ex.: **Suil wid Swejn Kong af Sigwallde.** Picturen är ren och jemn men så öfwerlastad af adbreuiaturer, att knapt ett enda ord finnes som är fullt utskrifwit. Pergamentet är tjockt och brunaktigt, och af den anledningen kan man förmoda, att handskriften är från slutet af 14:de Seilet. — I samma skåp, under No: 17, finnes en **Codex Hartaccus** in Fol., som utom flere Sagor, t. ex. **Kolf Göttriksens** w., äfwen innehåller på 41¹/₂ bl. Jomswikinga sagan. Den omfattar äfwen **Upphaf Sogunnar** w. af hwilken dock hjerdedelen, i början, felar. Semte texten, är en gammal dansk wersion, i första hälften, såld interlineariskt under, i sednare hälften åter, parallellt med texten; dock felas wersionen wid några af Poemerna. I bredderna finnas åtskilliga wigliga språkämärkingar. Det hela är lästligt fast wärdstöst skrifwit, med gammalt blått, och synes handskriften wara från medelt af 1600:talet. — Den tredje handskriften är också en codex

*) Antiquitates Danicæ de causis contemptæ a Danis adhuc gentibus mortis. Hafn. 1690. 4:o.

Företal

codex Harfacetus, 107 bl. i fol. förvarad i Skåpet N:o 33. Den tyckes rent af vara en afskrift af den ofwanföre beskrifna Mambrana, och har också samma öfverskrift. **See best upp Tomswilinga Sagan.** Isländska texten läses blott på hvarannan sida, emedan det varit ännu att, på dess motsstående, inkrifwa en latinisk version, som äfwen blifwit börjad men genast, midt på fjerde sidan, afbruten. Alla de öfriga med jemt numertal tecknade sidorna äro rena. Picturen är ganska klar och spatiös, troligen från början af 1700-talet.

Jemnföra wi nu dessa trenne siff beskrifna Ms:ter med den Adl. stamfka codex, finna wi i den, en så afgjord större fullständighet och nogare utarbetning, att man lätt kan falla på den tanken, att det af denna Sagan sunnits två arme redactioner, då den Adl. stamfka codex blifwit afskrifwen efter något Man:pt som hört till den sednare och mer utförliga. Så är icke blott hela berättelsen i de trenne Ms:terna, i jemnförelse med det Adl. stamfka, mer utförd i sammanfrångd korthet, utan det saknas i dem ätskilliga stycken som träffas i den sednare. Så t. ex. saknas i dem det i 1:a Cap. af egentliga Tomswilinga Sagan, sid. 28 förekommande stycket från **Uke war vitur marhvar** ic. ända till **ste**; början af 4:de Cap. sid. 35, **Litt huort — Brettlandi**, **Stolners** tal i 6:te Cap. sid. 47. **Tha maelti Stolner — yduart**; berättelsen om **Hawarder** och **Hoggwandi** i 12:te Cap. sid. 73, **their feingu — ad affi**; berättelse om **Sigwalds** uppbjöande till wärdighet af **Jarl**, i 23:e Cap. sid. 112, o. fl. fl.

Deremot hafwa dessa trenne codices på ett war stället berättat något omständigt, som i den Adl. stamfka codex blifwit förbigången, lifasom de n ågon gång haft båt re läsarter. Efter dessa anledningar har jag sökt förbättra närvarande text, för hwilket förfarande, jag, i de af mig tillagda anmärkningar, skall göra väsentliga.

Svenska öfversättningen är ingalunda ordagrann. Det har snarare varit tolkarens affigt, att gifwa den nettgirige anledning till ett närmare studium på egen hand, af Isländska språket, än att rent af underhjelpa orflösheten. Då detta icke utan genom utarbekande af en alldeles ny öfversättning, kunde ändras, har jag endast här och der rättat uppenbara mistag; ibland sökt att gifwa perioden mera klarhet och ledighet att bilda werserna något närmare symmetriska med originalerna och utbytt den archaiska rättsskrifningen mot den nu wanliga.

I den så kallade **Ordstafa-Raden** har öfversättaren bembdat sig att förklara hwarje förekommande namns betydelse. Här och der har jag sökt angifwa de etymologiska grunderna för dess förklaringar, men framförallt att kunna bifoga Historiska och geografiska underrättelser rörande de märkwärdigaste här förekommande ställen och personer. Öfwerallt har jag dock genom annan styl och ett tillfatt **N.** sökt stika Herr **Commerce-Rådet Adl. stams** anteckningar från mina tillägg.

Den fullkomliga owanan som nu mera råder hos våra Boktryckare, att uppsätta Isländska, har wållat att, i synnerhet i början, nog många tryckfel insmugit sig, dem läsaren, efter den meddelade anwisingen, benåget torde rätta. Men då man alldeles kommit utur bruk att upplägga Isländska skrifter, fanns på intet

Stod.

Öfretal.

Stockholmskt Boktryckeri någon typ för runan P, utan måste den särskildt tillgiutas. Då nu denna således icke var af samma regel som de öfriga typerna, har den ledsambeten inträffat, att den, använd midt uti orden, icke riktigt slutit sig till de andra bokstäfverna, utan hafva sådane ord, t. ex. Separin, mePan, m. fl. kommit att få förra stafwelsen ifrån från den sednare, ehuru de såsom ett ord måste hopläsas. Denna oundwiktiga omständighet har jag, för att förebygga all förwittelse, trott mig böra, på förhand, angifwa.

De underrättelser om Herr Commerce-Rådet Adlerstams lefnad, som jag kunnat erhålla, har jag ansett mig böra meddela, för att dermed kanske, lifwa någon skickligare, att åt hans stilla, nyttiga mödor resa ett wärdigare minne.

Stockholm, i Kongl. Bibliotheket d. 4 Novemb. 1815.

L. HAMMARSKÖLD.

Hof-Råttts-Rådet Adrian Wallinsson hade gjort sig så förtjent af medborgares agtning och sin Konungs nåd, att beslut blef fattadt om hans upphjande i Adeligt stånd. Hans dödsfall, som timade innan detta beslut blef fatt i werket, hindrade dock icke detsamma's utförande, utan blefwo hans båda söner år 1767, med adelig wårdighet bekläddes, och år 1776 på Widdarhuset introducerade, under N:o 2957 och namnet **Adlerstam**. Den äldste af dessa Hof-Råttts-Rådet Wallinssons söner, **Magnus** war född d. 14 Juli 1717; ett år, under hwilket den Swenska Nordiska hjettekraften tycktes samla sig till sin sista explosion nästan för ett helt sekel. Tidigt yttrade gossen håg för att, på tjenstemannabanan, tråda i sin faders fotspår, och hela hans uppsatstran riglades åt bildandet, af en framtida duglig sivilist. Man trodde, på de tiderna, detta icke wara möjligt utan grundelig scentifisik underbyggnad, och Magnus Wallinsson tillbragte dertfore tolf år wid Upsala Universitet, med oförtrutna studier särdeles af fäderneslandets gamla språk och häfder, såsom nästan oundgänglig för en såtrare kunskap om fäderneslandets lagwerk. På detta sätt underbyggd, inträdde han år 1736, såsom Extra-Ordinarie Sazylisik i Kongl. Commerce-Collegium, och år 1737, såsom Jusculant i Swer Hof-Rått. År 1738 befordrades han till Vice Notarie i Commerce-Collegium, och kallades af förman, som lårt känna hans skicklighet, till såte och stämnia i Tulltaxe-Commissionen samt att deltaga i utarbetandet af de mål, som rörde Handels-balance-werket; befattningar som åter, åren 1740 och 1742, blefwo honom uppdragne. Såsom belöning för den slit han, i dessa wärf, ådagaladt befordrades han, år 1744, till Lands-Sekreterare i Wexöborgs Lär; men kallades derifrån, för att åren 1748 och 1749, klifwa Ledamot i den Commission som hade fått sig uppdrage att utarbeta Assurance- och Hafweris-Stadgarn. Efter slutad befattning erhöil han, sistnämde år, fullmakt att wara Ordinarie Notarie, och befallning att derjemte föra Kongl. Commerce-Collegie Secreta Protocoll. År 1755 utnämndes han till Advocat-Fiscal; uppfördes 1757, på Secreterare-förslaget; blef 1762 Afesor i Commerce-Collegium och 1780 Commerce-Råd. Från denna beställning, erhöil han, på underdänig begäran, nådigt affked 1792, och affled år 1803, mått af ålder, men icke tröt att gagna, eller för gammal worden, att eftersträfwa förökade kunskaper.

Gift war han med dottern af Hof-Råttts-Kommisarien S. Lysenberg, Elisabeth Lysenberg; utan att dock derigenom winna den glädien att weta några barn följa honom till grafwen.

Nästan såsom en wäsion beherrskades han af kärlet till Nordens forntid, till dess gigantiskt betydningfulla kämpeålder, och heldst tänkte han sig, försatt tillbaka i dessa tidehwarf, då Skaldar söngo, Wikingar drogo i härnad, och ett förståndigt folk offerade åt Thor, Oden och Freya i Upsala. För att underlätta detta sitt fantast-spel skickade han också ett Sällskap, de gamle Götterne, benämndt, för hwilket han på det gamla Norrnamålet, uppsatte ett Reglemente. Desutom utgjordes hans käraste

tids-

tidsfördrif, af tolkningar utaf äldre Isländska Sagor, och anteckningar i Swenska Historien. Efter Commerces-Rådet Adlerstams ödd, skänkte också, på hans anordning, hans enkla de efter honom qwarwarande handskrifter, till Kongl. Allmänna Riks-Bibliotheket. Dessa skrifter woro följ. 1:o Saga om Orwar Odder, på Isländska och Swenska, renskrifwen 1786; bunden i grönt Maroquin, 4:o. Renskrifwen i tidskriften Phosphoros 1813, sid. 383. — 2:o Jomswikinga-Saga, på Isländska och Swenska renskrifwen 1786; bunden i grönt Maroquin, 4:o — 3:o Saga om Barder-Dumbson, samt om Gester Barderson, på Isländska och Swenska, renskrifwen år 1788, in 4:o bunden i R. B. — 4:o Saga om Thorgrim Pruda och hans son Viglunder, på Isländska och Swenska, renskrifwen år 1788 i 4:o; bunden i R. b. — 5:o Tokul Ducsons Bedrifter, på Isländska och Swenska renskrifwen, år 1788, i 4:o bunden i R. b. — Olavi Verelii Peregrinatio Cosmopolitana, eller Wandring i stora werlden från Latinen försäenstad år 1795. Perg. b. 4:o — 7:o Mössamt tidsfördrif, eller Anteckningar utur flere lärda arbeten, samlade åren 1794--1802. Del. 1--6 Perg. b. 4:o. Etiketten på hwarje del är: Tillätligt Snatteri. — 8:o Miscellanea eller Blandning af hwarjehanda Ämnen, samlade år 1802. Perg. b. 4:o. Alla dessa handskrifter förwaras i 36:te Skåpet i Kongl. Bibliothekets nedre Galleri.

De arbeten som Commerces-Rådet Adlerstam af trycket utgifwit äro: *Tal i Samhället Pro Patria*, Stockholm 1777 8:o och *Äreminne öfwer Baron och Öfwer-Kammarherren Axel Gabriel Lejonhufswud*, Norrköping 1790. 8:o. Detta Äreminne har också blifwit uppläst i Samhället Pro Patria, och handskriften till detsamma, med ritadt tittelblad försedt, bewaras i Linköpings Gymnasii Bibliothek.

Slutligen bör jag nämna, att Commerces-Rådet Adlerstam i lifstiden varit ledamot icke allenast af Sällskapet Pro Patria utan äfwen af Kongl. Musikaliska akademien.

U p p h a f
Sogunar fra þeim Jomsvikinga-Koppun.

I n l e d n i n g

till

Berättelsen om Sjö-Kämparne af Zomsborg

Utur en gammal Pergaments-Bok yttermera afskrifwen, och
med en svensk uttydning i hastighet lemnad år 1713.

af

Johan Fredrik Peringskiöld.

Men sedermera närmare påsedd och rättad, samt bägge texter-
terne mot hvarannan jämnförde, utarbetade och ren-
skrefne i Stockholm år 1786.

af

M. A.

Aetat. LXIX.

Några Ord till Läsaren.

In omnibus Rebus, difficilis Optimi Perfectio
& Absolutio
CICERO.

Swarken anmodad eller tvungen, utan endast af behag till det gamla Nordiska modersmålet, och för eget nöjes skull, har jag ansett såsom en hwiå från Embetsysslor, då jag fått rva mig med Joms-wikinga Sagan's öfversättning på wårt nu brukeliga tungomål.

Den jämna, forta, enfoldiga, men tillika sinnrika berättart, som, wid de Nordiske Forn-sagors författande, är nyttjad, tillåter ej eller någon utiuyckad öfversättning. Ämnet skulle lika såsom föföra en del af sitt wärde, derest uttolkning en icke liknade hufwudriften uti öronslade ord och meningar.

Det är, i wårt tidevarf, ett märkligt afbrott från dageliga händelser, att betrakta de forde hielstares uppruckelse, lefnadsätt och syssloämaen.

När man, utan fördom, bestådar wære förfäders göromål, befinnas de alltid hafwa varit allwarfamma och manliga. Hjeltebragder woro deras erda och för ämsta kesar: hwarföre också krig och erwige, af dem kallades Stridslek, Hilldarlek, Wordalek. Deutom blefwo jämwal Skaldskaparmal samt Gåtors frambringande och uttydning, nyttjade till Skemtunar of Sammans, dels i krig inem Stöldborgen, dels i wertsulag med förränklige män.

Då ännu Krut, till sin skadeliga och förödande werkan, icke war bekant, utgjorde styrka och wisshet att kämpa, sinna, smält skuta med pjut och böga, kasta sten och bracka lants, samt att förgätligt uppstålla och anföra krigshävar och skeppskottor, en hieltes kännemärke.

Den starka Fästningen Jomsborgs anläggning och byggnad, torde äfwen lörtjena de erfarnaste Architecters uppmarksamhet och förundran. Cap. 10.

Huru angelägen man i forntiden varit, att jämwal hålla ord och uppfylla sina ingägn löften, ehuru med wäda för lif och wälfärd, kan nogsam intagas af Joms-wikinga Kämparnes Sjötag till Herrige, och skarpa strid emot Håkan Jarl och hans trutt. Cap. 23, 26. segg.

Men Joms-wikinga flottans förränklige Höbdinges Sigwald Jarls wanheberliga förhållande, i det han, då det mest gälde drog bort från sina Stallbröder med Trettio skepp, under föremändning, sig hafwa ingått löfte, att strida emot menniskor, men icke emot troll, ger likwal tillkänna en oforswarlig seghet, och att i alla tider gifwits wanbyrdingar. Cap. 38.

Hans Grefinna, oss denna tidens Treutimmer, som säga sig när deras Herrar beftinnade återkomma från farliga äfwentor, utbrast emot sin man uti stickande och föraktliga ord, då hon, wid Sigwalds badande, fann hans hud ofkadd, och på hans kropp inga lefmärken synas efter strid och wapen. Cap. 46.

Utur Thom. Bartholini Antiquit. Dan. har jag hopfetat och efteråt widfogat ett samman drag af Joms-wikinga: Drapu och Wura: Drapu, såsom innehållande forta Berättelser om det märkwärdige löfslaget i HiorungaWog, som de tappreste Kämpars wälförtjenta berdm.

De så wal uti Inledningen, som sjelfwa Sagan, föfekommande namn och några wisfa talesätt, har jag äfwen, förmodligen till Läsarens nöje, uttållat och ytterst samlat den uti jämförde Ordslafarader efter Alphabetet.

I forn-älskare! som torde komma att genomgna detta: Betraktan händelserna, men låten uttolkningsfelen uppmuntra eder, att sjelfwa lägga handen wid en selskare öfversättning.

Aliena Vitia in Oculis habentur: A Tergo nostra sunt.

Seneca.

M. ADLÉN STAM.

Stockholm den 15 April 1786.

Hier

er Uppras Sogunar.

I. Kapitlet.

Fra Arnfinnur Jarl, ok Knutur hinn Fundni, Syne hans.

Här

är Upprinnelsen till Sagan.

I. Capitlet.

Om Arnfinnur Jarl, och hans Son Knut den fundne.

Gormr Audulfs son hiet Kongr, er ried fri Danmorku, er kalladur var hann Barnlausí: Hann var ríkr Kongr, och Vinsáll vid Menn sína. Han hafdi þá leingi radit Ríkinu, er þetta er tíðinda.

Þá var í sakslandi Arnfinnur Jarl, er Ríki hella af Karla Magnusi Kongi: Þeir voru Viner goder ok Gormr Kongr, ok hófdu verit í Viking samann.

Jarl atti Systur frída: Enn sua bar til, ad hann lagdi a hana meirre hug, en skyldi, ok gat med henni Barn, enn þúí var leynt: Ok sendi Jarl hana braut med trunadar Monnum sínum, ok bad þá eigi vid skiliast, fyrr enn þeir vissi huat af yrði Barninu. Sua giora þeir, ok komu fram í Danmork, ok nema Stad vid skogeirn, er Myrkvidur heitr.

Urdu þeir þess varer, ad Gormur Kongur er a Skogi, ok Hir-

Gorm Adolfs Son hette en Konung, som regerade i Danmark, hwilken och kallad war den Barnlöse: Han war en rik (máktig) Kong, och af sitt folk mycket färbállen. Långe hade han styrret riket, när följande händelse sig tilldrog.

Då för tiden war i Saxland Arnfinnur Jarl, som hade landet i förlåning af Konung Carl Magnus: de woro i god wänskap med Konung Gorm, och hade båge warit i Wikingsfärd tillsammans.

Jarten hade en dåjelig systre: men det bar sig så till, att han fattade, till henne större håg och tycke, än war rå borde, så att han aflade Barn med henne ehuru i löndom. Utterföre sties hade Jarten henne bort med sine förtrogne Män, och besalde dem, att icke stitjas wid henne, förr än de wiste huru det gick med Barnet. Så gjorde de, och kommo fram i Danmark, och stadnade wid en skog som Mörkmeden kallad.

De blefwo warse att Konung Gorm war i skogen med alla sina Hofmån uti

dinn oll i allblidu vedri, ok foru ad Dyrum, Aldini ok Foglum allan þann Dag, ok skemto ser sua. Þeir komu Barninu undir (Vidar Rætur) Eik ena, enn forða ser i skoginum, ok dvoldost þar. Um kvoldit for Kongr heim ok aull hirdin nema þueir Brædr, hiel annar Hallvardr annar Havarder. Þeir urdu iptir stadder, ok geingu síþann víþa um. Merkur ad skemta ser: Enn firir Myrkurs sakir þa rotuþu þeir ekki heim, ok snero þa leid siri til Siafar, ok þottust vita, ad þeir mundu seta heim, ef þeir filgdu Seafarstrondo, þui ad Borg Kongsins var skamt fra Sæ, enn Morkinn geck fram alt a Sæ.

Þeir geingu fram ad Sia, ok þa þeir geingu um Seafar sanda ok ad Melum nokrum, þa heindu þeir Barns grat, ok geingu iptir, enn vissu eigi hverju gegndi. Þeir fundu þar Sveinbarn undir Eik eini ok knitter mikinn (i Ennino) i limunum yfir uppi. Barn var vafid i guldvesfar. Pelli, ok knytt Silki Dregli um haufnd Barninu, ok þar i Aurtugar Gull. Þeir toko upp Barninu, ok haufdu heim. Koma sua heim, at Kongr sat vid drykkiu ok sura Hirdinn, ok saka fik sua um þat, er þeir hofdu eigi gat ad fylgia Kong heim, enn Kongur kuadst ekki firi þetta reidur vera.

ett ganska ljussigt wæder, der de hela den dagen foro efter djur, Elgar och Foglar hwarmed de sig fbrtustade. De gbmde Barmet under (Erådsrdtter) en Ek stufko sig sedan undan, och dwaldes der. Om qvällen begaf sig Konungen hem jemte allr hæffelket, utom twåne ne Bræder, af hwilka den ena hette Hallwarder och den andre Hawarder. Dese blefwo qwar, och wandrade sedan wida omkring i skogen att roa sig. Men som mdrkret denr dswersfdll, så hittade de icke hem, fbr hwilken orsak skull de stållde sin gång at sjbn, i fbrmodan att de mände komma hem, så framt de fbljo de sjbstranden at, emedan Konungens Borg war nära intill sjbn beldgen, och skogen jåmwåt stråckte sig fram at sjbstanten.

De gingo fram at sjbn, och medan de gingo utmed sjbstranden intill en stenbacke, fingo de hbra Barnagråt, och fbrfogade sig dit at, utan att weta hwad å fårde war. Der funno de ett WiltseBarn under en Ek (ett tråd), samt en stor knut (mitt fdre ånnet) imellan armarne. Barmet war intindadt uti dyrbaraste gyllenduk, och om des huse wud knuten en silkesbindel, samt ders uti några brtuger gull. De upphåmtade Barmet, och bragte det hem med sig. De kommo sålunda hem just då Konungen satt wid dryckjom med håsmånnar, och man derom talade, att de icke gittat fblja Konungen hem, men Konungen sade, att han derfdre icke wore fbrbrnad.

Nu saugdu þeir Kongi, hversu giorst hafdi i ferðum þeirra, enn huat þeir höfðu fundit, ok syndu honum Sveininn.

Honum leist vel a, ok mælti: Sia Svein mun mikil manna vera ok betra fundin, enn eigi, ok liet Sveim anse Nafni, ok kalla Knutt, af þui ad fugur gull) gull var knytt um enni hans, þa er hann faunst, ok tok han þar nafn af, þater hann liet Sveininn hafa. Kong siek honum fostur gott, ok kalladi sin sorn, ok unni mikit ok giordi vel vid.

Knutur fæddist þar upp. Var hann vitur ok vel at i þrotum buinn. Ok er Gormr Kongr gamall, þa gaf hann Rikit Knutti Fostra sinum, ok iptir þat læter Gormr Kong lif sitt. Enn aþr hann andadist, baud hann til sinn morgum vinum sinum ok frændum, er hann þottist sia, huorsu fara mundi. Hann beddi þa þess, ad hann mætti raþa hue-rium hann mundi svera bæþi lond ok þegna iptir dag hans, ok villdi til þess faa þeirra leyfi, enn kuadst Knut gefa villia allt riki sitt, ok alla þa Hluti, er hann vzeri þa meiri Maþr enn aþr, iptir daga sino.

Ok nu, frir sakir vinsællða Kongs, ok hann var monnum Astfoldinn, þa jatto þeir hanom þessa, ad hann

Sedan beráttade de fdr Konungen, hwad i denna deras fard sig tilldragit, samt hwad de hade funnit och wiste honom Barnet.

Konungen lát sig det wál behaga, ságandes: Denna Wilt tykes mig blifwa en fdrtráfellig man, och ár báttre att han funnits, án om han icke blifwit påhittad. Han lát, wid wattubes gútningen, kalla Wiltten Knut, emedan (gullring) gull war knutit omkring hans ánne, hwaraf Konungen tog det namn, som han lát Wiltten hafwa. Konungen gaf honom god uppfostran, kallandes honom sin Son, den han myket ál- skade, och lagade wál om honom.

Knut föddes der upp. Han war fdrständig, och uti Ridderliga konstler wál öfswad. Och när Konung Gorm war gammal worden, då uppdrog han riket sinom fosterson Knut, hwarefter Konung Gorm affomnade. Men fdr án han blef ödd, kallade han till sig många af sina wänner och fränder emedan han tyckte sig märka, hwartut det wände hwálfwa. Han bad då dersom, att på honom måtte få ankomma át hwem han wille öfwerantwarda landsbets och folkets Regering efter sin liff- tid, hwartil han ástundade deras bifall, förklarandes att han wille antwarda Knut hela sitt rike med alla tillhbrig- heter, som den der wore med flere fdr- máner begáfswad, án någon annan man efter Konungens ödeliga afgang.

Áf wánskap fdr Konungen, samt att han war af alla fdr hálten, blef ho- nom bewiljadt, att han hárutinnan stut-

skyllði ráða. Ok for þetta fram, le fá ráða. Eiden led så fram, och ok iptir þat liet han lif sitt. sedan blef han ddd.

II. Kapítule.

Knutur hinn Fundni ræður
Londi.

Nu tekur Knutur við Ríki þui-
aullu, er at hafði Gormr, ok er vin-
sæll við menn, ok ræður ekki lein-
gi fyrir Londi, að þu hann getr sér
einn son er Gormr hét, sa var fyrst
kallader Gormr hin heimski, enn þa
han var roskinn, Gormr hinn gamli,
eður hinn ríki. Þessi Knutur var
smist kallatur þræla Knutur eður
Knutur hinn Fundni. Þu var hann
þræla Knutur kallatur, að hann gaf
frialsi huorþueggju þrælum þeim,
er hann hafþo folgit ok fundit, ok
Jalldoma.

Þræla Knutur var skamma stund
Kong, nun þo harla frægur.

Iptir hann, var til Kongs tekinn
Gormur son hans, han hielt Ríki af
Ragnar sunum Lodbrokar, ok var
mest i kjarleikum við Sigurd Orm i
Auga.

Sigurdur atti Helenu dottur Ella
Kongs, ok þa er Ragnar sunir raka
hernad um þessi lond, Eingland,
Valland, Frakland, Sakslan, ok allt
um Longbardi, Suiþjóð, Danmork,
Vindland. Ok er þeir kuamo heim,
skiptu þeir með sér þeim Londum,
er þeir hofdu unnit. Beorn Jarn-

2. Capitlet.

Knut den Fundne styrer
Landet.

Nu tog Knut emot Ríket þfverallt,
bet Gorm hade egt, warandes afhallen
af þwar man, och regerade icke länge
þfver Landet, innan han aflade sig en
son, við namn Gorm, þvilkken i þfr-
stone kallades Gorm den Fánote, men
þa han war kommen till aren, Gorm
den gamle eller den ríke (máktige). Den-
ne Knut kallades ómsom Trála Knut,
eller Knut den Fundne. Af den orsák
war þan Trála Knut kallad, att þan með
frihet och Jartaddme begáfade de þá-
þa trálar, som hade sunnit och bewar-
rat honom.

Trála Knut war kort tid Konung,
men icke þeþ mindre ganska berdmilig.

Efter honom blef þans son Gorm
tagen till Konung þvilkken erþdu Ríket
i þfurlaning af Ragnar Lodbroks þner,
och war mest i wánskap með Sigurd
Orm i Dga.

Sigurd egde Helena Konung Ellas
dottur, þa samma tid som Ragnar þs-
ner fórde hársþóld þfver þessa lándur:
England, Wallonien, Franken, Saxon,
ánda intill Lombardi, Swerige, Dans-
mark, Wenden. Och når de kommo
þem, stiftade de síns emellan de lands-
skap som de hade wunnit. Þjörn Jarns-

sida hlaut Fingland, Suiþiod, Gautland huorutueggia. Sigurdr Orm i Augu, Eygotaland, ok Halland ok Skaney. Huitserkur hafdi Reidgotaland ok Vindland.

Ok er Sigurd Ormur i Auga sat i Danmork, fæddi kona hans sun, sa hiet Knutur, han var fæddur a hæd a Jotlandi, ok þa þann af kallaður Horda Knutur. Hann fostradi Gormur Kongur.

Gormur vard sottdaur enn Hordu Knutr vard Kong i Danmork, yfir Eijgotalandi ok Skaneij ok Halland, þui þat var hlut skipti Sigurdar Orms i Augu faudur hans.

Knutur Kongur kuæntist ok gat sun, þann liet hann heita iptir Gormi fostra sinum, syne Knuts hinn Fundna.

Hann var Kongur iptir faudur sinn, manna mestur ok fridastur: Hann var kallaður Gormr hinn gamli þa er hann eldtist.

sida feck þa sin lott England, Swea Rife bágge Götþa Länder. Sigurd Orm i Dga erhöll D-götaland, Halland och Skåne. Huitserk innehæde Ridgötaland och Venden.

Medan Sigurd Orm i Dga wistades i Danmark födde hans hustru en son, som kallades Knut. Han war boren på en hed (torr och mager skog) i Jutland, och för den orsaks skull, kallad Horda Knut. Honom uppfostrade Konung Gorm.

Gorm dödde på sotesfängen, men Horda Knut blef Konung i Danmark, samt öfwer D-götaland, Skåne och Halland; ty efter lottskifte tillhörde detta hans fader Sigurd Orm i Dga.

Konung Knut trådde i ägtenskap, och aflade en son, den han låt nämnas efter sin fostersfader Gorm, Knuts den Fundnes Son.

Han blef Konung efter sin fader, samt war en förträffelig och ganska wacker man. På sin älderdom wardt han kallad Gorm den gamle.

III. Kapitlet Fra Klakk Harald Jarli.

Haraldr hiet Jarl, er ried firi Holdsetulandi, hann var kallaður Klakk Harald. Hann var vitur maður.

Jarl atti dottur, er þyri hiet, hun var spauk að viti, Kuenna fridust að sia, ok red betri drauma, enn aðrar menn. Jarl unni henni mi-

3. Capitlet Om Klakk Harald Jarl.

Harald hette en Jarl, som regerades öfwer Holstein, och kallades Klakk Harald. Han war en förständig man.

Jarlen egde en dotter, som hette Thyri, hwilken war begåfwad med stor wisdom, och tillika den dåjeligaste qwinna att aflåda, samt kunde bättre, än

kit, ok þar þottist hun eiga oll Landrað, er hun var.

Nu er Gormr rosknadist, ok hafdi tekit vid Kongdomi, þa fer hann or Londi med mikin her, ok ætlar þat Rað firir ser, ad bidia dottur Haralds Jalls, ok ef hann eigi vil gefa honum Konuna, þa ætlar hann at Herfor a hann.

Enn er þau Haraldur Jall ok dottur hans spyrja til for Gorms Kongs ok firirætlan hans, þa senda þau menn a moti horum, ad bioda honum til agiætrar veitslu.

Kong hann þektist þat, ok situr þar i veitslu med sæmd ok allri Allud. Ok er hann hefr upborit erindi sinn firir Jarli, þa veitir Jarl þau suor, ad hann skilldi sialf raða, firir þui, seigir hann, þui ad hun er miklu vitrari, enn ek.

Kongr skorar þa þetta mal vid hana sialfva. þa seigir hun stua: Eigi mun þetta raðs ad sinni, ok skall þu fara heim ad sinni með godum gíafum ok vir duglikum; Enn ef þier er mikitt um Raðahag vid mier hugat, þa skall þu, er þu kemur heim, lata giora bralega hus, þar sem eigi hæfi fyrr verit, þat þier se skaplikt ad sofa i, enn þar skall þu einn sofa i veturnott hinu fyrstu, ok þriar nættur i samt, ok mun þu gloggt, ef þik sáfwá uti, derinne skall du ensam sáf-dreymir nokud, ok send sifann a

nágon annan, utfyða brómmar. Jarlen hól henne ganska þár, ok þwarest hon wistades, þer egde hon sprellen.

Nár nu Gorm war bleswen man-wuxen, och hãde mottagit Konunga-wáldet, dá reste þan utur landet med en wáldig þár, sáttjandes sig det fóre, att fría till Harald Jarls dotter, men derest þan ej wille gifwa honom Jungfrun, hãde þan i sinnet att biliga pá Jarlen.

Men nár Harald Jarl och þans dotter fórunnummo Konung Gorms ankomst samt þans affigt, dá sãnde de mán emot þonom, att bjuda þonom till ett práktigt gástabud.

Konungen lát sig sãdant tãckjas; och bemsittes i detta gástabud, med all þeder och wáldwíja. Sedan þan hãde framburit sitt árende fóir Jarlen, dá lemnade Jarlen det swar, att þon skulde sjelf fá ráða, fórtý, sãde þan, þon ár myðket kloklare, án jag.

Konungen anmálte sãledes detta wãrf fóir þenne sjelf. Swarpá þon sãlundu swarade: Ej mánde þãrom tagas nágot beslut fóir denna gãngen, utan fórst skall du resa þem, begáfwad med wãdra och anstãndiga fórkringar. Men derest du ár myðket móþn om giftermál med mig, dá máste du, nár du kommer þem, láta skýndesamrãst uppbyggja ett þus pá sãdant stãlle, þer þus tillfórene lãte stãdt, men att det má wara tjenligt fóir dig att sáfwa uti, derinne skall du ensam sáfwa den fórstu winter-natt, och tre efter

ter hvarannan: men kom noga i heg, om du drömmar något, och låt mig sedan genom bud få weta dina drömmar, derest sådana sbrekkommit, sedan skall jag låta sändemännen weta, om du skall hålla fort med detta frieri eller icke. Men icke behöfwer du sända dina mån i detta giftermåls-ärende, så framt du icke drömmar.

Efter Slutadt samtal, fördröjde Konung Gorm icke länge wid detta gästabad, utan begaf sig hem med mycket ärebewisning och kostbara gåfwor, wilstandes för wiso pröfwa hennes wett och förordnande.

Når han kom hem, bestyrde han om allt detta, enligt det råd, som hon hade honom gifwit.

Konungen låt nu bygga huset, och geff sedan der in, såsom tillförene är wordet omtaladt. Sedan såf Konungen tre nåtter i huset. Tre hundrade fullkomligt bewäpnade män, låt han hålla wård om huset, och befalde dem waka samt noga tillse, att de icke måtte warda med swel omgifne. Han la de sig ned i den säng, som derstädes war tillredd, och somnade, hwarefter han drömde och såf tre nåtter i samma hus. Sedermera affärdade Konungen sina Sändebud till Jarlen och hans Dotter, att förkunna sina drömmar.

Fund minn, ok lat seigia mier Drama þina, ef nokrir eru, ok mun eg þa seigia Sendimonnum, huart þu skalt vitia Raðahags þessa, eþa ekki. Enn eigi þarf þu ad senda Menn ad vitia þessa Raðahags, ef þu dreijmer ekki.

Iptir þetta Viþurtal, þa er Gormur Kongur skamma stund at þessari Veitslu, ok fer heim med miklu sæmd ok virduðikum gíofum, ok vil ad vissu reyna vitre hennar ok tilskipan.

Er hann kemur heim, þa fer hann sua med þessu ollu sem hun hafdi honum Rað tilkent.

Kongurinn liet nu smiþa Husit, ok geingur siþann i Hus þetta, sua sem fyrr mællt var. Kong suefur nu þriar nætur i Husinu. Enn þria hundrud manna alluopnaþa læt hann vord hallda um Husit, ok baud þa vaka ok vord hallda ad ekki varda med suikræþum umsetid. Ok legst hann nidur i rekkju þa, er þar gior i Husino, ok suefur, ok iptir þat dreijmer hann, ok þar suefur hann þriar nætur i þui Husi. Siþann sendir Kong Menn sina a Fund Jarls ok Dottur hanns, ad seigia drauma sina.

IV. Kapítule

Sagðer draumar Gorms
Kongs, ok rapner
af Þyri.

Nu fara sendimenn, ok koma af fund Haralds Jarls ok Þyri Dottur hans, ok seigia þeim drauma Gorms Kongs, ok bera up Erindi sinn fyrir Þyri. Enn er hun hefr heiðrt Drauma, þa mællti hun: Ad þeir segdi Kongi, ad hun mun ganga með honum.

Sendimenn seigia nu sua skipud Kongi, ok verður hann nu allkattur vid þetta. Biost hann nu heiman með miklu Lidi ok skrautlegu, ad vitia þessa raða.

Gormr Kong kemur nu vid Holdsetuland. Haraldr Jarl frietter nu til Ferða Kongs, þið hann nu dyrliga Veitslu ok mikinn Fognud a moti honum, ok togst þar Raðahagr þeirra a midlum ok miklar aster. Enn þat var haft at Skemtan at Veitslunni, ad Gormr Konongr sagdi Drauma sina: Enn Þyri ried iptir.

Kongr sagdi sua, ad honum dreymdi hinu fyrstu Nott Vetrar, ok allar þriar, er hann suaf i Husino, ad hann þottist uti stadder, ok sia yfir alt Riki sitt. Honum þottist Siafar falla fra Londi, ok sua langt, ad hann matti eigi auga yfir reka, ok

4. Capitlet

Konung Gorm förtálier
drömmarne hwilka uttyðas
af Þhyri.

Sändemánnen afreste, och träffade Harald Jarl jemte hans dotter Þhyri, berättandes dem Konung Gorms drömmar, och framfuro deras ärende för Þhyri. Sedan hon afhört drömmarne, sade hon: Det de kunde berätta Konungen, att hon wore redebogen att följa med honom. (gista sig med honom).

Sändemánnen gästwo Konungen förtoppet háraf tillkánna, hwaraf han blef ganzka glad. Sedan gjorde han sig resefárdig hemifrán, jemte ett tatríkt och pryðligt meðfölje, att fullborda sitt beslut.

Konung Gorm anlände sedan till Holsten. När Harald Jarl feð kunskap om Konungens ankomst, tillredde han ett dyrbart Gástabud och mycken fågnad emot honom, och fullbordades giftermålet dem emellan med mycken kärlek. Det nyttjades till rolighet och tidsfördrif, wid Gástabudet, att Konung Gorm berättade sina drömmar: men Þhyri uttydde dem.

Konungen talade sålunda, att honom drömde den första winternatten, och äfwen alla tre nästerna, då han såf i huset, att han tyckte sig wara utestadder, der han skådade öfwer allt sitt ríke. Honom syntes sjón falla ut ifrån landet, och det så långt bort,

sua vord mikít Fearan, ad þurr voru all Eya, Sund ok Firdir. Enn íptír þessi Tidindi þa sa hann ad Auksn þria, geingu op ur Sænum huitar, ok runnu a Lond upp þar nær er han var, ok bitu af Græs allt af Jarðar at Snoggo, er þeir kuamo at, ok geingu aptr i Siainn síþann.

Sa var annar Draumur, er þessum er miok aþekkur, ad honum þottu enn þriu Yksn ganga upp or Sænum, ok rynni aller a Lond upp. Þeir voru raudir allir at lit ok hyrdir miog. Þeir bitu enn gras af jorðu jafnt sem hiner fyrri, ok er þeir hofdur verit nokra hrid, þa geingu þeir enn aptur síþann i siainn.

Sa var draumur hinn þridi enn þessum líkur, ad Kongr sa enn Auksn þriar ganga or sea: þeir voru allir svarter at lit, ok miklu mester ok mest hyrnder, ok bitu enn gras af Londi, ok voru enn nokra hrid, ok foru ena somo leid a burt, ad þeir geingu aptr i sia síþann. Ok ípter þat heyrdi hann brestr sua mikinn, ad hanum hugdi ad heifra mundi um oll Danmork, ok sa hann, ad þat verdur af siaförganginum er hann geck at Londinu.

Enn nu vill eg, Drottning! ad þu raþer draumana, til skemtunar minum, ok lysir sua yfir hinum viturleik þinni.

Hun kuad, sua vera skylldu ok reþ draumana, ok skipaði þeim

att han ej kunde fólja at með þgonen, och blef så stark utíð, att alla dar, sund och fjárdar utforkades. Ester dena na hándelsen sag han, att trenne þvís ta Oxar gingu upp utur sjón och sprungo på Landet nára intill der han var, samt beto þelt noða af gráset in mid jorden, ehwarest de kommo at, och gingu sedan tillbaka i sjón.

Den andra drómmen stánde uppek þvwerens með den förre, i det att þonom tyktes ánnu trenne Oxar stiga utur sjón, som allesamman sprungo upp på Landet. Alla moro de róða till fárngen með mánga þorn. De beto áfwen gráset af jemit mid, sáfom de förre, och ester någon stunds fóttopp begáfwo de sig áter till sjós.

Tredje drómmen var de förre lík, i det att Konungen sag ánnu trenne Oxar stiga upp af sjón. Dese moro aldeles swarta till fárngen, mycket flóre með ánnu flere þorn, och gnagde jámwál gráset af marken, samt, sedan de warit en stund uppe, foro på líka sátt sína fárde tillbaka i sjón. Der ester hórde han ett dán så starkt, att han tródde det skulle kunna hóras om þring þeta Danmark, och márkte han, att sádant förorsakades af sjögångens þrusande, som fóll at Landet tillbaka.

Nu will jag, Drottning! (sáde Konungen) att du utreder drómmarne, mig till förnbjélse, och láter så ditt förstånd hárbfwer blifwa lysande.

Hon láfwade, att så flje skulle, företagandes sig att uttyða drómmarne,

fyrst, er fyrst var sagdur ok drey-
dur: Ok seigir sua.

Þar er Auksn geingu a Lond
or sæ hwitter, Þar mun koma vetrar
Þrir ok snio mikler, sua ad af mun
taka Ar i Danmorku.

Enn þar er uppgeingu a þrir þrir
Auksn rander, þar mun koma a þrir
Þria vetr snio littir, ok þo eigi go-
der, firir þu þer þottist þeim bita
gras af jordinu.

Þa geingu upp hiner þrir Auksn
surtur: Þar munu koma hiner þri-
diu þrir vetra, þeir muno vera sua
iller, ad þat muno allir menn tala,
ad aunguer mun a muna þu ilika.
Ok þat sorta Hallæn muno koma, ok
Naud yfir Londit, ad varla munu
dæmi til finnast ad slikt hæfi ordit.
Ok þar er þer þotto Auksniner vo-
ru hyrnder miog, þar munu margir
verda Hormungar, als þess er eigu.
Enn þar er þau geingu aptur i sæinn,
þar, kuad hun, Naaran mundi huerfa
af Londi, ok aptur i sæenn, er ur
kuamu Yksanner, þa heyrdir þu bre-
sti mikinn af siarfargang, þat mun
vera firi ofridi Storellis - manna, ok
finnast hier i Londi, ok eiga her
orustar storar. Þess er mer ok van,
ad þeir menn sumir sea þer naner
ad Frændsæmi, er vid munu vera
stadder nokkurn ufridinn. Ok ef þik
hefdi þat dreynt hina firstu Nott,
er nu var hina siþurstu, þa mun-
di ufridurinn verda a þinum dogum,

och den först, som först var drömd
och henne berättad: Och talade sålunda.

Dermed att hvita Oxar gingo på
Landet upp af sjön, betecknas trenne
tillskundande är med så mycken snö, att
årsvårten månne minskas i Danmark.

Att andra trenne röda Oxar upp-
stego, betyder ännu trenne är med rin-
ga snö, men tillväxl icke goda, emedan
dig tycktes att de afbetö jordens gröda.

Sedermera uppgingo tre swarta Ox-
ar, hvilka tredje gången förebåda tren-
ne efterföljande är, hvilka blifwa så
swåra, att alle med en mund skola be-
känna, det ingen månne sig slife påmin-
na. Och wårder den swarta hungers-
nöden så gruswelig kommande öfwer
Landet, att nåppeligen skall finnas ef-
terdröme, att sådant elände förr varit
till. Och som Oxarne syntes dig haf-
wa många horn, så lärer och bedröfs-
welsen klifwa mångfaldig öfwer allas
Egodejar. Men att de wända om till
sjös igen, sade hon, månne betyda, att
hårda tiden omsider måtte flytta från
Landet tillbaka i sjön, hwarutur Ox-
arne kommo. Det starka kulter och dån
du hörde af sjögången, betecknar ofrid
emellan de wäldige mån, som finnas
här i Landet, och skall utbrista i stora
Wapenskiften. Det kommer mig och så
före, som dese mån till en del wore
dig genom Frändskapsland nära för-
bundne, hvilka i denna oenighet klifwa
delagtige. Och så framt du första nat-
ten

enn nu man þetta ekki saka, enn þa hefda ek eigi með þier gangit; ef þik hefði sua dreymt, sem laptur gat ek: Enn vid hallæri mun ek gert geta.

Iptir veitslu þessa foru þau Gormr Kong heim, ok þyri Drottning til Danmörk, ok létu lada morg Skip af Kornu ok annari Giedsku, ok flytja sua ar i Danmörk, ok a hverjum misserum þadan fra, þartil er hallærit kom, er hun hafdi firir sagt. En þa hallærit kemur, þa sakadi þau ekki, firir umbuningi sinum, ok ongua þa er i Nander þeim voru, þui ad þau midludiu þadann mikill gædi ollum Ländsmonnum sinum.

Ok hefer þyri vitros kona, komit i Danmörk, ok var kalladur Danmörkar boti.

V. Kapitle

Sendimenn Gorms Kongs til Klakk Haralds Jarls.

þau Gormr Kong ok þyri Drottning attu tueir Synir, hiet Knutr hinn ellri, enn Haraldr hinn yngri. Þeir voru bader efniliger, ok var Knuter enn vitrari i asku þeir-

ten hade drömt det samma som du drömt de den sista, då wore öwdsendet kommande under din lifstid, men nu månde de detta icke skada, och hade jag insgakunda gift mig med dig, om du så drömt som jag sedermera uttydt; Och hwad dyra tiden widkommer, månde jag hafwa spädt sant.

Efter detta gästakåd, reste Konung Gorm med Drottning Þyri hem till Danmark, och låto lasta många Skepp med Spannemat, samt hwarjehanda annat till lifsfrnödenhet, så att, öfwerfödd inbragtes till Danmark. Och härmed forffors tid efter annan, intill deß att dyra tiden inföll, som hon hade förut sagt. När ändteligen miswårsten yppades, då ledo de ingen brist, ej heller någon af deras grannar, emedan derifrån afhämtades mångsaldiga nödsmandighetswaror för Landsorternas samfeligu Inbyggare.

Den förståndiga qwinnan Þyri kom sätebes till Danmark och blef kallad Danmarks hjert.

5. Capitlet

Konung Gorms Sändebud till Klakk Harald Jarl.

Konung Gorm och Drottning Þyri egde twenne Söner, af hwilla den äldre hette Knut, men den yngre Harald. Medan i unga åren gáfwo de begge godt hopp om sig; deß war Knut af

ra. Hann var fyrir flestum monnum i vænleik ok alla atgerfi þeim, er þa voru i Danmorku. Hann er hui- tur a hars lit, ok huorgum manni væni. Kongur unni honum um alla menn framm, ok þar med oll all- þyda, þui var hann kalladur Knu- tur Dana-ast. Haralldr var likr mo- dur Frændum sinum. Þyri unni honum ekki minna, enn Kongur Knu- ti. Knutur var fostraþur med Klakk Haralldi Jarl modurfadur sinn. Jarl unni honum mikit, ok hann var hi- ner vinsællasti i upruna sinum. Ha- ralldr var heima fæddur up med hir- dinni fodur sins. Hann var þeirra brædra miklu yngri, ok var snæmmin- dis æfur ok odæll vidskiptis, ok vard hann firir þui hinn ovinnsælaste i upruna sinum.

Þat er sagt eitt huort sinn, ad Gormr Kong sendir nu menn til Fundar vid Harallds Jarls Mag sinn, þess eyrindis, ad biöda honum til Jola- Veitslu med ser. Jarl tok þui vel, ok heit ferd sinni til bordsins. Foru nu aptur Sendimenn Kongs, ok sogþo sua, ad Jarls var til Jola Veitslunnar.

Nu byst Jarl til ferðar þessar, ok valldi hann ser forunauti slikt, er hann vildi hafa til Bodsins. Knu- tur for med honum, enn ekki er sagt, huorsu fiolmennur hann for.

Þeir fara þeir er Lima- fiarder verður- firir þeim, ok er þeir voru

qwickare förskand meðan de uppværte. Ut i angendamt wásende och allstóðs till- tagshet öfwerträffade han de fleste män som då woro i Danmark. Han hade hwitt (ljust) hår, och war behaglig för alla. Konungen, så wäl som hela me- nigheten, älskade honom framsför alla andra, för hwilken orsak skull han också bles kallad Knut Danmarks kärlek. Har- aldr liknade sin moders Fränder. Han älskades icke mindre af Þyri, än Knut af Konungen. Knut uppfostrades hos sin modersfader Klakk Harald Jarl. Af Jarlen hölls han mycket kär, och i un- ga åren war han ganska lycklig af go- da wänner. Harald föddes upp hem- ma ibland sin faders hofmän. Han war mycket yngre än sin broder, och bröja- de bittida att blifwa stikken och öfprig att widsås, hwarföre han och ägde in- ga wänner den tid han wärte upp.

Det berättas, att Konung Gorm en gång skickade bud till sin Swärfader Harald Jarl, uti sådant ärende, att bjuda honom till Juble- Gåstabud hos sig. Jarlen upptog detta med wälwil- ja och gaf budet löfte, att han skulle komma. Konungens Sändemän reste sedan tillbaka med berättelse att Jarlen wore wäntandes till Juble-Gåstabudet.

Nu gjorde Jarlen sig redo till den- na färð, och walde sig sådant medfö- je, som han wille hafwa på Gåstabuds- fåget. Knut följde honom, men ej är omtaladt, huru manstark han utreste.

De fortsatte resan till des de kom- mo intill Lima fjärd, men när de hun-

þar kuamner, ok æpludo yfir Fiordinn, sa þeir standa Eik undarlika, þa er þeim þottist med kynlegu moti. Þar voru vaksin a Epli heilur sma ok gron ok blomgud. Enn undir Eikiinni lau nidri onnur Epli, þau voru baþi forn ok stor. Þeir undradust miog, ok sagdi Jarl, ad honum þottist þetta vera Bysn mikill, ad græn voru Eplin i þan tima arsins; þui ad þeir sa stad þeirra Epla, er um Sumarit hafdi vaksit, enn þau Eplinn lau hia Eikini: Voru þan stor ok forn; ok munum Ver verfa aptur, sagdi Jarl, ok fara eigi leingra, ok sua gera þeir. Huerfur hann nu aptur, ok fara uns þeir koma heim.

Sat Jarl heima þau Misseri med Hird sinni. Kongi þotti kynlegt, er Jarl kom eigi, ok ætlar þo, ad nokrar naudsyniar mundi fyrir standa.

Nu er Kyrrt þetta Sumar. Annan Vetr sendi Kongr Menn, eins sama Erindis. Jarl heit Forinni, ok fara Sendimen aptur, ok seigia Kongi sua skipat. Ok nu kemur þat, ad Jarl for heiman med Foruneiti sino, ok fara uns þeir koma til Lima Fiord, ok voru nu a skip kuamner, ok æpludo þa yfir Fiordinn. Enn þat er sagt, ad þar voru Hundar marger blauþer a For med þeim a Skipi Jarls, ok lagu Huolpar i Hun-

nit dit, och årnade sig öfver fjården, blefwo de warse ett bespinnerligt tråd hwilket tycktes dem wara en förunderlig hånðesse. Der funnos utwuxna, små, gröna och helt friska åplen. Men nedausföre trådet lågo affallna andra åplen, som woro både gamla (mogne) och store. Hårdfwer förundrade de sig storligen och yttrade sig Jarlen, det honom tycktes wara ett märkligt widunder, att åplen skulle wara gröna denna tid af året: Ly stället synes tydeligen hwars est de åplen sutit, som wuxit om sommaren hwilka lågo nedausföre trådet, samt woro stora och mogne. Wi måste alltså wända om igen, sade Jarlen, och ej resa längre, hwilket de ock gjorde. Således wände de om och reste hem till baka.

Jarlen blef hemina de följande Månader med sine Håfman. Konungen tyckte det sällsamt wara, att Jarlen icke instälde sig, och förmodade således, att några angelägenheter wände warit honom till hinder.

Den följande Sommaren war allt stilla. Andra Wintern affände Konungen sina män i enahanda årende. Jarlen lofwade att resa, och Såndemånnen wände om, samt gåfwo Kungen tillkänna hwad de uträttat. War nu så wida kommit, att Jarlen for hemifrån med sitt resesällskap, och fortsatte färden till des de kommo till Lima Fjård, samt woro redan om bord på Skeppen, årnandes sig öfver Fjården. Men det berättas, att, på Jarlens Skepp woro

dunum: Enn er þeir voru á Skipkuamner, þá heyrði þeir, að Huelparner gó i Greyhundunum, enn Hundarnir sjálfir þó þu. Jarl kuad, þetta vera Bysn mikit, ok kuad þá skyldu aptur huerfa. Ok suá var, ok voru heima þá Jol.

Nu liden Veturinn, ok hinn þridia Vetr sendir Kongr enn Menn, að bióða Jarl til Jola-Veitslu. Hann heit Ferdinni. Fara Sendimenn aptur ok seigia Kongi. Enn Jarl byst heimann, þá er að þú kemur með Forunauti sitt.

Ok nú ferur Jarl þar til er hann kemur að Lima Fiord, ok ætlu þu að vera þar við Fiordinn um Notina. Sí þann bar syn fri þá, er þeim þottist mikills úmvert, þá sa þeir ba þá Risa, eirn innann verðum Firdi, enn annan utan verðum Firdi, ok gek huor á moti oþrum, enn Bodarner vom mikler, ok varð Siarinn okyn miog. Enn er þeir mættust, fell huarr i kuerk auþrum, ok varð Siarinn allr i blodi einu. þá mælti Jall: þetta eru stor Bysn, ok skulum aptur huerfa, ok vill eg eigi fara til Bodsins. Nu giora þeir

mánga smá hundar i fötje með dem, samt att hýndorna voro walpfianna; Nár de nu kommit upp þá Sleppen, þórde de att walparne skáude i hýndornas lif, men hýndorna sjelfwa tego. Jarlen som anság þetta sá som ett stort viðunder, sáde att de skulle wánda om igou. Sá gjordes ástven, och voro hemsma den Juhlen.

Áret ífred sátedes fram, och nár tredje wintern infótt, affárdade Konungen án yttertigare sine mán, att bjuda Jarlen, till Juhle-Gástabud. Ester gífwer íbste att han wille komma, återreste sándeubuden och gáfwa Konungen Jarlens swar tillkánna. Jarlen begaf sig hemsifrán með sitt Resesállskap, nár dot kom sá wíða.

Nu fortsette Jarlen sin fárð, till des þan kom till Lima Fjárd, der han háde i sinnet att fördröja öfwer natten. Sedan förefom dem åter en syn, som de anságo för ganska märkwárdig. Idr dem wiste sig twenne Resar, den ena på hinsíðan om Fjárden, och den andra på andra síðan om samma fjárd, dese gingo emot hwarannan hwaraf ett stort brusande förorsakades, sá att sjón háftigt swallade. Och som de móttes át, fattade de hwarannan i strupen, hwaraf sjón stod öfwer alit i blod. Då sa de Jarlen: Detta ár ett förfárligt underwerk, dersföre skole wi wánda om, ty jag wíll ingalunda fárðas till gástabudet. Sá skedde of, att de reste hem, och ;

sua, fara heim, ok satt Jall heima och satt Jarlen hemma den Juhlen þa þau Jol.

VI. Kapítule.

Haralldur Jarl kuam til Kongs, ok ræbir um Synina.

Gormr Kongr verdur nu reidur mlog Jarli, er hann hafdi eigi þekts heimbod hans, enn han vissi eigi, huad til hafdi haldit, er hann kuam ekki, ok ætlar hann nu, ad heria a Jall um Veturinn iptir Jol, ok launa honum Suiþvinging þessa, ok þotti hann hafa drambat miok vid Bodum sinum, er hann hafdi ekki sinn komit, þa er a var kuædit.

Er þyri Drottning verdur þessarrar Firirætlan var, kuad hun þat eigi sama, ad gjöra mein Jarli firir eingar Sakir, ok kuadst mundo fa til þetra Raþ um þetta mal.

Kongur giorir nu sem Drottning vill, sua ad æidist Herforinn. Eru nu Sendirmenn iptir Jarlinum, ad vita huerjo Sæti. Ok hafdi Drottning Raþ þetta tilgefitt, ad þeir findist fyrst Magarner ok toludust vid, ok sia þa huad vid sik væri.

Nu

6. Capitlet.

Harald Jarl kommer till Konungen, och förtäljer sina syner.

Konung Gorm blef nu swära förebörnad på Jarlen, som icke tillgodo hättit hans hembjudning, ty han visste icke hwad som wället Jarlens uteblifwande, hwarföre han och satte sig före att hærja på Jarlen om wintern efter Juhl, och på sådant sätt idna honom denna sidwördnad, emedan han tyktes med fräckhet hafwa fördragat de flede hjudningar, i det att han ingendera gångegen på sagdan dag sig infunnit.

Så snart Drottning Thyri blef wara se denna tillställning, sade hon, det icke wara anständigt, att tillfoga Jarlen något mehn utan orsak, heldst man kunde stana på ett bättre råd angående detta mål.

Konungen gjorde nu Drottningen till wiljes, så att frigståget blef omintet. Beskickning affärdades efter Jarlen, att så weta huru det hängde tillsammans. Sådant råd hade Drottningen gifwit, att dese sköldemän skulle först råka hwarannan, att talas wid, och tillse huru härmed wore beskaffadt.

Endr

Nú koma Sendimeñn Kongs a fund Jarls, ok seigia honum Eyrindinn. Bregdur hann við skiott, ok fer a fund Kongs med fogru-*forunauti*.

Kongur tekr nu at hofi vid Margi sin, ok geingu þeir, Kongur ok Jarl, bratt a Malstefnu, ok er þeir voru þar kuamner, spurdi Kongur nu, huersu gegndi, er hann kom aunguu sinni, er ek baud þer til min, ok suivirdir sua mier ok bod minn? Jarl svarar ok kuads, eigi til suivirdingar þat gjort hafa vid hann, þott han kuæmi ekki sinn til Veitslunnar, heldr kuad hann þar a þra hluti til bera. Sagdi nu Kongi Undarinn þau, er þeir hofdu sed. Mun ek nu skira siri I þur, hvat ek ælla þessi Fakynsl munu boda. Kongur jatar þui. Jarl mælti.

Þat mun ek þa first til taka, er Ver sam Eik um Havetri með grenum Eplum ok smam, enn forna epli ok stor lagu hia ni þri. "Þat hygg ek vera siri Sida-Skipti þui, er koma mun a þessi Lond, ok mun sa sirdurinn vera med meira Bloma, ok jartegna þat hinn logru Eplin: Enn sa sem nu er, lagu a Jandar, enn honum mun leggiast niðr, sem hinu forna Eplin, þa er hinn geingur yfir, ok munu þau funa ok verða ad Dusti eina ok er þa sem sa verdu at eingu."

Enðr Kongens Sændebud kommit till Jarlen och sagt honom ärendet, repade han mod, och reste till Konungen med ett wacker och ansenligt fblje.

Konungen tog med höfslighet emot sin Swärfader, begifmandes sig med honom straxt i samtal, och när de woro så wida komne, sporde Konungen: hwad war wållander, att du ingendera gånge kom, då jag hdd dig till mig, och sidodrödade i så måtto mig och mitt Bud? Jarlen swarade med försäkran sig utgånnda hafwa gjort det af sdragt emot honom, ehuru han wid intet bera tillfället inståude sig till gästabudet, utan hade fast andra omständigheter sig tillburit. Derefter upprepade han för Konungen, hwad förunderliga ting de hade sett. Nu mände jag (såde Jarlen) för Eder uttreda, hwad efter min mening, dessa undertecken låra bebåda. Konungen jakade hårtill. Jarlen såde:

Jag måste då först taga mig före, huru wi sågo ett tråd mitt i Wintern, som bar gröna och små äpplen, men de gamla och stora lågo bredwid nedantore. "Detta menar jag skola förebeåda Sedestifte (Seders förändring), som lårer tilldraga sig här i landet, och mände de de nya sederna wara mera i sände, hwilket de sagda Äpplen beteckna. Men den (seden) som nu är, låg på marlen, och skall på lika sätt nedläggas, som de gamla äpplen, då den nya tager öfwer banden, så att den för a måste rutna och förswinna såsom en rökt, och såsom den aldrig warit till."

Det

Þat

Þat var annað Undr, að hælpar-
go í Greij-Hundum. "Þar munu un-
gir Menn taka mali fyrir Munnina
"Ellrum Mannum, ok giorast sua Huat-
"visir, ok meiri Von er, að þeir haf-
"meira Hlut raða, þó að hiner Ol-
"dri se optar raðgari. Ok hygg ek
"þó vera eigi komna í heimina, er en
"mali þetta til; þú að Hælparner
"go, er voru eigi lagðer, enn Greij-
"hundarner sialfer þogþó."

Þá sa Ver baða Risar a moti
med Gnyr miklum ok blodi. "Þat
"mun vera fin Missætti nokvora Sto-
"reflis Menn hier innann Lands, ok
"munu þar geras af storir Bardagar
"ok mikill Styriöld, ok meiri Von, að
"þessum Firdum verdi. Afspreingir
"nokkur, at Ufridi þeim a LimaFior-
"di, sem þessi Bysn bar fyrir okkar,
"er nu hefr ek sagt."

Enn Gormi Kongi skildist vel
ord Jarls, ok þotti spaklig vera. Gaf
Kongr honum upp reidi sinn. Enn
sua er sagt, að þú þeir geingu a Mal-
stefnuna að sætta, hafði Kongur Menn
til að bera Vopn a Jarl, ef honum
þottist sem orækt ein til hafa gein-
git ok ofmetnadur, er hann hefði ek-
ki farit til Bodsins neinu Sinni er
hann baud honum, ok þottist Kongr
nu sakir til, þó hann hefði ekki
farit.

Skilja þeir nu Malstefnu þessari.

Dualdist Jarl þar nu slíka Hrid
sem Kongr villdi, ok for hefr si þann.
Skil.

Det andra vidundret var, att wals-
parne stälde i lifwet på byndorna. "Så-
ledes lära Ynglingar taga målet utur
munnan på gamle män, och blifwa så
nåswise, att man skal tro dem hafwa
större förstånd, ehuru de äldre äro i
alla mål rådflokare. Dock förmodar
jag, att dese sällar ännu icke äro kom-
ne till wärlden, den stund jag detta om-
talar; ty Swalparna stälde, då de
ännu icke woro födde, men Syndorna
tego."

Sedan sågo wi twänne Jättar tästa
mot hwarannan med mycken gny och
blodspillan. "Sådant mände förbåda
någre wäldige mäns oerlighet här inom
landet, hwilken läser utbrista i stora
drabbningar och mycket owäsende, och
ser det ej heller olikt ut, att någre dese
store mäns afkomlingar understödja den
wid Lima Sjard yppade ofrid, hwarest
wära ögon äro förkomne de underliga
ting, som jag nu omtalat."

Konung Gorm begrep helt wäl hwad
Jarlen sagt, och tyckte honom wära
en förständig man. Konungen affstod
från sin emot honom fattade wrede.
Det såges of, att, för än de gingo
till förliknings-samtal, hade Konungen
män i beredskap, till att bära wapen
på Jarlen, derest han funnits, antin-
gen af wärdslöshet eller af högfärd,
hafwa undertåtit att wid någotdera till-
fället, infinna sig wid de gästgub-
bartill han warit buden, men nu fana
Kongen skjäl för Jarlens uteblifwande.

Sälunda stöts detta samtäl.

Jarlen fördröjde så lång tid som
Konungen behagade, och for sedan hem.
Dese

Skilldu þeir Magir satter, ok þa Jarl af Kongi godar Giafer a þur hann for brutt, ok for hann nu med Foru- nauti sitt, ok ferst vel, uns hann kemur heim.

Þese skyldsmán ástfildes wát förlifte, och mottog Jarlen af Konungen goda gásmor innan þan bortfor, samt gaf sig med sitt sálkþap på återresan, hwil- ken gief lyftligt, intill des þan þem- kom.

Litlu siþar gaf Harallder Jarl Riki sitt alt Knuti fostra sinum, ok tok Knutr nu vid Holdsetulandi ok ollu þui Riki, er att hafdi Klakk Haralldur Jarl, enn Jarl sialfur redst ifra, ok for ut om Lond, ok byriadi hann en Ferd-sina suþur i Valland, ok tok þar vid Kristni, ok kom all- dreigi siþanna till Rikis.

Nágot derefter afftod Harald Jarl hela sitt Rike át sin fosterson Knut, som nu emottog Holsten, tillika med alla de lándur, dem Klack Harald Jarl innehaft, men Jarlen skilde sig deris fráan och reste utomlands, samt býrjade sin fárd sþder till Walland, hwarest þan tog wid Christendomen, och kom sedermera aldrig åter till sitt fþra Rike.

VII Kapitle.

7. Capitlet

Drepim Knutur DanaAst.

Knut, Dana-Fróids Dráp.

Gormr Kong ok Haralldr Son hans urþa osamþykkir þegar Harallder gerdist vaksinn. Fiek þa Ha- ralldr skip nokkur, ok lagdist hann þa i Viking hvert Sumar, enn sat um Veturinn i Danmark.

Konung Gorm och hans Son Ha- rald blefwo vense, så snart Harald blef fullvaxt. Harald fþrskaffade sig dá några skepp, och gaf sig i Wikings- fárd hwarje sommar, men wintarne blef þan i Danmark.

I þann tima reþ Adalstein Kon- gur Einglandi. Hann var godur Kon- gur ok gamal. A Dogum hans ofarla kom Dana her i Eingland, och voru Synir Gormr Kongs Haufþingiar firi, Knutir ok Haralldr. Þeir heriudu wida um Nordrimbraland, ok logdu under ser mikil Riki, ok toldu þat Arflek-hluta sinn, er at hofdu Lod- brokar, Synir ok aþrir for ellra þeirra Adalstein Kongur hafdi lids- af.

På den tiden regerade Konung As- delsten i England. Þan war en fromi Konung och till áren. Under hans res- gering kom de Danstes þár, en morgon ganska bittida, till England, fþr hwil- ken frigsnagt Konung Gorms sþner, Knut och Harald woro Hþfþingar. De þárjade wida omþring Nordhumbertand, och underlade sig många landskaper, som de ráknade fþr sin arfwelott, den Eobbrofs sþner och andre deras fþrfá- der,

Brædrum, ok hitti þa firi Nordan Kliflond ok dráp hann fiolda af Danum. Nökrusiþar geingu þeir upp Gorms Synir um Skardaborg, ok bardust þar, ok hófdu Danir sigur. Iptir þat ætludu þeir til Iorvikr Suþr, ok gek þa allþyda undir þa: Ugþo þeir þa ok ekki at sior.

Eirn Dag, er heitt Skin var æ, foru menn a Sund milli skipinn, ok Kongar báþer, þa hliupu Menn af Londi ofann, ok skutu a þa. þa var Knutur lostinn oru til Bana, ok toku þeir Likit a Skipinn. Enn er þetta spurdu Landsmenn, þa drost þegar saman Her uvigan, ok þui nest kom Adalstein Kongr, ok sne-rist þa til hans Margmenni, sa er a þur hófdu geingit undir þa Knut, ok iptir þat sa Danir onguar Uppgeingur firi Lidsafnadur Landsmanna.

Iptir þat foru Danir aptur til Danmork, þa var Gormr Kongr stad- dr a Jotlandi. Haralldr for þegar þangat, ok sagdi Modur sinn Tidin- di. Enn Gormr Kongr hafði þes hejt streingt, að hann skyllði deija, ef hann spurði fall Knúts suns sins, ok

der, hãde egt. Konung Adalstein hãde samlat mykkt folk, þwarmed han bes gaf sig mot dese brøder, och trãffãde dem Nordan om Klifland, der han drãp- te ett stort antal af Danskarne. Något derefter landstego Gorms Ebner mid Skardaborg, þwarest de drabbade och fingo de Danske seger. Derefter begãf- wo de sig sòder ut till Iorwik, der þe- la menigheten gaf sig under dem; men då sãgo de sig ej wãt fbre.

Þy en dag, då warnt fossfjen war, togo mãnnen sig fbre, att simma imet- san skeppen, afwensã bãgge Þrinsarne. I det samma lupo någre mãn nedifrãn landet och skuto pã dem. Då blef Knut trãffad af en þil till dðds, þwarefter liket hãmtades upp pã skeppet. Men nãr Landets innwãnare detta fbrnummo, samlades genast en talrik krigsmagt, dertill med infann sig Konung Adalstein, och drog sig till þonom allt det folk som tillfbrene hãde undergifwit sig Knut, þwarefter de Danske ej fingo fbretega någon landstigning fbr Landsþãrens skull.

Sedermora wãnde Danskarne om igen till Danmark, mid þwikket tillfãlle Konung Gorm wistades pã Jutland. Harald begaf sig straxt dit, och berãt- tade sin Moder þwad skedt war. Kon- ning Gorm hãde gjort det fasta lðste, att dereft han sporde sin sons, Knúts fall, skulle icke allenast han sjelf dð, utan och den mista sitt lif, som wãga-

sua sa, er honum sagdi. Þá lét Drottning tiallda avallt gram. Vadmalum.

de sig sáðan tíðning att fór Konungen frambara. Drottningen lét allsa ósver allt bekláða med grátt wallmar.

VIII. Kapítule.

Kongur friettir fall Sune sins.
Daude Kongs.

Gormr Kongr hin gamli reis upp snemma dags, ok gek i Hasæti sitt ok ætladi ad taka til Drykkju: Enn er Kongr kom yfir Bord, þá þaugdu allir þeir er inni voru. Þá lit hann a Hallar-Veggina. Þyri Drottning sat i Hasæti hia Kongi. Þá mælti Kongur: Hui þegia allir Menn? Eru nokra Tidindi ad seigia? Þu munt hafa þessu radit, þyri Drottning! seigir Kong, er Hollina er þannig buin.

Þá seigir Drottning: Herra! þier attud tuar Hauka, annar hui-ter, enn annar grar; hian huiti hann flokkar langt i Eydimork; þar komo at honum Krakur margir ok flokkudu hann sua, ad allar Fiodrar voru af honum rekinn, ok nu er hinn huiti folgin, enn hinu Grai apr kominn ok mun hann nu drepa Fugla til, Bordhallds ydvar.

Þá mælti Gormr Kongr: Sua harmast Danmark, sem dauder se Knutr Sun min. Þá sagdi Drottning: Sann munu vera Tidindi þessi, er þier seigir Herra! Ok sannudu þat aller-

8. Capitlet.

Konungen spórir sin Sons
Fall. Konungens ddd.

Konung Gorm den gamle, stod upp bittida, og gek i sitt húsate, arnandes att taga till dykjo (áta Grufost). Men nar Konungen kom till bords tesgo alla som inne voro. Da sag þan þá Salsvæggen. Drottning Þhyri satt i húsáttet bredwid Konungen. Konungen frágade: Hvi are alla sa tyfte? Aronagra Tidender att beráttu? Du Drottning Þhyri! sade Konungen mánde wara bertill wallande, att salen ar salunda fládd.

Da svarade Drottningen: Herre! Ni egde swanne falkar, den ena hwit och den andra grá: den hwita sldg wida omkring i ddemarken: der anfdito honom en stor hop med krákor, hwilka honom sa pláskade, att alla fjádrarne kleswo afrykte. Och þar nu den hwis- ta gómt sig undan, men den grá ar aterkommen, hwilken nu mánde drápa foglar till mat þá ert bord.

Da utbrast Konung Gorm: Sá Sbrjer Danmark, som ddd wore min Son Knut. Drottningen svarade: Sansfárdige mánde wara de Tidender, þwarom Ni nu talar, Herre! Hwiltet besannades

Þá aller er inni voru. Gormr Kongr hafdi stadið upp or Hasætino, er þau ræddu þetta, enn nu settist hann niður hart, ok suarar eingu.

Þann sama dag tok Gormr Kongur Sott, ok andadist annan Dag at jafn Leingd. Þá hafði hann verið Kong Triatigi Vetra. Haugur mikill var orpin iptir hann, at Ráði þyri Drottningar, ok nu sendir hun iptir Haralldi Syni sinum, ad hann skyldi heim kuama med ollu lidi sinu, ok drekka Erfi iptir Faudur sin, ok sua giordi hann, ok var þat hid virdulegasta Erfi.

Nu var Haralldr tekin til Rikis yfir oll þau Riki, er att hafði Faudur hans, ok hafði þing vid Landsmenn, och toku Danir hann til Kongs a þingino yfir allt Dana-velldi, ok siþann gerdi hann Erfi iptir Faudur sin, ok sest siþan fyrst um kyrt iptir þetta, ok stiornar Riki sino med Vegsæmd ok miklum Soma.

IX. Kapitlet.

Svik Hakonar Jarls.

Þessu samtíða red firi Noregi Haralldr Grafelldr ok Gunhildr modur hans, ok þá stauk or Londi Hakon Jarl Sigurdar sun: Hann hafði Turgur skipa, ok lagdist i Viking, enn um haustit kom hann i Danmork, ok mælli til Vinfeingis vid Haralldr Kong

nades af alla dem som inne voro. Konung Gorm, som hade stått upp utur högsätet, medan detta omtalades, satte sig nu hårdt ned, och svarade intet.

Samma dag blef Konung Gorm sjuk och dödde andra dagen vid bygnets slut, sedan han varit Konung i trettio år. En stor hög blef öfver honom uppskafad, enligt Drottning Thyris föransstaltande, och sände hon Bud efter sin Son Harald, att han skulle komma hem med allt sitt Manskap att dricka Arfwedt efter sin Fader, hwilket han också efterkom, och wärkstälde grafblet med all Ståt.

Blef således Harald upphöjd till Regent öfver alla de länder, som hans Fader egt, och höll han allmänt Ting med Landets menighet, hwarwid Danstjerne hyllade honom såsom Konung öfver allt Dana-Wälde, och sedan han mottagit arfwedt efter fadren, då satte han sig i Ro och stillhet, och styrde sitt Rike med allsköns heder och ära.

9. Capitlet.

Hakan Jarls Swef.

Wid samma Tid regerade i Noregsrige Harald Grafell jemte sin Moder Gunhild, och då waf Hakan Jarl Sigurdson utur landet. Han hade tio skepp, och lade sig i Sjördweri, men em hösten kom han till Danmark, och sökte Wänskapsförbud med Konung Harald.

Ke

Kong. Enn Kongr tok þui vel, ok er hann þar um Veturin með hundrud Manna.

Knutr, sun Gorms Kongs atti Son iptir sik, sa hiet Haralldr, hann var kalladur Gullharalldr. Hann kom litlu síþar frá Vikingu, enn Hakon, hann hafði ok tugur skip ok ogryn ni Lausa Fiar. Hann fór ok til hirðar Harallds Kongs. Þennan Vetur sitta þeir Haralldr Kong Gorms Son ok Hakon Jarl, Vielræði um Haralldr Noregs Kongs, ok Modur hans Gunhild, ok um Vorit suiku þeir hann í Lima Fiord, iptir þui sem seigir í KunungaBok, að Gullharalldr felldi Haralldr. Enn Hakon Jarl let síþan festa Gullharalldr a Galga. Enn síþan tok Hakon Jarl við Einvalldi yfir Noregi, ok skyllði gjalda Skatta af Norena Kongur.

X. Kapítule. Haralldr Kongr Kristnadist.

Litlu síþar kom Otta Keisara af Sakslandi til Danmork með miklu Lidi, ok þá kom Olaf Trygvasonar til Lids við hann. Þeir bruto Haralldr Kong til kristni, ok Hakon Jarl. Var þá kristnad oll Danmork: Enn Hakon Jarl gek aptur til Heidni, þegar hann hafði komit aptur til Noregs, ok gault öldreigi Skatta síþann.

Konungen tót sig sáðant wás feþaga, ok hude þan der sitt tillhætt Wintern þfwer með hundrade man.

Knut, Kong Gorms Son, hude lemna en son efter sig wið namn Harald, ok som kallates Gullharald. Denne kom litet sednare frá Sjøharnad, en som Hákan, ok hude áfwen Eiofstepp, jemte ganfka mytket í Ibsa egobelar. Han begaf sig wísa till Konung Haralds Háf. Den samma wintern stámpade Konung Harald Gorms Son ok Hákan Jarl fofrætelliga emot Norriges Konung Harald (Gráfáll) ok hans moder Gunhild, ok om wáren sweko de þonom í Lima gárd, þá sátt som derom beráttas í KonungaBoken att Gullharald fálde Harald (Gráfáll): men Hákan Jarl lát sedan fástá Gulldhard í Galga. Seban; tog Hákan Jarl át sig Emwáldet þfwer Norrige, ok skullegátsffatten fofr Konungen í Norrige.

10. Capítlet. Konung Harald Christnas.

Nágot derefter kom Kejsar Otto af Saxen till Danmark með en stor frighær, ok, þonom till undsfátning, fofrenade sig Olof Trygvason. De fofrmádde Konung Harald ok Hákan Jarl att blifwa Christe. Da blef ok hela Danmark Christnad. Men Hákan Jarl trátte tillbaka till Hedendomen, þá stárt gan áterkommit till Norrige, ok úthjorde Skatten aldriq sedermiera.

Sagu

S a u g u
af
J o m s v i k i n g u m .

S a g a e l l e r H i s t o r i a

om

J o m s v i k i n g a r n e

Utur Isländska Exemplaret afskrifwen i Köpenhamns
geheime Archive in Januario 1757, efter Cod.

N:o 288, jämförd med N:o 289

af

Jacob Ixel.

Sedermera på Swenska öfversatt i Stockholm 1783

af

M. A.

Samt bägge Texterne af den samma renskrifne 1786

Atat. LXIX.

Hier byrjast
Saugu
af
Jomsvikingum.

I. Kapitle.

Fra Toke ok Sonum hans:
ok Haralde Konge Gorm-
Sonar.

Hár bórjas
Sagan
om
Jomsvikingarne.

I. Capitlet

Om Toke och hans Söner:
samt om Konung Harald
Gorm-Son.

Maður er nefndr Toke, hann var í Danmörk í heradi þui, er a Fione heitir. Toke var rikur maður, ok mikill fyrir sier. Þorvor hiet kona hans. Toke atte þria Sonu, þa er nefndir eru. Ake hin, eldste Son hans. Pallnar hiet annar, sa en honum var næstur ad alldri. Enn sa yngsti hiet Fiolner; hann var Frillu Son.

Toke, Faudur þeirra, var gamall maður, er þetta vard Tidinda.

Þad var eit haust, ad Toke tok sott, ok andadist.

Ej lida langar Stundir fra andlati hans, ad þorvor tok sott ok andadist lika, ok bar þa alla Erfd undir þa Brædur Aka ok Pallnar. Toku þeir allt Fæ iptir Faudur sinn ok Modur.

Ok er sua var komit, spurdi Fiolner Brædrum sinum, huad þeir ættadu ad fa hanum af erfnum þeim,
er

Det var en Man, som hette Toke, han bodde i Danmark i det hæråd som Egen kallas. Toke var en våldig och mycket berömigt man. Thormora hette hans hustru. Toke egde trenne Söner, hwilka sålunda kallades: Ake hans äldste son. Palne hette den andre, som var honom närmast i ålder. Men den yngste hette Fiolner, och war Frilles son.

Deras Fader Toke, war gammal man, när detta sig tilldrog.

Det war en höst, att Toke sjuknade och blef ödd.

Iske war långt efter hans öddsfall, som också Thormora blef sjuk och öddde hwarester hela Arfwet kom under Bröderne Ake och Palne. Logo de all egendomen efter deras Fader och Moder.

När så wida war kommit, frågade Fiolner sina Bröder hwad de årnade att låta honom få af de egodelar, som deras

faudur þeirra hafði átt? Þui þad var mikill Audur, er þeir Brædur erfdu, bæði i Londum ok lausa Fie. Þeir Brædur sögdust, mundi midla honum þridiung af lausa Fie, enn ej af Londum. En Fiolner mælti til þridiungs Fiar, so sem væri hann Arfgeingur. Enn þeir Ake ok Palnar, sögdust ekki mundi meir midla, enn þeir höfdu bodit. Fiolner liet sier þad illa lika, er hann hefði ej allan þridiung vid Brædur sina, ok kuadst þat ætla, ad hann mundi eitt huort sinn verda a moti þeim.

Ok litlu sidar for hann a burtu med Fiar. Hlut sinn, vid so buit. Ok for hann þangat, til hann kom a Fund Harallds Kongs Gormsonar, ok giordist honum handgeingin ok Raþgiafi hans. Fiolner var Vituger, Raþugur Slægur ok Illgiarn. Enn Kongr var ekki Diupsettr.

Suo er sagt, ad þegar Fiolner kom til Harallds Konongs, ad hann ræigði Brædur sina vid Konongin.

I þann Tima var eingin sagdur meiri haufþingi i Danmark, enn Ake Tokason, ad Frateknum Harallds Konongi, þo hann hefði meira Tignar. Nafn.

Ake var i Viking huert Sumar, ok hafði jafnan Sigur, liuer sem hann bardist, ok vard honum gott til Fiar ok Menningar. Hann satt heima a

Ve.

þeras fader egt? Helst det var ganfka mykkt gods, som dese Brædder árfte, så wát i fastigheter, som Ibsbren. Wras derna swarade, att de wille bestá hos nom tredje delen af Ibsa Egendomen men icke något af Fastigheterna. Men Sjolner påstod icke des mindre, att er hålla tredjedelen af allt, emedan han wore rátter arftagare. Ake och Palne återigen sade det mánde de ej jemka något mera än hwad de hade budit. Sjolner lát sig det högeligen misþaga, att han icke stá hela tredjedelen emot sina Brædder, och sade sig derpå wara bestántt att han wid alla tillfällen mánde wara dem emot.

Litet derefter, wid så beskaffad sak, reste han bort med den det han fått, och for till des han träffade Konung Harald Gormson, der han blef honom med trohet förbunden och tillika hans rådgifware. Sjolner war wettig, rådig, falsk och ondskesfull; men Konungen war icke försigtig.

Så ár sagt att så snart Sjolner kom till Konung Harald, gjorde han sina brædder misstánkte hos Konungen.

På den tiden war ingen omtalad att wara större höfðinge i Danmark än Ake Tokeson, enligt Konung Haralds tycke, ehuru Konungen hade förnámare Hedersman.

Ake war i sibtåg hwarje Sommar och hade alltid seger, ehwareft han stridde, hwarmedelst han förwårfsnade stort förråd af egodelar och dyrbara flemodier.

Vetrum, ok hafði jafnan huers dag-
lika Fiolmenni mikít, ok hiellt sik
vel.

Ake var vitur Maþur, ok Vingo-
dur: Hann atti Vini allstadar um
Danmork, ok vidar, ok soku margir
Menn a haans Vallð; Enn Kon-
gur þottist hardur, Fiolner var ok
tillaga illur.

Eitt sinn seigir Konungr, ad Ake
se hinn mesti Haufþingi, ok Vin-
fastur. Fiolner suarar ok seigir, ad
bratt munne hann reina Trufesti
hanns ok Vingan. Er eg nu Yþur
Maþur, ok er skyldur ad vara Yþur
vid ok seigia Yþur Sannleikan. A-
ke dregur mikít Lid undir sik, ok
lætur Menn sættast til þess. Hann
seigir ok, ad Haraldr muni eigi lein-
gi Kongur yfir Danmork vera, ef
hann leitar ej nokra Raða; því A-
ke sittr a Svikrapum og verður það
yþar skadi. Hlyder nu Kongur a
þetta.

II. Kapítule.

Svikræpi Fiolners ok Myr-
ding Aka Tokasyni, i
Trygdum.

Aki var mikill vinr Ottars Jarls
af Gautlandi, ok eitt huert sinn for
hann þangat. Ake hafði tuo lang-
skiep

nodier. Om Wintrarne satt þan þema-
ma, höll bestándigt þvarje dag mykæt
folk och uppsförde sig þederligt.

Ake var en förståndig och wánfár
man. Han egde wänner så wál öfwer
þela Danmark som annorstádes, och
sókte många män att komma i tienst
hos honom. Men Konungen tyktes blif-
wa honom wídrig, þwartill Fiolner war
en skadlig orsak.

Wid ett tilfálle sáde Konungen: att
Ake wore den förtráffligaste Hófdinge
samt mykæt wánfast. Fiolner swarade
ságandes: att icke langt till mánde þans
trohet och wánskap rónas. Jag ár nu
eder Man, pligtig att átwarna eder
samt sága eder Sanningen. Ake dra-
ger mykæt manskap under sig, och låter
folket emedlertid förenas. Han ságer
öf, att Harald icke mánde länge wara
Konung öfwer Danmark, derest þan icke
ser sig wál före; ty Ake umgår med
swíckfulla affigter, och warðer det Eder
skada. Konungen lyfnade till allt þetta.

2. Capítlet.

Fiolners swef, samt Ake
Tokesons Dráp, dá þan
intet ondt förmodade.

Smellan Ake och Ottar Jarl af
Götaland war stor Wánskap, så att þan
(Ake) en gång reste dit. Ake þade twán-
ne

skip, var annat Dreki godur, enn annat snekkia. Hann hafdi ok hundrut menn valda, hverjer allvel voru bunnir at vopnum ok klædum. Ekki er getit um Erendi hans. Ake þa godar gíafir af Ottari Jarli, að þeir skildu, ok for suo heimleidis.

Nu friettir Fiolner, að Ake er farin til Gautlands, ok seigir þad Konongi, ok bidur hann sia Raþ til þess, að hann dregi ej sva mikit Lid saman af ollum londum; þui að þessi Ferd hans, er ekki nema flærd vid Yþur, meigi þer nu reina, að ek vil Yþur, heilraþur vera, þott skyldur Maþur eigi i Hlut, ok eigi mattu ein Konongr vera yfir Danmerkurveldi, meðann Ake er a lifi.

Enn með þui að Konongr var Tal-hlydin ok eigi djupsættur, enn Fiolner var bædi slægr og Illgiarn; þa leggur Kongur Trunad a þad, er Fiolner lo.

Haralldur Kongur liet þa framsetja tiu skip, liet han þar a ganga hundrud manna og þriatigi er hann for fra bodinu

Nu er fra þui að seigia, að Ake kom vid Joplund i Danmork, geingu þeir fra Skipum sinn, ok tjolldudu a Londi, ok er þeir voru bunnir, logdust þeir til Sæfus nidur, ok le-
tur

ne Långsfepp, det ena var en goder Drake, och det andra en Sacka. Han hade äfwen Hunbrade utvalde män, som alle wore med Wapen och kläder gauska wäl försedde. Jæke är nämndt om hans ärende. Åke mottog goda gåf- wor af Ottar Jarl innan de ätskildes, och begaf sig sedan på hemvägen.

Nu hade Fiolner fått underrättelse, att Åke hade rest till Götaland, hwilket han berättade för Konungen, och bad honom förkomma, att han (Åke) icke måtte draga tillhopa så mycket manskap från alla Landsorter; emedan denna hans Färd icke har annat ändamål, än swel emot Eder och mågen I nu röna, att jag will wara Eder en trogen Rådgifware, wagtadt min Skydeman eger häruti del, och aldrig måtte någon (med trygghet) wara Konung öfwer. Däna wälde, så länge Åke är wid lif.

I anseende härtil att Konungen lydde på detta tal, och icke war af stort förstånd, men Fiolner deremot war både listig och skabelig; så satte Konungen tro till det som Fiolner lugit.

Konung Harald låt då utredra Tio fepp med Trehundrade Trettio mans Besättning emot Åke, när han reste från det gjorda besök.

Nu är det att berättas, att när Åke kom till Jutland i Danmark, gingo de ifrån sina Skepp, och slog upp Dälf å Landet, hwarester och sedan allt war i ordning, lade de sig till sömns, utan
att

tur einginn Vardhalld hafa yfir ser: Ok er nattadi, komu Menn Harallds Kongs a ovars, ok drapu Ake ok Menn hans, enn ræntu ollu-þui, er þeir hofdu meðferdis. Foru síþan a Fund Harallds Kongs ok sogdu honum, ad Ake mundi ej Konongr yfir Danmork hiedan af vera.

Fiolner, Brodr Aka, þottist nu miog hafa upgeingit vid þetta.

Þessi Tidindi spurdist vida, ok mællust illa firir, ad slikr haufþingi hafdi Saklaus drepinn verit. Oker þad spurdist a Fione, þikir Palner þad sua mikit, ad hann legst i Rekkju, ok gair ej Rikis sins, ok mest þess vegna, ad hann þottist ekki hefndum framkoma vid Haralld Konong, med þui hann var ekki sua Riklundadur Maþur, sem Ake, nie suo skapi farinn.

III. Kapítule.

Konbænr Sigurds. Kuonfaung Palne. Draume Ingibiargar ok Fæding Palna-Toka.

Nu skal nefna þann Mann, til Sogunar, er Sigurdur hiet. Hann var vitur Maþur ok audigur, þar med heilraþur. Hann geingur þar ad, er Pallner la, ok hughreistir hann, ok bidur hann hyggia af harmi,

att láta négon þalla wård þfwer sig. Men så snart natten inföll, kommo Konung Haralds män oförwarandes þfwer dem och dräpo Ake samt hans Felle, och råfwade bort allt det de hade med sig fört. Sedan begafmo de sig till Konung Harald, med berättelse, att Ake mände hedanefter icke warða Konung þfwer Danmark.

Fiolner, Akes Broder, tyckte sig nu härmed hafwa en stor ting utdrättat.

Þessa tidender spurdes wida, och talades mycket illa häróm, att slik höfðingur saklös dräpen blifwit. Och när detta rykte kom till Suen, gick det Palne så swära till sinnes, att han lades till fångs, utan att bry sig om sitt lands styrelse, och mest derföre att han tyckte sig ej kunna få häund på Konung Harald, emedan han icke war begafwad med så stort mod, eller med sådant sinnetlag, som Ake.

3. Capitlet.

Sigurds Fricri. Palnes Gifttermål. Ingeborgs Dröm och Palne Tokes Födelse.

Nu skall i denna Sagan omtalas en man, som Sigurder hette. Han war en wis och förmdgen man, samt god rådgifwäre. Han begaf sig dit, hwar est Palne låg, uppmuntrande honom med föreställning, att han borde dämpa sin sorg,

mi, þó að hann hafi missi Aka Brodur síns, ok seigir það síe mælt, ok er satt, at Sjalfan sier skal huer mest mæta, huerninn sem fer um hefnidir. Pallner leitar þá ráða undir Sigurd, huornin með skal fara: Enn hann suarar ok segist vilja leita honum Kuonfaungs, ok skuli hann suo hyggia af Harmi iptir Brodur sinn, seigist ok vilja fara með Erindum þessum. Huort vil þu þá visa mier? seigir Pallner. Sigurdur seigir: Til Ingiþjorg, dottur Ottars Jarls af Gautlande. Hun er nu hinn fridasta Mey, hann hefur ok verit hinn mesti Vinur Brudur þins, enn hun er skorungur mikill; þat mundi þer harms. Bot mikill, ef þu feingir þeirrar Meyar. Pallner suarar: þá mundi eg hellst una, ok lata af harmi iptir Brodur minn, ef eg feingi þessari konu.

Slita þeir sua Talit.

Enn Sigurdur byr eitt skíp til þessarar Ferðar, ok hefur hann LX manna, ok sua koma þeir við Gautland, ok fara a Fund Ottars Jarls, ok tekur hann vel við þeim Sigurdur ok Monnum hans, ok seigir Sigurdur Erindit, ok ber fram Kurteislika ok Virðuglika, ok bad Dottur Jarls til handa Pallner, ok seigir hann ej skorta mikit Fie ok sæmiligt Riki a Fioni, enn Maþurinn likli gur

sorg, ehuru þan þade förforat sin broder Rífe, ságandes, det tillförene sagt och sant war, att hwar sem tänker på hämnd, skall förnämligast pröfwa sin egen förmåga. Walne begärde då råd af Sigurd, huru þan skulle bára sig át: Swarpá þan swarade, och sade, det wille þan át honom upleta något tjenligt hustruámne, hwarmedelst þan skulle komma att afägga sorgen efter sin Broder, samt att þan wille átaga sig denna giftermåls-Färd. Swart wíl du då wisa mig? frågade Walne. Sigurd swarade: Lill Ingeborg, dotter af Ottar Jarl i Götaland. Hon är nu för tiden den dåjeligaste Jungfru; desutom har þan (Jarlen) och warit din Broders bästa Wán; och är þan ganska förträffelig, så att du mände erhålla tillräckelig Bot för din sorg om du får denna Wd. Walne yttrade sig: det skulle mig mest förnöja, och hämma sorgen efter min Broder, derest jag finge denna Qwinnan.

Slötu de sålunda Samtalet.

Sedan utrustade Sigurd till denna färd, ett skepp med 60 mans besättning, och kommo de således till Götaland, hwarest de besökte Ottar Jarl, som med höflighet emottog Sigurd och hans Manskap. Sigurd frambar sitt ärende på ett sticketigt och wärdigt sätt, med Anhöllan om Jarlens Dotter Walne till handa, och sade, att honom ej sattes stora Egodelar, jemte ett wacker Rífe på Thyen; att Mannen wore andra

gur til Gods Hauffingia, ok kalladi Pallnar ser i onguan Stad minni Mann, en Aka Brodur hans. Hann seigir, Lif Pallners liggia vid, firir harms Sakir apur enn eg for heiman, ok kuad, honum falla suo þungt strid til iptir Bruþur sinn, enn kuad, þetta þa hellst til Bata, ef hann feingi þetta Raþ.

Jarl suarar ok kuadst, þad hellst ætta, firir sokum Brodur hanns, ad hann mundi godur Kostr vera. Enn þad hef eg frætt, seigir Jarl, ad Pallner sie litill skorungur; enn ekki mundum, Vier leinge a þat horfa, ef hann veri liki Aka Brodur sins: Enn sialf skal hun sia Raþ fyrir sier.

Nu talar Sigurdur vid hana, ok seigir hun suo, ok liet likligt þikia, ad henni mundi þoknast Rikit a Fioni, ek sua Maþurin, ef hann veri likur Aka, Brodur sinum, ok fyrir þui, munum Ver ej neita þessu Raþi. Ok sua lauk, ad Palnar var heitit Konunni.

þa mælti Sigurdur til Jarls: Suo er hattat, herra! ad Palnar mun ej fær, til ad sækia hingat Veitsluna, firir saker Vanmegnis; enn ekki mun hann skorta Fie till nie Stormensku, ad giora virduglika Veitslu: Ok viljum vier þess bedja Ydur, ad þier sækit Veitsluna a Fion. Ok þui heitir Jarl honum.

dra Höfðingar jánntik i wálmilligheit, och ansåg Palne, uti ingen Mátto, wara mindre Man, an Ake hans Broder. Han sade och, att, ndr han reste hem ifrán, war fara om Palmes lif, i anseende till hans stora sorg, samt att det skúle honom sa ganfka tungt och swårt efter Brodern; men att det skúle lända honom allraháist till Dot och lásdedom, om han wunne denna sin onfkan.

Jarten swarade, ságandes, att han skúle detta gärna ástunda, i anseende till den skándes Broder, samt att han mánde wara en god fángst. Men det har jag hrdt ságas, att Palne ar mindre Adelsmodig; dock mánde wi ej länge hárfá bestinna of, om han wore sin Broder Ake lifer. Men sjelf má hon stadga sitt beslut.

Nu talade Sigurd wid henne, hwarer till hon sa swarade, att detta henne lifligt forekom, samt att henne behagade, sa wát Riket pa Epen, som Mannen, derest han wore tik sin Broder Ake, hwarfore hon och ej wille neka till detta anbud. Och lyftades detta sa, att Palne fect lbste om Jungfrun.

Dá sade Sigurd till Jarten: Sá ar beffassadt, Herre! att Palne formrer icke resa hit till Brdloppet, i anseende till sin Mattigheit; Men ej mánde han spara Penningar eller Praft, att gdra ett státeligt Gástabud: hwarfore wi och wiljom bedja Eder, att I táktes insinna Eder till Gástabud pa Epen. Detta láfwade honom Jarten.

Si.

Cedan

Síþan fór Sigurdur heim, ok seigir Pallner þessi Tidindi; ok liettist honum mikid við þetta, ok síþan bua þeir Veitsluna sem virduðligasta ad ollu.

Ok ad nefndum Tima kom þar Ottar Jarl a Fion, ok mikid Lid med honum, ok var þar hin virduðligasta Veitslu, ok drukkit veglika Brudkaup Pallners ok Ingibiargar.

Ok hid fyrsta kuolld, er þau koma bædi samann i eina Rekkju, sofnar hun skiott, ok dreymir hana Ingibiorgu Draum, ok er hun vaknar, seigir hun Pallner Draum sinn.

Þad dreymdi mier, sagdi hun, ad eg þottist staudd vera a þessum Bæ, sem nu er eg: Mier þottist uppi eiga gran Vef af Lini, ok var litit ofit af honum. Mier þotti Vefurin Rekkju Haralds Kongs, ok þar la hann i. Mannahaufud ein þotti mier Kliærnir a Vefnum, ok þotti mier af hafa fallit eitt haufud i Midium Vefnum a Bakit, þar sem sist matti an vera, ok ekki matti Verkit framflytiast firi þui. Þa tok eg upp eitt mikit haufud ur serk mier, ok liet koma a Vefinn i stadin þess er af hafdi fallit, ok þat sama haufud syndist mier, sem felli af Vefnum

Sedan reffe Sigurd hem, och berätsade Palne denna Tidning; hvaraf han blef mycket hugswalad, och derefter tillagade de Gåstabusdet på det öpperligaste sätt i alla måtto.

På utsatt Tid infann sig på Egen Ottar Jarl, och många Sbljeslagare med honom hwarest ett stäteligt Gåstabusd war tillredt, samt Palnes och Ingeborgs Bröllop på härligaste sätt druckit (stradt).

Den första qvällen, när de bägge kommit uti ena Sång tillsammans, somnade hon straxt, samt drömde en dröm och då hon wakenade, berättade hon Palne sin dröm.

Det drömde mig, sade hon, att jag tyckte mig stadder wara på denna gård, hwarest jag nu är, och hade satt upp en grå Linnewäf, hwarå litet war wäfsnit. Mig tycktes, att Wäfwen blef Kosning Haralds Sång, uti hwilken han låg, samt att Tenarne på Wäfwen bestodo af idel Mannahufwuden, och syntes, som hade ett hufwud fallit af midt uppå Wäfwen bakföre, der man det minst kunde warse blifwa, för hwilken orsakskull arbetet ej kunde fortjättas. Då tog jag upp ett stort hufwud utur min Särk, hwilket jag fäste wid wäfwen, i stället för det, som hade nedfallit, och detta samma hufwud syntes mig,

num ok i Rekkju Haralds Kongs, ok yrdi honum Haufudit at Bana. Ok iptir þat vaknadi eg, seigir hunn.

Pallner seigir, þetta væri betr dreymt enn odreymt. Suo þikist mier, sagdi hunn.

Suo likur Veitslunni, ok fara Menn heim med godum Giosum ok virdueligum.

Samfaur þeirra Pallners ok Ingibiargar urdu miog godar, ok snyst hans Rap til Sæmdar heþan i fra, ok þegar sua matti vera firir Stundar sakir, þa gat Ingibiorg Son, ok var þeim Sueini Nafn gefit, ok kalladur Toke. Hann vox upp þar heima a Fione, ok var hann snemma bæþi Vitur, ok Væn ok Vinszell, ok eingum Manni var hann jafnlukur, sem Aka Fodurbrodur sinum ad ollu. Ok er hann var af hinum mesta Barns-Alldri kommin, þa tekur Faudur hanns Sott, ok andadist, enn hann var siþan Pallnatoke kalladur. Tok hann þar mikla Fiarhluti, bæþi Lond ok annat Fie, iptir Faudur sinni, ok rieþ hann þar firir a Fione med Modur sinum.

Þad er sagt, þa er Pallnatoki hafdi Alldur til þess, þa var hann i hernadi a Sumrum. Hann hafdi heiman Tolfrædr Skipa hid fyrsta Summar, ok herjadi vida um Lond, ok afladi sier sua Fiar ok Frama.

mig, som fölle det af wäfwen uti Konung Haralds sang, och blef det hufwudet honom till Bana. Efter detta wäknade jag, sade hon.

Palne sade, detta wara bättre drömt än odrömt. Så tyckes oss mig sade hon.

Derefter lyftades Gästabudet och reste Gästerna hem, begäfwade med goda och heterliga stänker.

Palnes och Ingeborgs sammanlesnad blef ganska förtrolig, och lyftade allt hans Företagande dädanester icke uppå annat, än det som berömmeligt war, hwilket oss skedde, enligt hans ästundan, då Ingeborg födde honom en Son, som nämndes wid namn, och kallades Toke. Han wäxte upp hemma på Sjen, och blef brädt både förständig, Behagelig och lyfelig af goda Wänner, samt war ingom i all ting så lik som sin Faderbroder Åke. När han till det mesta hunnit öfwer Barnaåldern, sjuknade hans Fader och blef ödd, ifrån hwilken Tid han blef kallad Palnatoke. Han mottog efter sin Fader uti Fastigheter och andra Egodelar och blef, jemte sin Moder, rådande öfwer Sjen.

Det säges, att när Palnatoke hade hunnit till stadgad ålder, war han Sommartiderna i härnad. Den förste Sommarens hade han Tolf Skepp hemman ifrån, härjandes wida omkring samt förwärfwade sig, på sådant sätt, både Rikedom och ära.

IV. Kapítule.

4. Capítlet.

Faur Pallnatoka til Bretlands, Astbinding þeirra Olofs Dot- tur Stefnir Jarls: Ok fra Birni hinn Brettski.

Eitt huort sumar, þa er Pallna- toke var í Vikingu, ok hafði morg Skíp ok mikin Afla, kom hann við a Bretlandi. Í þennan Tíma ríed Jarl sa fyrir Bretlandi, er Stefnir hiet. Hann atti Dottur eina er Olaf hiet, Vitur ok Vinsæll, ok Kuenna fridust Synum, ok var sa kostur be- stur a Bretlandi, suo att stóru bar.

Suo er sagt, ad Pallnatoke kom þar við Lond, er Stefnir Jarl atti Ríki, ok ætladi Pallnatoke ad herja a Ríki Jarls, ok er þetta spyrst þa tekur Olof, þat Raþ med sier ok Biarnar hinn Brettski, hann var raþ- gíafe hennar, ad Stefnir sendi Bjorn Fostbrodur sinn til Pallnatoke, ad þau bíoda Pallnatoka þangat til sinn til Veitslu, ef hann villdi eiga þar Fridland, ok herja æj a Ríki Jarls. Ok þat þektist Pallnatoki, ok for þangat med Lidi sinu ollu.

Ok er Pallnatoke sat at þeirri Veitslu, sier hann frída Jarls Dot- tur, ok hefur hann upp Ord sinn, ok bídur hennar sier tilhanda, ok var

Pallnatokes Fárd till England, och gíftermál med Stefner Jarls Dotter Oluf: Samt om Björn den Brettske.

En Sommar, når Pallnatoke var í Vikingsfárd med mánga Skepp och starft bemannad, lade han till við Brittan- nien. På den tiden var öfver Brittan- nien råðande en Jarl, som hette Stef- ner. Han egde ena Dotter, við namn Oluf, förständig och älskad, samt af fullkommeligaste Anletes fågring, och var framför andra, förnamste prydnad- en i England.

Det är så berättadt, att Pallnatoke kom der i Landet, hwarest Stefner Jarl regerade, och hade Pallnatoke satt sig före att härja på Jarlens land; men når det spordes då fattade Oluf det beslut við sig, och med Björn den Brettske, som var hennes rådgifware, att Stefner skulle sända sin Fosterbroder Björn till Pallnatoke, att bjuda honom dit till dem på Gæstabud, så wíða han der behaga- de wíttas med fríd och säkerhet, samt icke wílle härja på Jarlens Ríke. Det- ta táktes Pallnatoke, så att han begaf sig dit med allt sitt folk.

Når nu Pallnatoke satt í kemálte Gæ- stabud, sett han se Jarlens Dotter, och började han då friaretaf, samt begårde henne sig tillhanda, hwílfet utan swa- riga

var þat auðsott við Jarl ok var honum heitið Konunni, ok var hún síðan fostnud Pallnatoki, ok situr hún ej leingur í Festum, enn svo, að þá var þegar drukið Brudkaup þeirra. Ok þar með gefur Stefner Jarl Pallnatoka Jarls nafn ok halft Ríki sitt. Enn íptir Dagum hanns atte Pallnatoke allt Ríkið; þuiat Oluf var Einbirni íptir Jarl.

Pallnatoke var í Bretlandi þad sem íptir var Sumarsins, ok um Veturinn. Enn er Voradi, lysti Pallnatoke þui yfir, að hann mundi fara heim til Danmerkur, ok á þur hann for, kallar hann til sín Biorn hinn Brettska, ok fékk Pallnatoke honum í hendur, að ráða fyrir Ríki þui, er hann atti á Bretlandi með Stefner, þar til er hann sialfur kærmi til.

Íptir þetta for Pallnatoke á burtur Bretlandi ok Oluf Kona hans, ok forst þeim vel, ok komu heim á Fion í Danmork, ok er Pallnatoki heima nokrar Stundir: Ok þikist hann nú mæstr Maþr ok frægastr í allri Danmork í þann Tíma, annar enn Haraldr Konungur.

riðet, af Jarlen kemitjades, så att Jungfrun blef honom lofvad och fastad: Men länge war hon icke trolovvad Mb, medan deras bröllop blef straxt derefter hållit. Och wid samma tillfälle gifwer Stefner Jarl Pallnatoke Jarls namn och halftva sitt Rike. Men efter hans afstidande, blef Pallnatoke egare af hela landet, emedan Oluf war enda barnet efter Jarlen.

Pallnatoke blef qvar í Brittanien den öfriga delen af Sommare, och äfwen öfwer Winteren. Men när wären nalkades, lystade Pallnatoke derät, att han mände resa hem till Danmark, docklikwäl, innan han begaf sig på resan, kallade han till sig Björn den Brettske, och lemnade Pallnatoke honom i händer Styrelsen öfwer det Rike, som han jämte Stefner ägde i Brittanien, till des han sjelf återkomme.

Sedan for Pallnatoke bort ifrån Brittanien, jämte sin hustru Oluf. De hade en lycklig sidsresa hem till Fion i Danmark, hwarest Pallnatoke någon tid dwaldes: Och ansågs han då för Tiden att wara den störste och herdmelligaste Man i hela Danmark, näst efter Konung Harald.

V. Kapítule.

Veitslu Pallnatoka. Astar-
Baun Haralldar Kongs ok
Saum - Aesu. Ok fra
Svein, Syne þeirra.

Þat er sagt, ad Haralldr Konongr
fer yfir Ríki sitt at Veitslum, suo
sem sidur Dana-Konga var.

Pallnatoke giorir nu Veitslu, ok
bydur Kunungi heim til sin, ok
þangat fer Kongur, ok er þar leingi
at Veitslu.

Enn su Kona var þar, er Æsa
hiet, ok var kollud Saumæsa, hun
var fatæk Kona, enn þo vel kunnan-
di a þat, er hun skyllði giora: hun
var feingin þar til ad þiona Konun-
ginum, a meðan hann var at Veits-
lunni. Kongi leist vel a Æsu, ok
rækkii hia henni huorlu Natt a me-
þans hann var at Veitslunni. Ok
er ad þui kom, ad Konongr fer i
burt, voru honum valdar godar Gia-
far, ok for suo a burt. Enn un Vetu-
rin iptir er voradi, fundu Menn þat
ad Saumæsu-for ekki einsaman, ok
ræddi Pallnatoke vid hana Einslika,
ok spurdi hana, huer vid henni ætti
Barn? Enn hun sagði, þat ætti ein-
gin Maður annar, enn Haralldar
Kongur, enn eg hefi onguum fyrr
sagt

5. Capitlet

Palnatokes Gæstabud. Ko-
nung Haralds och Saum-
Asas Kærlæks-Rôn, och
om deras Son Swen.

Sádan ár beráttelsen, att Konung
Harald reste omkring uti sitt Ríke i
Gæstabud, enligt Danska Konungens
Sedwánjo.

Palnatoke tillredde nu Gæstabud, och
bóð till sig Konungen, som dit reste,
och blef der länge qwar i gæstning.

En qwinna war der, som hette Ása,
och war kallad Saum-Ása, hon war
fattig, men icke des mindre wál kunnig
och snáll i det, som hon gdra skulle.
Hon war dithæmtad att passá upp pá
Konungen, medan han war pá Gæsta-
budet. Konungen tyckte wál om Ása,
och låg i Sång hos henne hwarenda
Natt, så länge hon war pá detta Gæ-
stabud. Och når det kom dertill, att
Konungen skulle begifwa sig derifrån,
blefwo át honom kosteliga Hånker utwal-
de hwarefter han afreste. Men året der-
på, når det blef wår, befanns att Saum-
Ása icke war ensam, hwarfdre och
Palnatoke talade med henne imellan fy-
ra ågon, och spurde, hwem som egde
Barn med henne? Hon swarade, att
deri egde ingen annan Man del, än

sagt, enn þær einum. Þat skal eg fyrst tilleggia með þær, seigir Pallnatoki, að þú skalt hær vera, þær til þú verður heill Maþur.

Nu lida fram Stundir, ok þær komr, að Æsa verdr að koma i Kuen-na hus, ok sædir hun Sueinbarn, ok var honum Nafn gefit ok kalladur Svein, ok síðan kendur vid Modur sina, ok var kalladur Svein Saumæsu-Son. Hann voks upp a Fione með Pallnatoka, ok giordi hann vel til Sveinsins. Ok er Sveirnin var þrivetur, þær so til, að Haralldur Kongur skylldi sækia Veitslu a Fion; ok er Kongur kemur til Veitslunar, þær mælti Pallnatoke til Saumæsu. Nu skall þú ganga fyrir Haralld Konong ok leida iptir þær Sveinin, ok mæla suo: Hier leidi eg iptir mær Svein þenna, eg seigi, Herra! að eingin Maþur er til annan að eiga hann, nema þær Konongi! Enn huersu sem hann tekr Mali þina, þær ver þú diar-fur, enn eg mun taku undir ok stod-ua Mal þitt.

Hun giorir suo, geingur inn firir Konong ok mælti þeim Orðum, er Pallnatoke hafdi fyrir sagt. Kongr spyr, hær þessi Konu veri? Hun seigir til Nafns sins. Kononger mælti: Fur þulika diarfur Kona er þú: Gakk i burt, ok dyrf þær ekki slikt að mæla, ef þú vilt hallda Lif þina e þur

Konung Harald, ságandes, det þær jag tilfðrene icke fðr någon upptækt, utan endast fðr dig. Derom skall jag först med dig sverrenskomma, sate Palmatofe, att Du skall vara þær till des þu blifwer frisk igen.

Nu framstredo stunder, till des det kom så vida, att Lisa lades i Barn-sång, och födde ett Swen-Barn. hwilken blef namn gifwit och kallad Swen, men sedan hans Moderne blef kunnogt, kallades han Swen Saumæsas Son. Han wæxte upp på Egen hos Palmatofe, sem wærdade sig mykæt om Pilten. När Gåsen war Tre år gammal, þær sig så till, att Konung Harald skulle fara till Gåstabud på Egen. Då Konungen war kommen till gåstabudet, sate Palmatofe åt Saumæsa: Nu skall du tråda fram fðr Konung Harald, och taga Pilten med dig, och så säga: Hær le-der jag med mig denne Pitt, och betyggar det Herre! att ingen annan Man gifwes, den han tilhðrer, utan endast Dig, Konung! Skulle han låta sig behaga hwad Du säger, så war Du djærf, och will jag taga uti och understðdja Din Sak.

Hon gjorde så, gångande in fðr Konungen, och talade de Ord, som Palmatofe hade fðrr sagt. Konungen sporde hwent denna qwinnan wore? Hon sate sitt namn; Då utbrast Konungen: Grufweliga djærf qwinna åst du: Gaff din wåg, och understå dig icke slikt att tala, så fært dig år att willja behålla Lif

eður Limum. Þá mælti Pallnatoke: Herra! seigir hann, þú mun hun þetta mæla, að henni mun Naðsyn til vera, ok kennum Ver hana, ok er hun ej sa sem einur Fornkona, eður Putur; þú hun er god kona, þóttunst se fatæk, ok mun hun satt seigin. Hofum Ver þú Sveinin til Vor tekit, enn þat er þó yduar Somi meiri. Konongr mælti: þat hugdum Ver, að þú mundir ej þetta framflytia. Pallnatoke svarar: Svo mun verða, sem hann sie yduar Son, ok skolud hefja kost hanns: Enn nu skulum Vier lata þetta nidurfalla, seigir Pallnatoke.

Ok litlu iptir þat ser Kongur fra Veitslunni, ok með oguum Gíofum; er nu fatt með þeim Konongi ok Pallnatoke.

VI. Kapítule.

Fostbræðralaug Aka Pallnatoke kasyne ok Svein Haralldarsonu. Fundur þeirra Sveins ok Haralldar, Faudur Hanns. Ok fra Hervirkum Sveinar.

Þat er sagt, að Pallnatoke gat Son vid Konu síni Olufu, litlu iptir, þat er Konongr for fra Veitslunni, ok var honum Nafn gefit, ok kal-

lif ok Lemmar. Þá yftræde sig Pallnatoke: Herre! sáde þan, fór þen orsáfen mánde þon þetta anmála, emed þan þon dertill nðbtvungen ár: Jag kánner þenne, ok ár þon ífe sásom nágong fringsstryfande Tiggersta eller stóka: Ey þon ár en Veskedlig Mániffka, fast ár þon ár fattig, ok mánde þon sága sant. Jag þar derfðre tagit Piltent till mig, þvilket doct wore Eder mera till þeder. Konungen sáde: Det þade jag mig fðrestátt, att du ej stulle þafwa kommit fram með sáðant. Pallnatoke svarade: derwid mánde det líkmál fðbrlifwa, att þan ár Eder Son, ok stola J fðrja fór þans willfár: Men nu stola wi wánða igen att þars om orða, sáde Pallnatoke.

Nágot derefter reste Konungen þort ifrån Gástabudet, doct utan nágre stánfer; ok war seþan ífe jámt emellan Konungen ok Pallnatoke.

6. Capítlet.

Akes Pallnatokefons ok Ewen Haraldfons Fosterbróðralag. Ewens ok Haralds þans Faders Móte. Ok om Ewens Þáriande.

Sáðan ár Þeráttelsen, att lítet eftter Konungens Afresa frá Gástabudet, seef Pallnatoke með sin þustru Oluf en Son, þvilket blef Mann gifwit, ok kallad

kalladur Ake. Hann var uppfæddur a Fione med Faudur sinum. Hann var Fridur Synum, ok voru þeir Fosterbrædur Svein ok Ake.

Frændur ok Viner Pallnatoka kolludu ekki raþligt, ad hann fostradi Son Haralds Konongs, ok allra sidst ef hann væri af minni ætt. Pallnatoke kuædst raþa mundi, ok seigir: Mier suo hugur um, seigir hann, ad hier muni af giorast nokut gott Raþ. Ok þar fædist Svein upp a Fione, til þess hann var Fimtan Vetra gamall.

Ok er sua var komit, þa mælti Pallnatoke til Sveins: Nu skall þu fara til Haralds Kongs, ok bidia hann ganga vid Faderni at þer, ok skall þu seigiast Son hanns, huert sem honum þikist betur eþa verr. Pallnatoke fiek honum Tuitugu Menn til Fylgdar ok Ferdarinnar. Svein for nu þar til hann kemur i Holl Haralds Konongs, ok mælti þeim Ordum er Pallnatoke hafdi firir hann lagt.

Ok er Svein hafdi lokit ad tala slikt er hann villdi: svaradi Konongr: Þui er þu suo diarfur, ad kallast min Son, ok mun Modur þin midur hafa vandat Faderni at þier, ok meir iptir sinn Edli, heirist mier af ordum þinum, sem þu munir vera Fiftglæpi eirn, ok ej olikur Modur þinni. Svein seigir, ad þat munni satt kvædit ok þat mun ydur ad giora

kallad Ake. Han uppfæddes på Tjen hos sin Fader. Han hade ett skönt Ansigte, och blefwo Swen och Ake Fosterbröder.

Pallnatokes Fränder och Wänner ansågo icke för rådligt, att han uppfostrede Konung Haralds Son, och i Synnerhet derfbre, att han wore af ringare ätt. Pallnatoke förbehöll sig att så råda, sågandes: Mig kommer det så fbre, att här mände blifwa något godt utaf. Och föddes Swen upp derstädes på Tjen, till des han war femton år gammal.

Når så wida kommit war, då sade Pallnatoke till Swen: Nu skall du fara till Konung Harald, och bedja honom kännas wid dig såsom din Fader, och skall du såga Dig wara hans Son, antingen han derom tycker wäl eller illa. Pallnatoke fick honom tjugu män till följeslagare och Resesällskap. Swen reste nu, till des han kom i Konung Haralds Slott, sågandes de Ord, som Pallnatoke hade honom förelagt.

Når Swen hade lyftat att tala slikt som han wille, swarade Konungen: Hwi äst du så dristig, att kalla dig min Son, och mändedin Moder haft mycken swårighet att skaffa Fader åt dig, samt mera efter sitt lynne, emedan jag hörer af dina ord, att du mände wara en narraktig Bedragare och ej olik din Moder. Swen sade, att han talat det som sant war, och anstår det Eder att gbra wäl emot mig; ty i sanning är jag din Son, och derest

giora vel vid mier; þú ad vissu er eg þinn Sonur, ok ef þier villied ej gefa mier Valld i Rikinu, fa mier þa Skip ok Monnum, suo eg megi afla mier þa nokkurrar Virðingar. Legg til Triu Skip ok Lid med, ok er þat ekki ofmikitt tillagt vid son sinn. Enn Pallnatoke Fostri minn mun onnur jafnmorg Skip ok Lid tilleggia, ej minna enn þier faid mier.

Konongr mælti: þat Kaup viljum Vier eiga, ad þu hefir þat, er þu beidir, ok komist mier aldreigi i Augsion optar.

þat er sagt, ad Haralldur Konungur fær nu Sveini þriu Skipa ok hundrud Manna med, ok var huortuegia litt vandat. Ok fer nu Svein i burt med þetta Lid, þar til er hann kemur a Fund Pallnatoka a Fion. Pallnatoke sek honum onnur þriu Skip ok hundrud manna. Pallnatoke taladi vid Svein a þur þeir skildu, ok mælti suo: Nu mun þu freista ad fara i Hernad med Lidi þetta. Enn þat vil ek kenna þier, ad þu farir ekki leingra i Sumar a burt, enn herja hier i Danmork a Riki Harallds Kongs Faudur þins, suo sem þu mat vidkomast, ok lat þad ganga suo allt i Sumar. Er þat undarlekt, seigir Pallnatoke, ad Konongr giordi Suuirdingar hlut til þin, enn hefur þa Menn til Rikis, ok giorir þa at Hauffingium

derest du icke vill gifwa mig wátde inom Riket, så lát mig dá erhålla Skepp och Frigsmån, på det jag bymedelst måtte förwårfa Werdm. Lát mig så trenne Skepp med Folk dertill, och ár sådant icke för mycket tillagt åt sin Son. Min Fosterfader Palnatoke mände tillägga andra lika många Skepp, samt icke mindre manskap än du låter mig få.

Konungen swarade: Det aftal wíljom Wi ingår, att du må få det du beider om, men med förord, att du aldrig mer kommer för min åsyn.

Veråttelsen ár sådan, att Konung Harald lát Swen bekomma Trenne Skepp med ett hundrade Mån, och woro hágege delarne med ringa omsorg utredde. Med denna undsättning reste Swen bort, till des han träffade Palnatoke på Tjen. Palnatoke lámnade honom andra trenne Skepp samt ett hundrade mån. Palnatoke talade wid Swen sålunda innan de skildes át: Nu mände du förstå att fara i hárnad med detta manskap; Men det wíl jag låta dig weta, att du icke reser längre bort i sommar, än att du hárfar hárf i Danmark, på din Faders Konung Haralds Rífe, så mycket som du kan förmå, och lát så gå þeta denna sommar. Det ár underligt, sade Palnatoke, att Konungen gjorde förakt af dig, dá han likwát hafwer sådane Mån i Ríkets Ámberen, och gör sådana till

gium, er ekki eiga að riettu í Ríki-
nu, ok gíorir þá Raþgiafa sína, ok
seigir að Fíolner mundi þú vallda,
er honum var suo tungt Landsfolkit:
Ok er þeim maklikt að þola af þier
Hardindi ok ríett. Enn kom til Vor
að hausti, ok haf hier Fríðland.

Iptir þetta fór Svein a burt með
Líði sínu, ok fór með ollu iptir, sem
Pállnatoke hafði ráðit honum.

Svein herjar nu a Ríki Haralds
Kongs um Eyarland, Langeland, Sæ-
land ok Maun, ok gíorir morg Her-
yirki, í Manndrapum ok Landsbruna.

Þetta fríettir Dana-Kongur, ok
þíkist honum þat illa farit, að hann
fíck Sveini Líð.

Enn er at Vetrí kom, híellt hann
Heimleíðis, ok hefur feingit míkít fíe
um Sumarít; Ok er þeir síglu heim,
feingu þeir míkin storm ok offvíðrí,
ok gatu ekki víðráðit, ok bratu Ski-
pin oll þau, er Haraldur Kongur
hafði feingit honum, ok þar tyndist
gíorvallt Fíed ok Margmenni oll sa
er a var. Enn Svein síglu heim
með þeim Skipum er iptir voru, ok
kom heim a Fíon til Pállnatoka Fo-
stra síns, ok tok hann vel víð Sveini.
Þar var Svein ok Menn hanns um
Veturinn.

till Hóðbingar, som með ráttu ícke hba-
ra Ríket till, hvaraf han tíllskapar sína
Ráðgífware, ságandes, at Fíolner máns-
de bertíll wara wállante, at Lands-
folket hílfwít honom sá wíðrígt: Och ár
sáleðes ícke mera án lagem at dem, at
de af díg sá fóðraga ráttwís hárdhet.
Kom sedan tíll míg í Hóðst, och njut
hárstáðes sákerhet.

Efter detta drog Swen bort með sítt
frígsfólk, och fórbíll síg í alla Mátt,
efer de Ráð, som Pállnatoke háde gífwít
honum.

Swen hárjar nu í Konung Haralds
Ríke på Óland, Langeland, Seland och
Woen, samt bedref mycken wáldswerkan,
sá wát í Mannadráp, som með Eld och
Brand.

Þetta kerpftades fór Dana Konun-
gen, som tyckte det wara illa tíllstáðit,
at han lát Swen bekomma frígsfólk.

Nár Wíntren nátkades, lagade han
síg hemát sedan han í Sommarén,
fórwárfwat síg mánga egodelar. Men
nár de seglade tíllbaka, ófwerfðu dem
háftíg storm och owáðer, hwaremot de
ej funno nágot ráð, utan fráðades alla
de skepp, som honom af Konung Har-
ald wero lemnade, och fórgesks með dem
ulla Egodelarne samt allt det Fólk som
pá skeppen war. Swen seglade hem tíll
Eyen tíll sín Fosterfader Pállnatoke som
tog wát emot honum. Der fórbílef Swen
jámta sína Mátt ófwer Wíntern.

Enn

Öá

Enn er Voradi, mælti Pallnatoke: Enn skall þu fara a Fund Faudur þins Haralds Kongs, ok bidia hann, ad hann giori nu meira Soma til þin enn hid fyrra sinni, ok bid hann fa þer Seks Skip, ok þar med Lid, suo þau sie vel skipud: Enn af honum likar illa þin Medferd; Seig þa ad þu munir fara i Austurveg ok herja þar, ok seig minna af ordit, enn fra er sagt, ok lat þat ekki afnemast, ad þu siert Lidfar.

Svein giorir suo: Fer nu a burt med Sveit Manna, ok godum Bugadi. Koma þeir a Fund Haralds Konongs, er hann satt yfir Drykkibordum, þeir ganga firir Konongin. þa mælti Svein: Haf godan Dag, Herra Konongr! Konongr leit vid honum ok suarar onguu. þa mælti Svein: Herra! þad viljum Viertala, er fyrr voktum Vier, ad beidast af Ydur Lidsafla. Konongr suarar: Meir er þetta mælt af Dyrfd, enn Viti, eþa þikist þu suo vel hafa launat Oss, er Ver esldum þier fyrr, þa þu herjadir a Riki mitt, ok væri þat maklikt, ad þier verud allir upfestir; Enn firir ord þat er aleikur, ad þu siert Son minn, mun þat firir farast. Svein mælti: Herra! fait mier Seks Skip, ok mikit Lid, ok mun eg herja a Yduar uvini, enn ekki a Riki yduart: Giorit nu sem mestan Yduarn Soma; Enn ef þer viljed eigi fa mier

Lide

Så snart vären inföll, såde Palnatoke: Annu en gång skall du besöka din Fader Konung Harald, och bedja honom att han nu wille wisa dig större heder, än förra gången, samt att han måtte låta dig få sex skepp tillika med manskap, alltsammans mål utrustadt: Men om honom skulle misshaga din framfärd; Så såg att du ärnar dig öfver ut att härja der, samt att mindre skedt, än som berättadt är, och låt det icke märkas att du har få män.

Swen gjorde så: han reste nu bort med Mannafölje och god Bonad. De träffade Konung Harald, då han satt wid dryckesbordet, och gingo fram för Konungen. Då såde Swen: Haf godan dag, herra Konung! men Konungen såg på honom utan att swara. Då såde Swen: Herre! Det wiljom mi förebringa, hwarom wårt tal tillfredene warit wått, att af Eder utbedja oss Manskaps-hjelp. Konungen swarade: Wera är detta taladt af djersket än förstånd, eller tycker du dig så wäl hafwa ldnat oss det Bistånd, som Wi dig för detta förbrunnat, då du likwål härjade på mitt Rike, och more det billigt att I blefwen allejammans upphängde. Men för det ord som du skämtar med, att du skulle wara min Son, mände detta öfwersees. Swen såde: Låt mig få Sex skepp med tillräckligt manskap, så mände jag härja på Edra öwänner men icke på Edert Rike. Öfr nu som det mest lånder Eder

Lide þetta, þa skal eg herja a Ydar Menn sjálfs, ok ekki sal eg afspara ad giora þat illt er eg ma a Riki Yd-uart. Haralldur Kongur suarar: Haf Seks Skip, ok Tuo hundrud Manna, ok kom alldrei i Augsion mier optar. Svien heitir nu ad verja Londit.

Iptir þetta fer Svein i burt ok a Fund Pallnatoke, ok fær hann honum suo mikit Lid ok Seks Skip, suo nu hefur Svein Tolfræd Skip ok Flogur hundrud manna.

Ok a þur þeir skildu, mælti Pallnatoke: Nu skall þu enn fara i Sumar, ok herja a Riki Harallds Konongs, ok ej þar sem þu hejradir hid fyrri Sumarit. Skall þu nu herja þar sem meira er megin Londit, ok herja um Sioland ok Hialltland, ok gior nu slikt illt, sem þu giodir hid fyrri sumarit, ok þad verra, sem þu hefur meira Lid, ok hefst alldreij af þeim i Sumar, enn far til min at Vetri, ok vert med mier.

Nu skiljast þeir, ok fer Svein ok Lid hans med Herskildi yfir Londit, huar sem þeir fara, koma bædi vid Sioland ok Hialltland, ok suo er Svein akafur um Sumarit, ad hann herjar Nott med Degi, ok alldreij hefst hann af Dana-Konongs Velldi. Hefur nu þad er Pallnatoke ried honum, drepur hann marga Menn ok bren-

nir

ber till heder. Dereft Ni ater ej skulle vilja láta mig fá detta krigsfolk, så skall jag härja på Edre egne underländer, och ingalunda spara, ett tillfoga ebort Ni-ke allt det enda jag kan förnä. Kos-nung Harald svarate: Du må då haf-va sex skepp med tvåhundra Mann, och kom aldrig ofiare för mina ägon. Swen såswade att värja landet.

Sedermera afreste Swen och begaf sig till Palnatoke, af hwilken han er-höll äfwen så mycket Manfkap och sex skepp, så att Swen nu hade Tolf Far-tyg och Tyra hundra man.

Innan de skildes åt, sade Palnato-ke: Du skall du i sommar begifwa dig bort, och än ytterligare härja på Kos-nung Haralds Rike, docklikwäl icke der, som du härjade förra sommaren. Skall du nu härja der, hwarest mera är fasta landet, samt härja omkring Seland och Hjalltland, och gör nu slikt ondt, som du bedref för sidne sommar, och det ändå wärre, efter som du nu har mera folk, och wänd icke igen dermed i sommar, kom sedan hit och blif hos mig äfwer Wintern.

Nu skildes de från hwarannan, och for Swen, jämte sitt krigsfolk, med här-sköld äfwer landet ehwarest de framtå-gade, både på Seland och Hialltland, warandes Swen så ifrig den Somma-ren, att han härjade Natt och Dag, och äfwer gaf icke Dana-Konungens wälte. Sälunda wärkstälde han allt efter Pall-natokes Råd, dråpandes mycket folk, och

upp-

nir af mörg þorp ok herod, giorir nu miklu meiri ok verra, enn hid fyrra Sumarit, ok flotti nu Landsfolkitt undan ok firrist Hermannna Lidit.

Þessi Tidindi spyrjast nu til Dana Konongs, ad mikill Ufridur sei i Londinu, ok amæla Menn nu Konongi, ef hann vil ej verja Londit ok Riki sitt: Enn Haralldur lætur þetta hia ser lida, þo hier sie margt umradt.

Enn er haustadi, þa snyr Svein heim med Lide sinu, ok tynir ongum Lidi i Ferðinni. Kemur suo heim a Fion, ok tekur Pallnatoke vel vid hohuti, ok er Svein ok Lid hans med honum um Veturinn. Ok er þat mællt ut i Londinu, ad Haralldur Kongur mun ekki hallda Rikinu, ef suo ferri fram.

Nu mælli þad Vinir Kongs, hann skyldi hreinsa Londit af þessum tilþydis folkum ok Ransmonnum, soðu honum væri þetta Mal, ok þat væri hid besta Raþ þa er Pallnatoke ok Svein ok Menn hans herja a Rikitt.

Enn er Voradi, kom Pallnatoki ad Mali vid Svein, ok mælli: Nu er Ast þinn sua mikill ordin, ad þu ert ad onguum Hludum uppgefn, hefur þu ok veitt mikia skadi

uppt. ánde mængfaldira Borgar ok Háradar, ok bedref denna gángen mykkt mera ok værre, án þórrer Sommarer, sa att Landets Inbyggjare skydde undan af forskrákelle for denna stridbara trupp.

Þessa Tidender spyrjast nu till Konungen i Danmark, att mykken Ofrid wore i Landet, ok gjordes Konungen forebráakelle, derest han ej wille forswara sitt land ok Rike. Men Konung Harald lát sáðant hos sig hwlta, eþuru mykket derom án bles ófvertagt.

Sá snart hþsten nalkades, begaf sig Swen hemát med sitt folk, utan att hafwa fortorat nágon man i den farsden. Han kom sáledes hem till Spen, hwarest Pallnatoke honom med wánlig þet mottog, ok mistades Swen, jámte sine Wán, hos honom ófwer Winter. Ok gef þet tallet ut i þeta Landet, att Konung Harald wánde icke behálla Riket, om sa framfara skulle.

Nu sáde Konungens Wáner þet, att han borde ránsa Landet ifran slika bofwar ok Ránsmán, att sáðant þórsde honom till samt att hásta Ráð wore att þetta wíðtaga, enár Pallnatoke tillika med Swen ok hans Wán þarja på Riket.

Nár þet bles wár, gef Pallnatoke i samtal med Swen, ok sáde: Nu ár din styrka ok formbgenþet sa tillwárt, att dig ingen mátto nágot fetar, hafwer þu ok tillfogat Konung Haralds Rike

á Ríki Harallds Kongs, ok et nu suo verða, að þú eignadist skíott Ríki hans. Þú þú nu skip þinn til, með öllu Lidi þinn, ok far á Fund Harallds Kongs. Þú skalt ganga fyrir Kong með öllu Lidi þínu, þá hann staur yfir Drykkio Bordum. Þíer skulud inganga með brugdnum Sverdum, ok allir herklæddir, som til Bardaga. Gakk fyrir Hasætis-Bordit, ok kref Konong Lids, að hann fæ þíer Tolfræd Skipa ok Fíogur hundrud Manna, ok heit nu burt að fara ur Ríki hans, ef hann lætur þat til er þú beidist. Enn ef hann neitar þui, þá skalt þú bíoda honum til Bardaga þegar í Stad, ok hef alldrei verit grimmar enn þá.

Svein gjörir enn, sem Pálnatoke mælti, ok fer á Fund Harallds Kongs, ok fer einginn Níosa undann honum.

Hann geingur ok allir Menn hans fyrir Kongin, þá mælti Svein: Opt er hid sama að mæla, Herra! Eg beidi Yður nokurs Lienis híer í Londi, suo sem Burdur minir eru til: Eg hef leingi verit Somalaus af Yður, enn þó Yður þíkist nokkur atgiort. Ma Yður ekki ovart frikoma, að eg veli reka Suivírdingar minar er Frændir minir hafa grort. Fait mier nu, Herra! Tolfræd Skipam ok Fíogur hundrud Manna,

Nífe myræn skáða, mænde nu sá tilkára, að du sjarat tillegnar dig þans Nífe. Kusta nu ut dina Skepp, með helu din Hár, og þegif þig dermed till Konung Harald. Du skalt gá fram för Konungen, með allt ditt folk, dá han sítter við Drykkisbordet. J skolen intráða með líottade Smárd, og í alla delar þérkládde, sájom till stríds. Stíg fram för Höglatésbordet, og kref frígsfolk af Konungen, sá att han láter dig sá Tolf Skepp með fyra þans dráde Mán, lofwa seban att du skalt dragga þort utur þans Nífe, útfást dig og att wára Nífet till bítand, sá wíða þan þewísfjar det þú þegar: Men þer kar þan þertill, dá skall du waga þí nom till stríds straxt á stálet, og þer te dig grimmare, án du nágonnín þórr wárit.

Ewen förhöll sig áfwen þewna gángen sá som Pálnatoke sagf, þegísmádes sig att þesóka Konung Harald utan att nágon Budskap derom þóreget.

Han tilfika með alle sína mán fróþde fram för Konungen, dá Ewen sá lunda talade: Ofra ár en og sammasaf att omorda, Herra! Jag anhäller þos Eder our nágot Eán þár í Landet som kan wára enligt með min Þórd. Jag þar lánge wárit utan nágon þerdersemíning af Eder, ántót Eder terte þóras nágot wára áfjórð. Det má ífe Eder þófránt þórefamma, og jag wíll ástufuda mig þen þómpíning som mína frándur mig þewísfat, Herra!

ok

lat

ok minnum. Vier þa a burt fara ur Ríki Ydru.

Konongr svarar þa reiduglika: Ekki er líkligt iptr þessa að leita, ok er þu furdu diarsur Maþur, er þu þorir að koma a minn Fúnd, ok mæla til Lids vid mier, er þu ert bæði þiofur seu allir blutir illa gefnir, ok eigi þarfsþu til þess að ætla, að eg geingi vid Frændsemi vid þier; þá þert ekki minnar Áttar, hekkur skulum Vier refsar Ydur sem þiofu ok Ransmonnum, þu að Vort Ríki fær ej stadi fyrir þier, ok vilit þer eida Lond Vort.

þa mælti Fíolner: Það seigjum Vier þier, Herra! að leingi hefur Pallnatoki at þessum Ráþum verit, að eða Svein a moti ydur, ok a Ríki Yduart.

þa mælti Svein: Um Tuar kostir era að kiosa, Herre! að þier fái mer þat er eg mæli til; hinn er arnar, að berast vid okkar þegar i Stad, ok skall þu nu huergi undankomast, ok ekki skulum Vier ydur hlifva hekkur enn þier Oss.

þa mælti Haraldr Konongr: Vandræða Maþur er þu: Vera ma það, að þu eigir gattfógi Frændur, ok þann Veg er þu skapi forinn, sem þu siert ekki Allsmarra Manna; þu fát bleidist þer i Augu. Ekki

låt mig fá Toff Skepp med Gyra hundrade Mán, och månbe jag då begifwa mig burt utur Edert Ríke.

Konungen svarade då vredeliga: Játe är tilligt att detta áskunda, och ást du en grufweliga djerf man, som understår dig att komma för mig, och tala till mig om hjelptroppar, då du är både en Ljuf och Illgärningsman, och det kan sig nogsamnt märka, att du på allt sätt är illa beskaffad, ej heller må du inbilla dig, att jag will kunnast wid någon slägtskap med dig; ty du är icke af min átt, utan i det stället, skolum Wi straffa Eder såsom Ljufwar och Månsmán, emedan wårt Ríke ej får ega bestånd för Eder, och I hafwen i sinnet att ódelägga wårt Land.

Dá ytrrade sig Fíolner: Det sågom Wi dig, Herre! att länge hafwer Pallnatoki det ófwerfagt, att upphetsa Swen emot Eder och Edert Ríke.

Dá sade Swen: Imellan Swáme Willför hafwer Ni att wälja, Herre! antingen att Ni låter mig få det jag begärt, eller ock att strida med of straxt på stunder, och skall Ni nu ingenstades kunna undankomma, ej heller skolum wi kona Eder mera, än Ni of.

Dá sade Konung Harald: En gattent menniska är du: Ófjeligt kan wára att du eger förndma Fränder, och sådan sinnesart synes du ega, som wore du icke af allför ringa folk; ty icke synes någon frámset i dina bogn. Játe

Ekki munum Ver hættu til Bardaga vid Ydur i þessu Sinni, erum Ver ekki vel vidbunir, ok mauntu verda ad hafva þat þu beidist.

Fær Konongr þa Sveini Tolf Skip ok Fjogur Hundrut Manna, bi-dir hann nu fara burt ur Riki sinu, ok seigir Kongur, ad hann munni ej trua honum optar, ef hann sviki hann nu. Svein hiet honum nu ad fara burt ur Dana-Konongs Velldi, ok herja ej a Riki hans, heldur skulum Ver esla þat iptir Megni Voru, ok skulum Ver nu herja a Ovins Vora i allt Sumar.

Svein fer nu i burt med Lidi þetta, þeim munn best buit sem nu var mest. Hefur hann nu Tutugugu ok Fjogur Skip. Kemur hann nu heim a Fion. Pallnatoke tok vel vid honum, ok mælti: Nu þikist mier god ordinn Ferd þin, ex þar nu komit som eg villdi, ad Asli þin væri mikell ordinn ok Traustur, ok mun enn meiri siþan, suo sem jafnan hefur veri her til vaxsit, æ ok æ. Er þat nu likast ad Haralldur Kongur stiornar skamma stand Rikinn hiedan ifra: Er þadmit Raþ, ad þu leutir ej fyrr, enn þu hefur allt Riki hans. Vil eg, seigir Pallnatoke, ad þu herjer enn i Sumar a Riki Harallds Kongs, ok skall þier nu srlals oll Danmork ad her-

Jafe mænde Wi áfrentyra någon strid med Eder denna gången, heldst wi icke äro wäl beredde, utan må du erhålla hwad du begärt.

Konungen lät alltså Swen bekomma Tolf skepp med fyra hundrade Män, förmanandes honom, att nu resa bort utur sitt Rike; och Konungen, att han icke mænde tro honom oftare, derest han sweke honom denna gången, Swen för-såkrade honom, det skulle han begifwa sig bort ifrån Dana-Konungens herras-bödde, och icke härja på hans Rike, utan skolom Wi, sade han, i det ståt-let gripa of ann, att, så mycket Wi förmå, hela denna Sommaren herja på våra owänner.

Swen reste omsider bort med detta manskap, som war på bästa sätt ut-rustadt. Han hade nu tjugufyra skepp. Med dem kom han till Tjen. Palnatoke tog med sågnad emot honom, så-gande: Du tyckes mig din färd hafwa lyckligen afslutit, och är det nu så wid-kommit, som jag wille, att din styrka och säkerhet ganska mycket tilltagit, och måste än widare allt framgent så till-gå, på samma sätt som din lycka allt hittills varit i tillwext. Det är nu ej olift, att Konung Harald liten tid lå-rer styra Riket hädanefter. Således är mitt råd, att du icke wänder igen, förr än du bemächtigat dig hela hans Rike. Jag will, sade Palnatoke, att du åter igen denna sommar härjar på Konung Haralds Rike, och skal dig nu fritt stånda,

ja,

ja, nema hier a Fioni i Riki minu; hier skall þu hafa Fridland. Leggjum nu til þriota Ufrid þennan, er þu gior sem einr Vikingur flemtur af Rikini, ok fær Haralldr Kongur þer þui Lid ad hann veit huat þu att i hlut, hygg at huad þat er hia þui er þu att ad hafa, villdi hann þui giarnar laisa þier a burt med þessu. Herja þu nu i Sumar, seigir Pallnatoke, a Riki Harallds Konongs, ok gior þat illt sem þu matt þeim, er ekki vilja þier a hond ganga; Ok mun eg fa þer jafn morg Skip, er þu hefur a þur, ok heimilt skall þer Riki mitt allt til styrktar: Ok mun eg fara, seigir Pallnatoke, þetta Sumar til Brettlands, ad finna Stefner Jarl Mag minum, ok villdi eg hafa Fimtan Skip ur Londi. Enn þu Svein! far sem nu hef eg radit þer; þuiat nu mun eg Niosnum hallda ad Ferdam þinum i Sumar, ok mun eg vitia þin ad haustit med miklu Lidi, ok veita þier Lid, firir þui, ad mier grunar, ad Hermunni gior a hendur þier, ok munu þeir ej vilja, ad so buit sie: Enn þo hygg ad þui, ad þu flotir alldrei, þott Lid sie dreget at þier, ok hallt upp Barduga vid þa, þo ad þeir seu nokkut fleiri.

stánda, att hárja öfver hela Danmark, undantagandes hár på Spen i mitt Land; der skall du lesva trygg. Læggjom nu till hwad som brister i denna ofrid, då du dig förhåller som en ifrån Riket förskuten Wiking: Och skulle Konung Harald få ihop folk, i händesse han wiste hwad du hade i sinnet, så påstå hwad det är som du borde hafwa, hwar med han gärna torde lösa sig ifrån dig. Hárja du nu i sommar på Konung-Haralds Rike, sade Pallnatoke, och bete dig, på wårsta sätt som du förmar, emot dem som icke wilja gå dig till handa; Jag will ock få dig öfwen så många skepp, som du förut hafwer, och dig till styrka, skall hela mitt land wara som ditt eget hemwist. Tillika will jag sade Pallnatoke, denna sommar fara till Brittannien, att träffa min swars fader Stefner Jarl, för att få femton Skepp ifrån det Landet. Men du Swen! förhåll dig nu så som jag dig underwist; Ty nu måste jag hålla kunskaps mån om þin sommar-färd, och will jag i höst håssa på dig med mycket mansskap, samt gdra dig bistånd, emedan det kommer mig före, att en hár warer emot dig sanmandragen, medan de icke tycka om, att så ån widare skall tillgå: Men kom likwål ihåg att du aldrig flyr, då frigebar dragit emot dig och underhåll striden lifafullt, fastän fienderne wore något manstarkare.

Iptir

Efter

Iptir þetta skilja þeir Pallnatoke ok Svein, ok fara badir med miklu Lidi, ok suo sinn veg hver þeirra.

Svein tekur nu þat Raþ, sem firir hann var lagt, að hann herjar a Dana Konongs Velldi Nott ok Dag, fer vinda um Danmork um Sumarit, ok giorir nu þeim mun verra enn fyrr, sem hann hefur nu meira Lid. Flotta nu Menn undan þessum Ufridi, suo sem vidkomast, ok þikias illa leikner, ok fara a fund Harallds Kongs, ok seigia honum til Vaðræða sina, ok bidia Konongi, að hann þaki þann Raþ, sem dugie, ok sem Konongr veit að Riki hans er haft að Herlandi, suo opt, sem hid sama ber at Hondum.

VII. Kapitle.

Lidsafnadir Harallds Kongs, ok Daude hans.

Vard hann mlog reidur, ok safnar Lidi miklu, ok fer Konongr sialfur med Fysni Hersins. Aettlar hann nu til fundar vid Svein, ok drepa hann ok allt Lidi hans, ef suo villdi verda: þikist Konongr þo lein-

Efter þetta áttfaldes Kalnatoke ok Swen och afreste begge med myket krigsfolk, samt saledes hvar och en sin väg.

Swen verkstalde nu det, som honom bitvitt förestaldt, att han härjade på Danne Konungens Land både Natt och Dag, och for vinda kring Danmork om Sommaren, gdrandes Inbyggarne fbrre þada du tillförene, efter han nu var manstarkare. Folket flyktade undan denna ofriden, så fort som de åtkomma kunde, tyckandes sig vara swåriligen begabbade, och begafwo sig till Konung Harald, med berättelse om deras olyckliga belägenhet, och förestalde Konungen, att han måtte föga sådana aufstater som duga, heldst emedan Konungen noggsamt wiste, att hans Rike närmast gränsade intill det bulwersamma Landet, så ofta lil oro si made.

7. Capitlet.

Konung Haralds Krigsrustning och död.

Wardt han ganssa wred, och samlade en stor här, samt följde háren sjelf med största skyndsambet. Satte han sig nu före att träffa Swen, samt drápa honom och allt hans krigsfolk, om så mdeligt wore: Tyckandes sig Konung

gi setit hafa um óhæfur þær, er hann mundi ej þolad hafa óþrum.

Haralldur Kongur hafði Fimtygu Skipa ok oll stor, enn er aleid Haustit, þa fundust þeir Kongur ok Svein undir Borgundarholmi. Þat var sid um kuolldit, þau sau huerju apra, enn þo var þa ordit miog lidit a kuolldit, sua ad ekki var vigliost, enn um Morgunin, er ljost var, biuggust huortuæggjum til Bardaga, ok leggja saman skipum sinum, ok slær þegar i Bardaga þeirra a milli. Þetta var hinn nesta Dag fyrir Allra heilagra Messu. Beriastr þeir allan þann Dag till Kuollds, ok vart Mannfall af huortuæggjum mikit, ok voru þa roðinn Tiu Skip af Haralldi Kongi, enn Tolf af Sveini, enn Lid þeirra huortuæggjaart miog. Svein leggur Skipum sinum i Vogs Bötin, enn þeir Haralldur Kongur leggja skipum sinum i Teingsl um þueran Vogin fyrir utan, ok leggja stafn vid Stafn, biggia sua Svein inni i Voginum, ad hann mati ekki i burt komast, þo hann villdi undan leita. Enn um Morgunin iptir ætladi Kongur med Lidi sinu ad leggja at þeim ok drepa huort Manns Barn af Sveini, ok suo sialfan hann; þuiat Haralldur Kongur hafði miklu meira Lid.

Þad sama kuolld kemur Pallnatoke þar vid Lond, ok hafði hann Tutugr ok Fiora Skip. Hann leg-

gur

nungen lánge nog hafwa sutit stilla við ett ófwerwáld, det þan ej skulle kunnast fáta af nágon annan.

Konung Harald hade Genatio Skepp, som och wero stora, och når det led in at hösten, då möttes Konungen och Swen utmed Bornholm. Det war sent om en afton, då de blefwo hwarannan warse, men så långt war det tidit på qwällen, att det icke war stridsjust, docklikwäl om morgonen, så snart dager blifwit, gjorde de sig å båda sidor reds till slagts ordning, lade sina Skepp tillsammans, och straxt börjades striden dem emellan. Detta tilldrog sig nästa dag före Alla helgona-Mågå. De sloges alla den dag in till qwällen, och stupade många å buse sidor, så att Tio Skepp af Konung Haralds, men Tolf af Swens, wero då afröddjade, samt bägges stridsmän mycket säre. Swen lade sina Skepp långt in uti wiken, men Konung Haralds män sammabundo deras Skepp i Ledtåg utanfbre twärt ófwer wiken, den ena stammen, eller bogsprdet intill den andra, och instängde således Swen inom wiken, att þan icke måtte komma undan derest þan sådant försöka wille. Konungens affigt war att nästa morgon med sina Män rusa uppå dem, och dräpa hwart Mans Barn st: Swen, tillika med honom själfwan; ty Konung Harald hade mycket mera manskap.

Samma qwäll landade Palnatoke berstådes med Tjugufyra Skepp. Þan lade sina Skepp við Bornholm å andra

dra

gur Skipum sinum vid Borgundarholm undir Nesit odru megin, ok tialldar þar vid Skip sin; ok er þui var lokit, geingur Pallnatoke af Skipu sinn eirnsaman ok upp a Lond, ok hafdi hann Boga sinn i hendi ok orvamæler a Herdum ser. Hann var gyrdur sverdi, ok hafdi Gylltan hialm a Haufdi. Enn þat bar a moti, ad Harallds Kongr hafdi geingit a Lond upp ok Ellefu Menn med honum, þeir giordu Elld fyrir sier i skoginum, ok bokudust vid Elldinu. Þeir sitia a Lag eirni Tolf samann, ok var þa myrkt ordit er þetta var. Pallnatoki geingur upp til Merkurinnar, ok þar gangn vart i skogin er þeir satu fyrir ok stod þar um stund. Enn Haralldur Kongur bakast vid Elldin, ok bakar hann Bringspoluna a ser, ok var kastad a hann klædum, ok stendur hann þar a knium ofan ok Albogum, ok litur hann nidur miog en hann bakar sik, suo ad Akslirnar ber nidur, enn Lendarnar horfa i skogin. Pallnatoke hefir giorla Mal Harallds Kongs ok Fiolners Fodursbrodurs sins, ok þeikur þa giorla. Pallnatokir setur Or a streing, ok skiotur til Kongs, ok flygur Orin beint i Ras at Kononginum, ok iptir honum endilaungum, suo ad kom i Munninum ut, ok var þar Banasar hans. Haralldur Kongr fiell þegar daudur nidur a Jardar: Enn er Menn hans sau þidendi þessi, þa tok Fiol-

bra sidan under Násel, och tjállade ber-
 stádes öfver sina Skepp. När detta
 var bestádt, geff Palnatoke ifrån sitt
 Skepp ensam upp i Land med Vágan i
 Hand och Vil-Rogret på sina skuldrar.
 Han var omgjordad med Svárd, och
 hade Gyllene Hjálm på hufvudet. Men
 det bar sig så till, att Konungen också
 gått i Land, samt Ellofwa mån med
 honom, hvilka hade gjort upp eld för
 sig i skogen, och värmdde sig wid el-
 den. De suto i en hop alla Tolf till-
 samman, och var då redan mörkt, när
 detta sig tiudrog. Palnatoke geff upp
 i marken, och kom till en gångstig i
 skogen, för hvilken de suto, och stad-
 nade han der en stund. Konung Har-
 alld värmdde sig wid elden och uppvärm-
 de bröstbenen på sig, Kläder woro bred-
 de öfver honom, och var han ståndan-
 de på sina knän och armborgar, samt
 lutade sig mycket framstupa medan han
 värmdde sig, så att axlarne höjde sig
 neder, men länderna wändes åt skogen.
 Palnatoke hörde helt wäl Konung Har-
 alds och sin Faderbroders Fiolners sam-
 tal, och fattade det noga. Palnatoke
 lade Pil för Vågestrången, och sköt
 åt Konungen: Pilen sög med hastighet
 fram till Konungen, och träffade honom
 bakifrån ända långs, så att den kom
 ut i munnen, och blef det hans Banes-
 får. Konung Harald föll straxt dödd
 neder på jorden: När nu hans mån
 sågo denna händelse, då tog Fiolner
 bort Pilen och drog den ut genom Ko-
 nun-

ner á burt skeiðit, ok dro ut ur Munni Konunginum, ok hirðir suð bunn Orina, ok var hun aukend, þú ad hun var gullreyrd. Enn Forunnatur Haralds Kongs styrma yfir honum, ok mæltu með Sier huorsu með skyllde fara. Þá mælti Fiolner: Mikit ohappa skot var þetta, ok sagði við þá Menn, er þar voru vidstaddir: Þat sionist mier Raþ, seigir hann, ad Ver hofu allir Frasogu eina fra Lislati Haralds Kongs: Þikist mier varla seigiandi annat, enn hann hafi verit skotin i Bardaga, ok hafi hann af þú latist, ok dregur þat mestan avitunarstad af oss, er Vier hofum vidstaddir verit, ad Vier seigum þetta til; þú mier þikir ej segiandi sua sem ordit er. Þeir jatudu þessu, siþan bundu þeir þetta með Fastmælum sin a milli. Þeir toku nu Lik Haralds Kongs ok fluttu til Skipana.

Pallnatoke hafði heyrð við Tal þeirra, ok iptir þad fer hann til Skipa sina, ok kallar hann með sier Tutugu Menn, kuedst hann ad vilja fara ad finna Svein Fostra sinn. Þeir fara þá um huert Nesit, ok hittast þeir um Nottina, ok tala með sier huad þeir skuli Raþs taka. Pallnatoki leist frett hafa, ad þeir mundu ætla ad leggja ad þeim um Morgunin er Vigliost væri, en da skal eg efna þad, er eg hef heilt þier fram-

ast

nungens mund, samt förwarade sátedes Pilen, þvilkken befanns ófánd, emedan þan var gullrandad. Men Konung Haralds resefarnater sórgde ófwer honom, och frágade sins emellan þvad de skulle gbra. Da sate Siolner: Ganska óförmobadt skott var detta, tillággande at de män, som der när staddo voro: Mig synes det ráðligt, sate þan, att wi alle hálle ett Tál, angáende Konung Haralds Lifslut. Det tyktes mig náppeligen kunna ságas annat, án att þan blifwit skuten i strid, þvaraf þan blifwit ódd, och warðer det förnámsta vittnesbörd hámtadt af oss, som hafwa tillstádes varit, att wi három gbra sadan Beráttelse; Ty mig tyktes det icke passa sig, att beráttu det som werkeligen hándt. De jakade hártill, och bundo detta með fasta försákringar sins emellan. Sedan togo de Konung Haralds Lif, och flyttade det till Skeppen.

Pallnatoke hade gifwit allt på deras tal, þwarefter þan begaf sig till sin Skepp, och befallde Tjugu Mán att fólja sig, ságandes det wille þan förfoga sig att träffa sin Fosterson Swen. Resan fortsattes omkring náset, och rákade de þwarannan om natten, da de ófwerlade þvad de skulle taga sig fðre. Pallnatoke sate sig hafwa förnummit, det de árnade sig att gripa dem ann om morgonen, når stridsljus blifwer, doct skall jag bjuda till att werkställa þvad jag

ast, ad eitt skal ganga yfir okkur bada; Munum Ver badir taka eitt Rad, seigir Pallnatoke, ok mun Godit unna þier Rikis, ok mun þu bratt stiorna Kongsveldi.

Eingin Maður vissi af Lidi Sveins ok Pallnatoke, ad Haraldr Konongr var Liflatin, nema Pallnatoke eirnsaman, ok seigir hann þadongvum Manni.

Svein mælti þa til Pallnatoke: Þess vil eg bidja þier, Fostri minn! seigir hann, ad þu tekir nokkut gott Rað, er ess dugie. Pallnatoke svarar: Ekki skulum Ver so seint taka til Raða: Vier skulum allir ganga a Skip med Ydar, ok skulu þau oll leggja ut ad Teingslum þeirra, ok binda Akkeri fyrir Bord a ollum Skipunum þeim er fyrst fara, ok skulum hafa skridlios i stafni a ollum Skipunum, þui ad nu er Nott-Myrkur mikit: Siþan skulum Ver roa a Skipa-Flota þeirra sem hardast, ok er mier leidt, seigir. Pallnatoke, ad þeir kugie Oss hier inni i Vogsbotninum.

Nu taka þeir Rað þetta, ad þeir roa þegar um Nottina a þueran Skipakosturin suo hart, ad þau Skip, er fyrir þeim voru, hrukku fyrir þeim ok foru i Kaf: þad voru þriar Snekkiur ok tyndist þar af huert Mans Barn er a var ok ej voru sindir; Enn Pallnatoke ok Svein runnu i þad

jag dig tillförene lofmat, att ett och samma bde skall öfvergå of båda. Allt så må vi båda midtaga ett beslut, så de Pallnatoke, och må Gud förådna dig Riket så att du snart lårer så styra Sjungawåldet.

Ingen man af Swens och Palmas tofes Golt wiste, att Konung Harald war dödd, utan Palmatoke allena, hwilket han ej eller upptäckte för någon menniska.

Swen talade sålunda till Palmatoke: Derom will jag bedjädig, min Fosterfader! sade han, att du fattar något godt Beslut, som wore of dugligt. Palmatoke swarade: Jäse skola wi så sent taga till råda: Alle wilja wi gå om bord på Edra Skepp, och skola de allesamman lägga ut at deras ledtag, samt sänka Ankrarne för framstäfrarne på alle de Skepp som först fara fram, och skola hafwa torrwecks Eld i stammarne uppå samtelige Skeppen, efter som nu är stark Rattmörker. Sedan skola wi ro som allrahäftigast at deras Skeppsflotha, emedan wig är kunnigt, sade Palmatoke, att de wilja förstöra of här inne uti wiken.

De kommo nu derom öfwerens, att de straxt om Ratten rodde twårt uppå Skeppsflothan, och det med sådan styrka, att de Skepp, som emot dem lågo, ruoko undan för dem, och gingo i qwas. Dessa wore trenne Snäckor, med hwilka förgifås hwart mans Barn, som på dem war och ej kunde simma. Men

Pal-

Það skard, með öll Skip sín, ut yfir, þar tii þeir komu til þeirra Skip, er Þalnatoke atti, ok þegar um Morgunin, er trautt var Vigliost, þa leggja þeir Þalnatoke ok Svein, með öllu Lidi sinu, at Kongsmönnum, ok þa voru þau Tidinda sogd, ad Haralldur væri liflatin, þetta var Allra Heilagra-Messu Dag.

Þalnatoke tok þa til Orða, ok mælti suo: Kostir eru Ydur giordir Tveir þer, er verit hafa með Haralldi Konungi, annar er sa, ad þeir skulud hier hallda uppi Bardaga, ok berjast vid Okkur Svein, hinn er annar, ad allir þeir Menn, er verit hafa með Koningenum, skulu ganga til handa Sveini, ok heit streingia honum Lond ok þegna, ok taka hann til Kongs yfir Ydur, sem hann er ættborin til.

Þalnatoke och Swen lupo ut með alla sina Skepp igenom denna gjorda öppning, till dess de kommo till de Skepp, som Þalnatoke egde, hvarpå straxt om morgonen, när det knappast war stridslust, drogo Þalnatoke och Swen med all deras här emot Kongsmännen, då den Tidning blef sagd, att Konung Harald wore dödd. Detta tilldrog sig på Alla Helgonadag.

Þalnatoke tog då till orða, och sålade sålunda: Twenne wilkor förelägs gas Eder, som hafwen warit Konung Harald följagtiga, det ena är sådant, att I här skolen fortsätta striden, och slås med mig och Swen; Det andra består deruti, att I ta te män som warit hafwer med Konungen skola gå Swen tillhanda, samt lemna honom redelig förpliktelse om land och undersåttlig lydno, och taga honom till Konung öfwer Eder hwartill han är Åttboren.

VIII. Kapitle.

Kongkior Sveinar. Annat
Svikrædi Fiolners, ok
Bana hans.

Nu bera þer saman Rað sin; ok verda allir a það sattir, ad taka Svein til Konongs yfir ser, þui þeir vilja ekki berjast vid Þalnatoka, ok siþan seigia þeir honum huad þeir

8. Capitlet.

Swens utwåliande till Konung. Nytt Swef af Fiolner och hans dödd.

Nu öfwerlades detta af dem samfelligan, och blefwo alla derom ense, att taga Swen till Konung öfwer sig, emedan de icke wille strida emot Þalnatoke. Sedan sade de honom huru deras wal

þeir kioru á: Ok fer nu þetta fram, ad þeir taka Svein til Konongs yfir sier, ok soru honum Trunadar-Eyda, ok ad esla Riki hans.

Siþan var stefnt Fiolment þing i Jotlandi a Veborgum, ok sokti þan-gat Fiolmenni mikit af allri Dan-mork. Pallnatoki taladi sniallt Er-indi a þinginu, ok seigir, ad Mon-num muni Kunnugt vera Fráfall Harallds Konongs: hefur Velldi hans leingi verit yfir þessu Londi, ok er nu maklikt, seigir Pallnatoke, ad sa Raþi nu Rikinu iptir hann lidin, er aþur hefur leingi An verit. Enn þo Svein hefi nokkut adgjort vid Ydur, vill hann þad nu ailt bæta vid Ydur, er aþur hefur hann bro-tit, ok þo ad nokkut hefi leikit or-dit i Tilgiordum hans; er þad þo Vorkunnarmal fyrir Sumra huerra hlu-ta Sakir, enn nu vil hann med ollu vingast vid Ydur.

þa Svára Menn hans Mali, ad Menn þottust margir Hardindi fein-git hafa af Sveini, ok badust þeir, ad Pallnatoke giordist Haufþingi Yfir Rikinu, þeir sogdu hann best til fallin. Pallnatoki seigir þad eigi ekki ad vera, ok kuadst helldur vi-lia styrkia Svein til Rikis.

Med Raþi Pallnatoka toku Da-nir, þeir er þar voru a þinginu, Svein til Konongs yfir Danmork. Ok suo drou þeir yfir allt Danmor-

mal utfallit: Och for detta sa fram att de togo Swen till Konung öfwer sig, och sworo honom Trohetsbed, samt att wara hans Rife till styrka.

Sedan wardt ständt till allmänt Ting på Jutland i Bihorg, hwarest samlades en tatrik menighet af hela Danmark. Pallnatoke framförde ären-det ganfka snällt på Tinget, sågandes, att allom mände kunnogt wara Konung Haralds fänsälle: Att hans wélde lán-ge warit öfwer detta Land, och är nu billigt, sade Pallnatoke, att den blifwer råðande öfwer Landet, som länge wa-rit deraf i missning. Och ehuru Swen har något ofredat Eder, så will han dock nu bota allt det, som han tillfö-rene Eder motbrutit, och fast än nå-got skämsamt förelupit wid hans ät-gård; Ed tal det likwål ursåkt för hwad sig wid Sommarens bdrjan tilldragit, men nu will hon med allo ingå wåns-skapsförbund med Eder.

På detta hans Tal, swarade Mes-nigheten, att dem tyktes hafwa rådt mångfaldig hårdhet af Swen, utbed-jandes sig, att Pallnatoke wille åtaga sig Rikshöfdingaskap, hwartill de sade honom skickligast wara. Pallnatoke swa-rade, det han icke begäfwad med så-dana egenkaper, men att han hellre wille befästa Swen wid Riket.

Med Pallnatokes råd, togo Dan-skarne, som woro tillstådes wid Tinget, Swen till Konung öfwer Danmark. Sedan drogo de öfwer hela Danmar-

kur

rife,

kur Ríki, ok var Svein allstaþar til Konongs kiorin ok tekin.

Iptir þad fer Pallnatoka heim a Fion i Ríki sitt.

Eon er Svein var Konongr ordinn, þa þottist Mönnum þad skylt, ad hann lieti drekka Erfi iptir Faudur sin, þuiad þad var skylt ad giora Rikum ok Fatækum i þann Tima, ad drekka Erfi iptir Faudur sin firir þridiu Jol.

Fiolner kom til Fundar vid Svein Konong, ok baud ser til Þionustu vid honum, sem Faudur hans. Konongr jatar þui. Fiolner ellist ekki at Illraþum, þott hann væri miog ad Aldri farin.

Fiolner mælti til Konongs: Vita skulut þier þa Hluti, sem Ydur er skylt ad vita, þott med Leind hafu farit um Liflat Harallds Kongs, ok hefur Pallnatoka mikla vel at Ydur dreigit, ok þad giek honum miok til Eflingar vid Ydur, ad vera i Suikræþum vid Faudur þin, ok er Pallnatoka sannur Banamaþur hans, ok ma eg þad med Vitnum seigia, ok matþu ej Konongur vera, ef þu hefnir ekki Faudur þins: Ok lithier a Orina, þessi veiti honum Suivirdulikan Bana, ok munu vera Menn til Vitnis, ad eg satt seigi.

Svein Konongr vard þa miog-reidur vid þetta, þeir toku þa Raþ sin,

rike, och blef Swen allestádes till Konung utforad och antagen.

Efter detta reste Palnatoke hem till Egen i sitt land.

Når nu Swen war Konung worden, då tyktes allom det en skyldighet wara att låta driicka grafbl efter hans Fader, emedan det war nödwändigdt både för Rika och fattiga på den tiden, att driicka Urswedel efter sin Fader födre tredje dag Jul.

Stolner besökte Konung Swen, och erhödd sig att tjena honom, såsom han tjent hans Fader. Konungen gaf der till samtyske. Stolner blef icke för gammal att göra ondt, ehuru han annars war kommen till mycket hög ålder.

Stolner sade till Konungen: Beta skal Mi en sak, som bdr wara Eder kunnig, huruledes med Konung Haralds Liflat i Isndom hafwer tillgått, och har Palnatoke förfarit med mycken falskhet emot Eder, äfwen som det mycket bidrog till Eder styrka, att han war swefsam mot Eder Fader, och är Palnatoke i sanning hans Baneman, hwilket jag med wittnen kan bewisa, och må du icke wara Konung derest du icke hämnar din Fader. Se allenast på denna Pilen, som gaf honom en wanbedertig Wane och månde wara Mån till wittnes att jag säger sant.

Konung Swen blef då deraf ganskt wred och beslöto de fins emellan, att

Ko

sin, ad Svein Konongr skal bioda Pallnatoke til Veitslu, ætlar hann þa ekki leingur ad fresa; þui þa atti ad drepa Pallnatoke ad þeirri Veitslu, er hann drakk Erfi iptir Faudur sin.

Svein Kongur sendi Menn a Fund Pallnatoka, ad bioda honum ad dreka Erfi iptir Faudur sin, ok slikt hid sama bydur hann ollum Fionbyggium þeim, er Pallnatoke villdi ad færi med honum.

Enn er Sendimenn komu a Fund Pallnatoka, sogdu þeir honum Ord Konongs: Enn hann kuadst eigi koma meiga vid sækia Veitsluna, firir þui ad eg hefi spurt, seigir hann, ad Stefner Jarl, Magur min i Bretlandi, er andadur, ok verd eg ad fara þangat; þui eg a Riki alt iptir hann.

Sendimenn komu nu aptur til Konongs ok sogdu honum ad Pallnatoke meige ej koma, ok nu eidist Veitslun fyrir Sveini Kongi, þui hann vil ad Pallnatoke sie at Veitslunni.

Pallnatoke fer nu or Londi med nokkur Skip, ok a þur er hann ferri heimann, setti hann iptir til Rikis Akason sin, ok bad hann veita hina bestu umsia a meðan hann væri i burtu. Ake giordi nu suo. Pallnatoke fer til Bretlands, ok tekur hann vid Riki þui ollu, er att hafdi Stefner Jarl Magur hans.

Konung Swen skulle bjuda Pallnatoke till gästabud, och sätter han sig då före, att icke längre dröja; emedan lög- lighet gäfwes att dräpa Pallnatoke på samma gästabud, då arfwedt drickas skulle efter Konungens fader.

Konung Swen sticade Bud till Pallnatoke, som skulle bjuda honom att dricka arfwedt efter hans Fader, och af- wæn sådan bjudning stecde till alla de Inwånare på Tjen, som Pallnatoke wille tagga med sig.

När Sändemännen träffade Pallnatoke, sade de honom Konungens ord: men han swarade det han ej kunde komma att bewista gästabudet, efter som jag hafwer förnummit, sade han, att min Swärfader, Stefner Jarl i Brittanien, är död, dit jag straxt måste begifwa mig, emedan hela Riket är mig efter honom tillfallit.

Sändemännen återkommo till Konungen med Berättelse, att Pallnatoke kunde ej komma, och således blef icke något gästabud utaf för Konung Swen, emedan han wille att Pallnatoke skulle wara tillstädes.

Pallnatoke reste nu utur Landet med några skepp: men innan han for hemifrån, satte han efter sig, till landets skyrelse, sin son Ake, samt förmanade honom att hafwa den nogaste tillsyn medan han wäl wore borta. Ake gjorde så - Pallnatoke far till Brittanien, och tog emot allt det Rike, som hans Swärfader Stefner Jarl hade egt.

Ok

När

Ok er aleid þau Misseri um Sumarit, sendi Svein Kongur Menn til Pallnatoke med þeim Ordum, ad hannskyldi koma til Veitslunnar med suo miklu Lidi, er hann villdi sialfur. Pallnatoki suarar, ok bad Konong hafa þokk fyrir Bod sitt: Enn þann veg er tilhattat, ad nokkur þyngsl liggja a mier, suo eg þikumst ej fara meiga: þad fylgir ok, seigir hann, ad eg a hier i Rikinu suo marga Fiolskylldu um ad vera, ad eg ma ekki fyrir þad sækja Veitsluna.

Nu fara i hurt Sendimenn Konongs, ok seigia Sveini Kongi suor Pallnatoka: Enn er þeir voru hurtfarnir, þa tok alla þyngsl af Pallnatoka.

Svein Konongr lætur þa eidast Veitsluna enn ad nyiu: Enn þad næsta Sumar iptir þa er var komit, matti ej leingur fresta ad drekka Erfi iptir Haralld Konong.

Fiolner kom nu ad mæli vid Svein Kong, ok sagdi: Herra! nu megit þier reina, ad Ver segium satt um Liflat Harallds Konongs Faudur þins, þui vill Pallnatoke ekki fara a Yþuar Fund: Enn ej hæfir þad Yþuar Tign, ad giora ekki Erfi iptir Haralld Kong þuillikan Haufþingia. Send nu Menn a Fund Pallnatoka med þeim Erindum, ad hann sitie fyrir Reidi þinni, ef hann kemur nu eigi,

Når första halftva året om Sommarens var förbi, sände Konung Swens bud till Palnatoke med de Bud att, han skulle komma till gästabuds med så mycket Manfkap, som han sjelf wille. Palnatoke swarade och bad Konungen halftva tack för sin bjudning: men så år beskaffadt, sade han, att jag drages med många krämpor, så att jag finner mig ej kunna förstå att resa: Dess utan åligga mig här i Riket så många angelägna gromål, att jag icke heller, för sådana orsakers skull, kan mig wid gästabudet infinna.

Konungens Sändemån reste tillbaka, och berättade för Konung Swens hwad Palnatoke hade swarat: Men så snart de woro bortfarne, förswunno alla bråkligheter från Palnatoke.

Konung Swen låt då ångo innes hålla med Gästabudet: Men så snart nästa Sommarens derefter infölle, skulle det icke längre förhålas, att dricka arfwebl efter Konung Harald.

Fiolner gick nu till tals med Konung Swen, och sade: Herre! nu må Ni råna, att jag sagt sant om Konung Harald Din Faders ödd, för hwilken orsaks skull Palnatoke icke will besöka Eder. Men icke Wikar det sig för Eder wårldighet, med mindre Ni måtte tillreda arfwebl efter en lifkan öfödinge som Konung Harald. Sänd nu bud till Palnatoke med det besked, det han utställer sig för din wrede, derefter han icke sig nu inställer.

Ok nu sendir Svein Konongr hit Þridia Sinn til Palnatoka, ad bioda honum til Veitslunnar.

Sendimenn koma til Pallnatoka ok seigia honum Erindi sin, ok þad med, ad Konungur leggur Reidr sina a hann, ef hann kemur ekki.

Er Pallnatoke heirdi þad, þa mællti hann: Ef Kongur leggir Reidi sina a mer, þa skal eg helldur koma til Veitslunar, þa er mier siunist. Pallnatoke bad sendimenn fara heim aptur, ok seigia Kongi, ad hann væri þangat Von.

Iptir þad bua Kongsmenn til Veitslu, ad þad Erfi skyldi verda hid virdueligasta firir alls Sakir, bædi vegna Eiölmennis ok Tilfangs.

Ok er sa Dagur kemur, ad Bods- menn komatil Erfisins, þa kom ej Pallnatoke, ok leid a Dagin ok a kuoll- dit, ok þar kom, ad Menn ganga til Borda, ok let Svein Konongr liggia Rum i Ondueigi a hinn Oædra Bekk, ok þar utar fra hundrud Manna Rum, ok væntir þangat Pallnatoka ok Foruneitis hanns i þad Rum: Ok er seinkast þotti komu þeirra, þa taka Menn Fædslu ok drukku,

Veitslu þessi var nærri Sior.

Nu verdur fyrst ad seigia fra Pallnatoka, ad hann byst heiman, ok Biorn hinn Bretski med honum.

þa

Konung Swen sände nu fbr tredje gängen till Palnatoke, att bjuda honom till Gåstabuds.

Sändemännen infunno sig hos Palnatoke, och berättade honom deras ärenden, jemte det att Konungen lågger sin tvrede på honom, om han icke kommer.

Når Palnatoke detta hörde, sade han. Ebrn Konungen må blifwa mig tvred så skall jag hållre komma till Gåstabudet, då det, mig godt synes. Palnatoke bad Sändemännen fara hem igen och berätta Konungen att han hoppades komma dit.

Derefter lagade Konungens män till gåstabud, på sådant sätt, att detta arfwedl skulle blifwa det ståtelligaste, i alla mätto, så wäl i anseende till folksmångd som wälfågnad.

Når den utsatte dagen inföll, att de som budne woro infunno sig till arfwedlet, kom icke Palnatoke. Led så dagen fram intill qwällen, och kom såwidå att Gåsterne gingo till bords, då Konung Swen lemnade ett ledigt ställe på andra Bänken i högskåpet, och der utifrån Rum fdr hundrade män, till hwilka lediga ställen wäntades Palnatoke jemte hans följeslagare. Men når det drog ut på tiden med deras ankomst, då togo de sig fbre att äta och dricka.

Detta gåstabud war tillståudt nära intill Sjöen.

Nu är fbrst att berätta om Palnatoke, att han lagade sig hemantifrån, och Björn den Bretske med honom.

Då

Þá mællti Olof kona Pallnatoka: Suo seigir mjer hugar min, sem Vier munum ekki siast siþan. Pallnatoki kuad, þad ej mundi fyrirstanda for sinni, ok er Sveini Konongi Mal ad vita hid sanna um Lislaf Faudurs sins; þott eg mundi kiosa, ad Svein Konongr hefði annan Raþgiafa enn Fiolner.

Pallnatoki hafði Þriu Skip ur Londi ok Þriu hundrud Manna, voru þad halft huert Danir ok Brettar.

Enn hid sama kuolld kemur Pallnatoki þar vid Lond ok Menn hans, er Svein Kongur helldur Veitsluna, ok leggja Skipum sinum i Lagi þar sem þeim þikist djupast vera, þa var a gott Vedur ok Vind litid. Þeir biuggu þann Veg um Skip sin, ad þeir snua Frammstofnum fra Londi, ok greida Rodur sin, suo sem þeir mundu þar skamma duol eiga, ok logdu allar arar i Hareidar, sua sem þeim þikir flotlegast til ad taka, ef þeir þirstu þess vid. Siþan geingur Pallnatoke a Lond upp med ollu Lide sinu, ok fara þar til er þeir komu til Kongs-Bæiar, þar er setin var Veitslun, ok satu Menn þa vid Drykiu, ok var þetta hid fyrsta kuolld.

Pallnatoke geingur inn i Hollina firir Konong med Lide siut alt, ok kuedur hann. Konongr tekur vel

Dá sáde Olof Pallnatokes þusiru: Sá kommer det mig þbre, sem vi icke mátte fá se þwarannan þádanester. Pallnatoke swarade, att sáðant mánde icke denna gángen þbresta, utan ár Konung Swens affigt, att fá weta sanningen om sin Faders ddd; dock om det stode i mitt wal, så skulle Konung Swen þafwa någon annan Rádgifware án Fiolner.

Pallnatoke hade trenne skepp frá sitt land, med Trehundrade Man þwar af þalsparten woto Danse och andra þalsten Engelse.

Þá samma qváll kom Pallnatoke och hans män der till lands, þwarest Konung Swen hdu gástabudet, och lade þan sina skepp i þamn, der det tyktes djupast wara, þá war och wacker wáder och liten blást. Þá sáðant sátt lase de om sina skepp, att de wánde framstammarna frá landet, och gjorde deras styren så lediga som skulle de allenast en kort stund der dwáljas, samt lade alla arar mid Rodd-Lullarne, att de dem som þastigast kunde tillgripa, i þándeise de sáðant skulle behþwa. Sedan landsteg Pallnatoke med allt sitt folk, och wandrade till des þe kommo till Kungsgárden, der Gástabudet war tillstádt, och suto Gásterne þá wid drykjom, och war detta den þirsta qvállen.

Pallnatoke trádde in i salen för Konungen med allt sitt folk, och þalsade þonom. Konungen lát sig þans þalsning

vel Kuedju hans, ok visar honum til Sætis ok Monnum hans, ok skipa þeir annan Langbekk. Sitia þeir nu vid Drikiu ok eru allkater.

Þad er nu sagt, ad Fiolner gangur fyrir Kong, ok talar hliott vid hann um stund, enn Kongur bregdar Lit ok giorist raudan sem Bloþ.

Maþur er nefndur Arnoddur, hann var Kertis. Svein Konongs, hann stod fyrir Bordi Sveins Konongs, honum selur Fiolner i hendur skeiti eitt, ok mælti, ad hann skyldi bera þad fyrir huern mann, er inni veri i Hollini, ok vita ef nokkur kendist vid ad ætti skeitit? Arnoddur giorir nu suo, ok geingur fyrst innar fra Hasæti Konongs, ok bar firir huern Mann skeytit, ok kannast eingin vid ad ætti, þar til hann kemur firir Pallnatoka, ok spyr, huert hann kendi Orina? Pallnatoke svarar: Fyrir þu mun eg ekki ken-na skeiti mitt? Þuiad eg a þad, ok fa mier sem skiotast. Þa var Hliod i Hollini um stund. Þa mælti Svein Konongr: þu Pallnatoke! seigir hann, luar skilldist þu vid skeiti þetta næsta sinni? Opt hef eg verit þier ipirlatur, Fostri minn! ok ef þier girnist þad ad vita, ok þier viljed ad eg seigi þu þad helldur i miklum Mannfiollda, enn vid Famen-ni, ok þiki þier þat yrding þin
meiri,

ning wát behaga, wifande honom, jemt sine fóljeslagare till Sætes, och tillreddes at dem annu en lång-bänk. Su-to nu alle wid drykes-bord, och woro mykret glade.

Sådan är Berättelsen, att Fiolner gick till Konungen, och talade sakta med honom en stund, hwarwid Konungen förwandlade sin hy och blef röd såsom Blod.

En man, som kallades Arnodder war Konungens Ujsa-Swen, han stod framföre Konung Swens Bord, honom smög Fiolner en Pil i handen, med tillsägelse, att han skulle bära den för hwar och en Man af dem som i Sa-len woro, och fråga om någon kändes wid att äga Pilen? Arnodder gjorde nu så, och bdrjade uppifrån Konungens Högsäte bära Pilen för hwar och en särskildt, men ingen kändes wid att wara egare af densamma, intill des þan kom för Palnatoke, och frågade om han kändes wid Pilen? Palnatoke svarade: hwarföre skulle jag icke kän-na igen min Pil? Emedan den är mig tillhörig, och få mig hit honom som snarast. Då blef det tytt i Salen en stund. Då frågade Konung Swen: Du Palnatoke! sade han hwarest skildes du sista gången ifrån denna Pilen? Pal-natoke svarade: Osta hafwer jag war-rit dig tydig, min Fosterson! och om du estersöker det att weta, samt du a-stundar att jag säger dig det hållre i mykret folks ån i så måns närward, och
des

meiri, þá mun eg seigia þer, þat eg skilddist vid þessa Aur næsta Sinni, a streingboga minum, þa eg skaut henni aptan i Ras a Faudur þinum, ok flo iptir honum endilangum, suo ad kom i Manninum, ok tyndi hann suo Lifi sínu. Þa mællti Svein Konongr; Standi upp Menn sem skiotast, ok hafit hendur a Pallnatoka ok Monnum hans, ok drepit þa alla, þuiad nu er lokid allrj Vorri Vinattu ok Godu þui, er farit hefur med Okkur.

Ok þa giordist ekki allkyrt i Hollini. Pallnatoke bregdur Sverdi, ok hleipurat Fiolner, ok hoggur i Haufud honum, klyfur hann i Herdar nidur, ok skallþu ej optar ræigia mer vid Konongin, seigir hann: ok mun þier Kongur! ekki Audit verda um Hefndir vid mier, seigir Pallnatoke, þuiad eg hefi leingi borit þolinmædi vid Faudur þin, enn giort vid þier suo, sem eg kunni.

Enn suo atti Pallnatoki þar vingat vid Menn, ad einginn villdi berriast a moti honum, nie Vopn a hann bera. Komst hann suo ut, ok Menn hans allir, nema eirn Maþur af Lidi Biarnar hins Bretska, hann vard iptir i Hollini.

Enn er þeir voru utkomner, konnudu þeir Lid sitt, ok var vantat Mansins, ok er þui var lokit, þa mællti Biorn ok kuad vanta eins Mansins. Þa mællti Pallnatoke: Ej var min-

det tyfæs dig vara mera, enligt med din Wärdighet, då må jag säga dig att jag sista gången flüdes wid denna Pil ifrån min Strengbåga, då jag flöt den hastigt bakifrån uppå din Fader, så att den flög ända långs igenom honom, och kom fram i munnen, och lemnade han så sitt lif. Då ropade Konung Swen: Ständen upp mine män som snarast, och bären händer å Pallnatoke och hans män och dräpen dem alla; ty nu är slut på all vår wänsskap och den godhet som varit oss emellan.

Wid detta blef icke mycket tyst i Salen. Pallnatoke blottade sitt swärd och sprang till Fiolner, hogg honom i hufwudet och flöt honom neder i härderna, sågandes: Jäke skall du oftare förtala mig hos Konungen: Och mände Dig, o Konung! icke warða öde att kunna hämnas på mig, sade Pallnatoke; ty länge har jag haft tålmod med din Fader, samt gjort emot dig så mycket godt, som jag kunnat förmå.

Men sådan wänsskap egde Pallnatoke hos folket, att ingen wille strida emot honom ej heller bära wapen uppå honom. Han kom således ut med alla sina Män, undantagandes en Man af Björn den Bretskes folk, som blef qwar i Salen.

Så snart de woro utkomne, sågo de öfwer sitt manskap, då mannen saknades: Och när detta slutadt war, då sade Björn, att honom fattades en man. Men Pallnatoke swarade: derå ligger ingen

IX. Kapitle.

Daude Olofs, Konu Pallnatoke. Leidangur til Vindlands: ok Sattmal Pallnatoke ok Burisleifer Jarls.

Það er sagt, að þá er Pallnatoke kom heim til Bretlands, þá var ondut Olof kona hans. Þótti honum það mikil skadi.

Pallnatoke undi ekki í Bretlandi íptir Andlát Konu sinnar, ok tok hann það Rað, að hann setur þar til Biorn hin Bretska, að varðueita Ríki í Bretlandi.

Enn þegar alleid Veturin ok Vor kom, biost hann sialfur ur Londi. Pallnatoke hafði tuttugu Skip, er hann fór ur Bretlandi, ok villdi leggiast í Hernad. Hann fer nu þegar hann er buin, ok herjar Pallnatoke það Sumar til Írlands ok Skottlands, ok aflar hann sier mikils fjar ok Agætis. Hann hafði það til Idju Þria Sumr í samt, ok var allra Manna Sigursælastr. Vard honum gott til Fjar ok Virðinga, ok nu ætlar Pallnatoke að herja á Vindlande. Pallnatoke hefir nu nad Tuttugu Stor-Skipum, so hann hefir nu alls Þjoratygiu Skipa.

9. Capitlet.

Olofs, Palnatokes Hustrus död. Krigs-tåg till Wintland: samt Palnatokes och Burislaw Jarls Förlikning.

Berättelsen är sådan, att när Palnatoke kom hem till Britannien war hans hustru Olof död. Detta tyckte honom vara stor skade.

Palnatoke trufdes icke i Britannien efter sin hustrus ödeliga afgang, och midtog alltså det beslut, att han förordnade Björn den Brittiske till Rikets wårdande i Britannien.

Så snart wintern war förbi och wåhren kom, lagade han sig till att resa utur landet. Palnatoke hade tjugo skepp, när han reste från Britannien, och wille begifwa sig i härnad. Strax han war färdig afreste han, och härjade Palnatoke den Sommaren på Island och Skottland, samt förwårswade sig stora Egodelar och mycket beröm. Detta war hans yrke och företagande trenne somrar å rad, och war han den segerfullaste man. Honom tillföll mycken Rikebom och Hedersbewisning, och förefatte sig Palnatoke sedan, att härja på Wintland. Palnatoke hade förskaffat sig tjugu stora skepp, så att han nu egde in alles fyratio skepp.

þann

þá

Þann Tíma ríeð fyrir Vindlandi Konongr sa, er Burisleifr hiet, hann hugdi illt til Hernadar við Pallnatoke, þú hann hafdi jafnan Sigur þar er hann bardist, var hann allra Manna ágætastur þeirra, er i Vikingu voru, ok vagnadi þungt við hann ad berjast. Ok nu kemr Pallnatoke þar at Londi, er Burisleifr Konongr ríeð fyrir, ok hefr Konongr friett til Ferda hans, ok sendir Menn a moti honum með þeim Ey-rindum, ad Konongr bydr honum til sin þria Naute Veitslu, ok liest villia eiga Frid við hann. Þad fylgir ok þessu Bodi, ad Konongr baud ad gíefa honum Ríki þad, er heitir a Jome, til þess ad Pallnatoke skildi þar stadfestast, ok mest villdi Konongr gíefa þar til Ríki þetta, ad hann villdi verja Lond með Konongi ef Ofriðr giordist.

Pallnatoke þiggr nu þetta ok Menn hans. Hann sækir nu Veitslu til Burisleifs Konongs með ollu Li. di sinu, ok binda þeir nu Vinattu sins með siez,

Þá den tiden regerode i Winland en Konung, som hette Burislav, han var illa tillfreds med Pallnatoke's hær-nader, efter som han hade jennan se-ger, når han stridde, och var adbrat-kerbmligast af alla dem, som foro i Wikingsfårder, så att det föll sig gans-ka tungt att strida emot honom. Nu kom Pallnatoke till det landet, öfver hwilket Konung Burislav war rådan-de, och som Konungen fått tidning om hans færd, så sände han män emot ho-nom med det årendet, att Konungen bju-der honom till sig på Gåstabud i tren-ne dygn, och åstundar att ega frid med honom. Med detta bud följer och at Konungen erbjuder honom till skänks det land, som kallas Jome, på det att Pallnatoke derståtes måtte blifwa bofast, men förnämligast wille Konungen ber-sføre gifwa honom samma land, att han måtte biträda honom till Ríkets förs-war i frigstider.

Pallnatoke och hans män emottogo detta. Han tillika med allt sitt mans-skap, begaf sig till gåstabudet hos Kong Burislav, hwarwid de med hwarandra lndt ett fast wänksaps-förbund.

X. Kapitlet.

Virki ramgiort, er Jomsborg kalladist, LaugSkarr Joms-vikinga: Ok Fostrabredra laug

10. Capitlet.

Om den starka Fästningen Jomsborg. Jomsvikingarnes Lag, samt Konung Swens och

laug Sveins Kongs' ok
Aka Pallnatokasyne.

Bradlega iptir þetta lætr Pallna-
toke giora Borg eina miklan, ok var
sa síþan kollut Jomsborg: Hann lætr
giora Hafn eina upp i Borgina suo
mikla, ad þar matti liggja meiri enn
Tuo Hundrud Skipa, so þau voru oll
læst innan Borgar. Var. hier um-
buit med mikillri Smid-Snílli, er inn
var lagt i Hofnina, ok þar var sem
Dyr veri gior vara. Steinbogie mi-
kill var yfir Sundinu, en firir Dy-
runum voru Sterkar Stein-Hurdir ok
af Jarui giorfar ok læstar innan ur
Hofnini med Jarngoddum. Enn a
Steinboganum upi var Kastali mikill,
ok voru þar margar Valslongr. Sumr
hluti Borgariunnar stod ut a Siöin,
eru þad Siö-borgir kalladur er suo
eru gioruar, ok þar var Hofnin innan
Borgar.

Iptir þad ad Borgin var gior,
setti Pallnatoka Laug med Raþi hina
Vitrustu Manna þar i Jomsborg, til
þess, ad þar skilldi giorast meiri
Aflí Lids, enn þar var þa ordin.

1:o þangat skilldi sa eingin Ma-
þar raþast til Forunautis, er ingri
væri enn Fimtán Vetra gamall, ok
ældri enn Fimtuþr: þar a milli skill-
di allir vera ad alldri.

2:o Eingin Maþr skilldi þar ve-
ra i Jomsborg sem flotti undan einum
Manni

och Ake Valnatokesons Fo-
sterbróðralag.

Kort berefter lát Valnatoke bygga
en stor Fästning, hwilken seðermæra kals-
lades Jomsborg. Han lát och gdra en
så stor hamn inom Fästningen att der
kunde rymmas flere än tvåhundra
skepp, som allesamman woro låste inom
borgen. Mycken arbetskonst war ned-
lagd på denna hamn, hwilken tillstöts
som inom en dörr. Ett stort Sten-
hwälf war bygd öfwer Sundet, och
fram för öpnigen woro starka sten-
portar med Järn beslagna, samt låste
innansöre hamnen med Järnbommar.
Ufwänpå den hwälfda Sten-Vägan wär
ett stort Kastell, och funnos der många
wallstungor. Somliga delar af Fäst-
ningen stodo ut åt sjöen, och kallas de
Sjökasteller, som äro så befästade: ham-
nen war inom denna borg.

Sedan Fästningen war färdig stad-
gade Valnatoke Lag med de wisaste Mäns
Råd der i Jomsborg, på det att Man-
styrkan skulle mera tillwäxa än den då
befanns.

1:o Der skulle ingen man antagas
till Stallbroder, som yngre wore än
Femton, och ingen äldre än Femtio år:
deremellan skulle allas ålder wara.

2:o Ingen skulle i Jomsborg upp-
tagas, som rymde undan en Man der
der

Manni íafnviglegum, eþa ok íafnbu-
num. Eþr þo Tuar væri um eirn.

3:o Huer sa Maþr, er þangat
rieþst, skilldi hefna huer annars,
sem Faudur sins, eþa Brodurs.

4:o Eigi skilldi þar kueikia Vog
milli Manna.

5:o Eigi skilldi þar ok med Up-
lesningum fara, med Lygi Kueikis.
Och þo þangat spirdist Tidindi, þa
skilldi oll Pallnatoki fyrst seigia.

6:o Ok eingin Maþr skilldi þar
i Jomsborg med Fridlu fara.

7:o Allir þeir Menn sem i Joms-
borg voru, eþr villdu verä, skildu
vel samþikkir vera sin a milli, suo
sem þeir væri Brædr sambornir.

8:o þar skal eingi Maþr oprum
Frid briota. Ok so þott þar væri te-
kid vid Manne i Borgini, er drepit
hafdi Faudur manns eþa Brodr þess,
er þar var fyrir aþr, ok kiæmi þad
siþar upp, enn vid honum hefdi
tekit verit; þa skilldi Pallnatoke um
Raþ dæma.

9:o Eingin Maþr skilldi þar i
Jomsborg konu nokra vera lata leingr,
enn Nott eina.

10:o Onguum Manne skilldi li-
dast ad vera a burtu ur Borgini
leingri enn Nott, nema Pallnatoke
leifdi.

11:o Allt þad þeir i Hernadi
feingi skilldi til Skiptis-Stangar bera,
þæþi mæiri Hlut ok minna.

der med honum wore jennstark och li-
ka hærtædd. Jæte heller fast än tvåns-
ne wore om en.

3:o Hwar och en, som der bleswe
antagen skulle hämnas de andras oför-
rätter, såsom sin Faders eller Broders.

4:o Ingen skulle wälka slagsmål mån
emellan.

5:o Jæte heller skall der någon högs-
färdas och skröta, eller fara med lögn:
Och dereft en sådan tidning spordes då
skulle Pallnatoke derom underrättas.

6:o Ingen man skulle dr i Joms-
borg hafwa umgänge med någon Frilla.

7:o Wille de Wån som i Jomsborg
woro, eller der wille wistas, borde wa-
ra ganska sambrägtiga sins emellan,
såsom woro de samborne Bröder.

8:o Der skall ingen Wån androm
Fredsrott göra: och dereft så hade till-
burit, att den Wån klifwit i borgen in-
tagen, som begått dråp på någon fader
eller broder, som der tillförne warit, och
det icke bekant klifwit förån han wore
antagen: då egde Pallnatoke att besluta,
huru förhållas borde.

9:o Ingen Wån skulle wara tillä-
tit, att hafwa sin hustru hos sig i Joms-
borg långre, än öfwer en natt.

10:o Ingen skulle hafwa frihet att
wara borta ifrån Säckningen, långre
än en Natt, så framt icke Pallnatoke gafs
we lof dertill.

11:o Allt hwad de i Harnad fingo skulle
till delningsstängen bäras, så wäl den
förre delen som den mindre.

12:o Eingin Maþr skilldi þar i Jomsborg vera, er mælli Ædru-Ord, eþr kuiddi nokru, þott i Ovænt Efni kizæmi.

13:o Ingin skilldi þar Lyg Vitni bera.

14:o Onguan hlut skilldi þanug adbera med þeim, ad ej skilldi Pallnatoki þad allt seigia.

15:o Ekki Frændsæmi þui rapa,edr onr Vensl, þott þeir ma beidist, ad rapast þangat er ingri væri, eþr i nokrum hlut vanfærir, ad hallda þad allt, er i Laugum þenna stod.

16:o Enn ef þad reindist ad Sonu, ad nokkur Maþur brigdi af þui, er nu var rapst, þa skilldi sa rekr ok rekin ur Laugum þeirra, huert þad veri meiri Maþr eþa Minni.

þeir sitia nu i Jomsborg i godum fridi, ok hallda vel Laug sin. þeir fara nu huert Sumar, ok herja vida um Lond, ok afla sier mikils Agætis, ok þikia þeir vara hinir mestu Hermann ok onguer þottu þeirra Jafningiar i þann Tima, ok giordust þeir hardla frægir. þeir voru kallaðer *Jomsvikingar*.

Nu er ad seigia fra Svein Konongi, hann lætr sier verda sem allrabest til Aka sonr Pallnatoka, ok lætr hann ej þess giallda, þott nokkur Stigd hefði a ordit med þeim Pall

12:o Ingen Man skulle ber i Jomsborg vara iðen, sem talade något ord af Ræðsbaga eller fœrtviflan eller quidde det ringaste, eþuru þan komme i fœrsta farlighed.

13:o Ingen skulle ber Eognvitne bera.

14:o Ej berde saledes noget dem imellan sig tildraga, att icke allsammans skulle blifwa Palnatofe berattadt.

15:o Iffe skulle Grandsamja eller annan wanskap noget kunna fœrma, es þuru berom ausfœning gjordes, att den antagas mætte, som underarig wore, eller i noget mål ofœrmdgen, att halla allt þwad denna lag stadgar.

16:o Om det i sanning befunnes, att nogen man klandrade det, som nu wore beslutit, da skulle densamma vara utvraekt och bortfœrd ur deras samkwam, det ware sig fœrnamare eller ringare man.

De suto nu i Jomsborg uti godan ro, och hœllo noga deras Lag. Hwarje Sommar reste de ut och hærjade wida omkring, samt fœrwærfwade sig berdm, och ansagos fœr att vara de kækaste frigmæn, sa att ingen tycktes vara deras jæmmtifær på den tiden, hwaraf de blefwo ganska namnkunnige. De kallades *Jomsvikingar*.

Nu ær att berætta om Konung Swen, þuru þan fœrtant sig som allranogast med Iffe Palnatofes son, och læt honom icke umgælla den ledsamhet, som hæde fœrefallit mellan Konungen och Palnatofe,

Pallnatoke, ok virðir Kongr mikit Fostbræðralaug uti Aka.

Ake ræþr nu firir Fione, sem Faudur hans hafði firir settan, ok fyrr var getit. Ok var Ake hinn Vinsællasti Maþr, mikill haufþingi, ok Rikr.

toke, utan satte hóggt wárde på fosterbræðralag med Ake.

Ake fbrwaltade nu styrelsen på Tjen, hwilken hans fader honom hade ansettrott, såsom tilførene år beråttadt. Ake war der allmænt ælskad, en fbrtræfflig høfðing samt rik och wårdig.

XI. Kapitle.

Fra Veseti, ok Kuonfaung Aka.

Maþr er nefndr til Sogunar, sa er Veseti hiet. Hann ræþe firir Fylki þui, er heitir i Burgundarholme. Konz hans hiet Hildiguder. Þau attu þriu Born, þeirra er getit verdr vid Sogu þessa. Þue hiet son þeirra, er kalladr var hin Digri. Annar hiet Sigurdr Huiti, var hann kalladr aþr Sigurdr Kappa. Dottr þeirra hiet Þorgunn. Hunn hafði gipt verid fyr nokrum vetrum aþr, ok var þa andadr Bonda hennar aþr en þessi Tidendi giordust.

Nu er ad seigia fra Sveine Kononge, hann bidr þessarar Konu til handa Aka Fostbrodur sinum. Ok med þui Ake var Fridr Maþr synum ok vinsæll, þotti Veseta ok Sonum hans liklegt ræþ þetta til styrktar, ok er Aka fostnud Konuna, ok siþan Brudkaup þeirra skipat veligt,

II. Capitlet.

Om Wesete, och om Akes Giftermål.

En man omtalas i denna Saga, som war benämnd Wesete. Han war råbande öfwer det landskap som kallas Wornholm. Hans hustru hette Hildiguder och ägde de trenne Worn, om hwilka i denna Saga kommer att talsas. Þue war den ena deras Son, som och kallades den tjofke. Den andre hette Sigurd Hwite, och war eljest nämnd Sigurd Kämpen. Deras dotter heter Þorguna. Hon hade blifwit gift några år tillførene, men hennes Man war då redan ödd, när dessa händelser sig tilldrogo.

Nu will man berättta om Konung Swen, att han anhöll om denna qwinna, Ake sin fosterbroder tillhanda; och som Ake war en wacker man till utseendet, samt mycket affhållen, så tyktes Wesete och Ödnerna hans, detta förslag likligt, dem till bifstånd, och blef Ake med qwinnan trolofwad, hwarefter ett

ligt, med Fiolmenni miklu. Sat Svein Konongr ad veitslunne ok margir gaufugir menn. Enn iptir Veitsluna fer Konongr heimleidis, ok suo huer annra manna. Ake fer ok heim med konu sina. Samfarir þeirra Aka ok Þorgunnu urdu godar: Ok er þau hofdu ekki leingi saman verit, þa gat þau sier Son ad eiga, var sa Sueirn Vagn nefndr. Hann var snemma mikill Veksti, ok stærkr ad Afli. Hann var allra Manna fridastr synum. Ok verdr hans siþar meir getit vid Soguna.

Skal hier nu standa fyrst ad sinni.

XII. Kapitle.

Fra Haralldi Jarl ok Konu hans ok Barnum þeirra.

I þann tima rieþi fyrir Sialandi Jall sa er Haralldr, hann var kallaðr Strut-Haralldr, enn þad var til þess hapt, ad hann atti Hatt þann, er af gulli var struturinn, ok voru þar i tugur Merkr gulls, ok fiek hann þar af kenningar-nafn þetta. Kona hans hiet Ingigerdr. þau attu þriu Børn, sem getit verdr vid Soguna þessa. Sigvalldi hiet Son þeirra, annar þorkill, ok var kallaðr þorkill Hæe. Tofa hiet Dottr þeirra. Sudrvisi hiet maþur, hann var miog vittr,

ett stæteligt bröllopp tillagades, mid en stor menigheis nárvaro. Konung Swen med mánga förnámliche Mán, kviðstade gástaþubet. Sedan gástaþubet var ándaðt, reste Konungen þem, och áfwensá alla de þfrige. Ake for också þem med sin hustru. Akes och Þorgunns sammanlesnad blef god och behaglig; och når de icke länge warit tillsamman, då måktade de att áfa en Son, hwilken pilt blef kallað Wagn. Snart blef þau stor till wáxten och stark i krafter. Han ágde áfwen bland alla det wackraste utseende. Om honom warðer framdeles mera taladt i denna Sagan.

Hárwid stáðnar det för denna gángen.

12. Capitlet.

Om Harald Jarl, hans Hustru och deras Barn.

Pá den tiden rádde þfwer Seland en Jarl, som hetto Harald, áfwer Strut-Harald beadmnd, och sáðant war þonom verðbre tillagdt, att þan egde en hatt som wárfad war af gull, och wero þerf tíu merker gull, þwarutaf þan fát þetta tilnamn. Hans hustru hetto Ingigerd. De egde trenne barn, hwilka i denna saga komma att omtalas, Sigwald hetto den ena þeras son, den andra þorkel, som också kallades þorkel Hæe. Tofa war þeras dotters namn. Sudwise hetto en man som war ganfa

vitr, ok vissi marga hluti fyrir. Hann var Raþgiafi Harallds Jalls, ok so Fiehirðir hans.

Ake, son Pallnatoka, ried fyrir Fione med mikillri Vegsæmd ok Rausni. Vagn var þar heima med Faudur sinum: ok þegar nokkud ma marka Skaplyndi hans, þa er hann önguummanni líkr ad Vandræþum sinum ok skaplyndi. Hann var Harðfeingr vid alt, ad valla þottust menn meiga vid hann sæma; ok er suo var komid, þa var hann ymist a Fione med Aka Faudur sinum, efr i Burgundarholmi med Veseta modurfaudur sinum, ok þottist huergi meiga koma til Raþs vid hann. Vid Bua var honum best allra Frænda sinu, ok þad hefr Vagn hellst er Bue mæler fyrir honum. Var Bue ok vel til Vagns, ad onguu hefr Vagn þad, er aþrir Frændr hans mæla fyrir honum, þegar honum sindist annan veg um. Ake var allra manna mestr ad voksti. Suo var ok Vagn son þess atgerfis maþur um allur iþrottir, ok manna fridastr synum. Bue modurbroðr Vagns, var famælugr maþr ok hliodr opfast, storlynder ok allmikill i skapi. Bue var suo sterkr, ad menn vissi valla af hans; þui ad honum vard alldreit af fatt til huers er hann tok.

ganfka förstændig och visste många hända ting innan de inträffade. Han var Harald Jalls rådgifvare och tillika hans Skattvärdare.

Ake Palmatokes son, regerade på Tjen med största heder och beröm. Wagn wistades hemma hos sin fader: och på det att man strax må blifwa någorlunda funnig om det som utmärker hans sinnes beskaffenhet, så war han ingom tiller, uti öfwentyliga wårfs företagande och i sinnetag. Han war i all ting hård att widfås, så att man tyktes näppeligen kunna begå sig med honom; och i sådant skick war han ömsom på Tjen med sin fader Ake, eller och på Wornholm med Wesete sin morfader, och tyktes ingen kunna förmå att komma till råttia med honom. Bue hdu han mest utaf ibland alla sina fränder, och det behagade honom hårdst hwad Bue talade för honom. Bue tyckte ock mycket om Wagn, och ej brydde Wagn sig om hwad hans öfriga fränder sade honom, så snart saken syntes honom anörlunda. Ake war större till wårten än andre män. Sådan war också hans son Wagn, en djers och tilltaggen yngling i alla idrotter, med ett det wackrare ansigte. Bue, Wagns morbroder, war en fätalig man och mestadels tyfslätig, ödginnad och mycket inbitst. Bue war så stark att näppeligen wiste någon huru stora krafter han hade; ty honom felades aldrig styrka till allt det han grep uti.

Enn ekki var Bue andlits fridr, enn vel var hann i voksti ok allra manna sterkastur, þui var hann Bue eun Digri kalladur, ok er það mal Manna, ad Bue hafi verit allra Man- na sterkastur þeirra, er verit hafa i Danmork i þann tíma er hann var, eþr vidar. Sigurdr Kappa, Brodir Bua, var væn Maþr i skynslit, ok kurteis, hann var famalugr ok mikill i skapi. Enn fra Sigvallda er það ad seigia, ad hann var nesliotur ok langleitr, ok nokkud biuggr, hann var eigdur allra manna best, ok vel a sier komin, hann var vitr ok slægr, eirnin sterkr ad affi. Þorkill, Bro- dir hans, var allra manna hestur ad veksti ok ramr ad affi, hann var Spe- kingr ad raþi. Þeir brædr Sigvalldi ok Þorkill voru ok menn miklir ok allsigursælir. Þeir feingu i aus- terveg tueir meun ad Herfangi: hiet annar Hauadr, ok var kalladr Hog- guandi, enn annar Asladr, ok var kalladr Holmskali. Þeir Brædr Sig- valldi ok Þorkill gasu menn þessa Sistr sini Tofu til Skosueina ok þio- nustu. Þeir voru miklir menn fyrir sier, ovægir ok hardfeingir, ok miog sterkir ad affi.

Men icke hade Bue sagert ansigte, doct war han ganska wät och ofdrilik, neligen stark, derföre blef han ock Bue den Thotte eller starke kallad, och är det allmänt tal, att Bue har egt de störste krafter af alla de män, som warit hafwa i Danmark och wida omkring på den tiden då han lefde. Sigurd Kämpe, Bues broder, war en angenäm man med förstånd, beleswenhet, tyllå- tenhet och af stora sinnesgåfwor. Om Sigwald åter, är det att berättat, att han hade bruten näsa, med långtagdt ansigte, och något lutande, han hade de skönaste ögon och war ganska hurtig, samt slug och wittig, tillika egde han särdeles stora krafter. Thorkel, hans Broder, war till wäxten resligast af alla, med grofwa krafter, och mycken wisshet i rådslag. Dessa bröder, Sig- wald och Thorkel, woro tillika förträffes- liga män och ganska segersälla. På des- ras östra tåg, bekommo de twänne män genom härång; den ena hette Hawars- ber, som ock kallades Haggwandi, den andra Aslaker, med wedernamnet Holms- skali. Bröderna Sigwald och Thore- kil förårade dessa män åt sin syster Tos- fa, till hennes skoswenner och tjenare. De woro sådä karlar, ofdrwagne, hårde att nappas med och af ganska stora krafter.

XIII. Kapítule.

Faur þeirra Sigvalldi ok Þorkills til Jomsborgar.

Það er sagt, að þeir Bræðr Sigvalldi ok Þorkill bua tvo Skip, ok atla að fara ur Londi að Jomsborgar, ok vita, ef þar veri vid þeim tekit, ok spyrja Haralld Jall, Faudur sinn, huersu raþlikt honum þætri? Enn hann seigir ok kallar það raþlikt að fara þangat, so agiætir Menn sem þar væri firir, ok mun þa reint verda, huad Manna þier erud. þeir bidia þa Faudur sinn fiar tillagna ok vistar til ferðar þessarar. Jall seigir ok kuad þa annat huert fara þess hattar, að þeir feingi sjer sialfir það, er þeir þirftu að hafa, eþr fara huorgi ella.

Enn nu fara þeir, ok ej að siþr, þo að Faudur þeirra villdi fatt tillegia. Fara þeir nu þar til þeir koma bið Burgundarholm. Þeir þotust þurfa að fa sier nokkud til Vista ok fiarhluta, ok toku það raþ; að þeir ræntu þar ollu fie, ok toku upp Bu eit Veseta það er audugast var, ok ræntu þar ollu fie, ok baru ofan til Skipa sina, ok fara a burt vid suo buid. Ok er ekki getid fyrr um ferð þeirra fleirra, enn þeir koma til Jomsborgar.

þeir

13. Capitlet.

Sigwald och Thorkels färd till Jomsborg.

Det förtälles, att Bröderna Sigwald och Thorkel utredde tvänne skepp, med försetts, att färðas utur landet till Jomsborg, att förnanna om man der ville taga emot dem, och frågade deras fader Harald Jarl, huruvida han funne detta rådligt? Svarpå han svarade, att det tyktes honom rådligt att resa dit, i anseende till de berömlige män, som derstädes redan voro, och månne då utdrnas, hwad slags farlar 3 åren. De anhölo för den skull hos Fadren om penningar och skeppskost till denna resan. Jarlen svarade, att de på ettdera sättet hude att sig förhålla, antingen sjelfwa skaffa sig hwad dem nödigt wore, eller låta bli att fara.

Utän dröjsmål begämo de sig på resan, ehuru deras fader ej ville något dertill bidra. De segla nu till de 3 de kommo på kusten för Bornholm. Som de tykte sig betarfwä, att få sig något till mat och egodelar, så fattade de sådant råd, att de härstädes stälade all egendom, och bemäktigade sig en af Wesetes gårdar, som rikast war, ur hwilken de borttogo allt hwad som fans, och buro det ned på sina skepp, och seglade dermed sin kus. Och är om deras färd icke något vidare berättadt, förän de kommo till Jomsborg.

De

Þeir leggja Skipum sínum utan ad Borgar lidinu, ok er Pallnatoke Jall sier Skipinn, geingr hann, sem hann var vanr jafnan, med lide mi kit i Kastalan þann, er yfir var Borgar-lidinu, ok er Pallnatoke verdr var vidkomu þeirra Sigvalldr ok Þorkill, þar spyr hann, huer ad ræpr lidi þessu, er hann sa Skipinn ok Herbunadin, huer ed miog var vandader, ok af þui þottist Pallnatoke vita, ad þetta mundi agiztir Menn vera. Maþr stendr upp i liptingu i raudum kirtli, þar var Sigvalldi. Hann heilsar Pallnatoki Jall, ok si þan mællti hann: Þetta eru Synir Strut-Harallds, Brædr tuo, ok heiti eg Sigvalldi, enn Brodr min Þorkill, ok er þad eirindi okkart hingat, ad ver vilium til lids med ydr med þeim monnum vorum, er ydr tikir notandi af voru lidi. Pallnatoke svarar: Gott ord ris af ydr Brædr, enda er þad iþtir kynferdi ydru.

Si þann ræpst Pallnatoke um vid Menn sina, huort vid þeim skal taka eþr ej. Pallnatoke seigir sier kunngugt um ætt þeirra brædra, ad þeir voru Velbornir menn. Enn þeir urdu a þad sattir, ad Pallnatoke skilldi raþa firir þann veg sem hann villdi, ok kolludu þad sitt Raþ, er hann tæke up.

S þann mællti Pallnatoke til Sigvallda: Ef þier vilied hier vera i
Joms.

De lade sina skepp utansföre bergs-porten, och så snart Palnatoke Jarl blef skeppen warse, gæf han, såsom han alltid war wan, med myket manskap upp till Kastelet, som war anlagdt öfwer Fästningsporten, samt då Palnatoke märkte Sigwalds och Þorkels ankomst, frågade han, hvem som wore höfdingar för detta frigsfolk. När han såg skeppen och härkonaden, som war ganska prydelig tyckte Palnatoke neml. sig kunna förstå, att detta måtte wara kerdmlige män. I detsamma steg en man upp i kastammen, klädd i röd tröja, och det war Sigwald. Han håtsade på Palnatoke Jarl, och sedan sade han: Wi äro twänne bröder, Strut-Harallds söner, jag heter Sigwald men min broder Þorkel, och är det wårt ärende hit, att wi wilja komma Eder till undsättning tillika med dem af wåra män, som I finnen kunna wara Eder till gagnar. Palnatoke svarade: Godt tillud rönes af Eder. Bröder, som är enligt med Eder börd.

Sedan rådgjorde Palnatoke med sina män, om de skulle antaga dem eller icke. Palnatoke sade sig kunnog wara om dessa bröders ätt, att de wore wälborne män. Omåder förenades man derom, att Palnatoke skulle hårtinnan råda som honom behagade, och wille de anse som gemensamt beslut hwad han härwid tillgjorde.

Derefter talade Palnatoke till Sigwald: Om I wiljen förlifwa här ut-
Joms

Jomsborg, þa skulu þær vita að þeir laug vor, ok seigir hann þann Sigvalldi. Siþann var uplokki Borgiani, enn þeir Brædr jata sier undir laug þeirra. Siþan roa þeir Skipum sinum inn i Borgina, ok iþtir þad þeir voru komner i Borgina, var reint lid þeirra, huert þeir voru allir lidfærir ad ganga i laug þeirra Joms-vikinga; enn su vard rauna, ad helmingr vard nytr lids þeirra, enn annar helmingr vard aptursendr, ok þa vard tekit vid Sigvalldr ok brodr hans, ok halfu hundrudu mans, ok eru þeir leiddir i laug þeirra Joms-vikinga. Ok ef siþann koma nokkrar sakir þessara manna, þa skal Pallnatoke um þad dæma.

Jomsborg, sa þóren J féruþ vara underráttade om var lag, þvillen okfá þie, Sigvald þungjorð. Sedan þppna- tes þorgen ok þrøðerna underkastade sig þeras lag. Efter þetta roðbe þe fina þlepp inom þástningun, ok sedan þe moro infomne i þorgen, undersþátes þe- ras mannsþap, þuruviba allesamman þe moro swarsþode att inga uti Jomsþor- garnes þamfund; men, sáðant røn þe- fans, att þálfsten af þetta frigsþoll warðt godþándt, men andra þálfsten sándes till þaka, þvarefter Sigvald ok þans þro- þer, tillika med þálfþund-ade þán þlef- mo anragne ok inførðe uti Jomsþikin- garnes þálfþap; ok þereft sederþera några máþ þese þán rørande, þrefom- ma kunde, þá egðe þalnatøke att þe- þsvet þðma.

XIV. Kapitul.

14. Capitlet.

Fra Vesete ok Strut-Haralldr Jarl: Missættir þeirra ok Vinattumal.

Om Wesete ok Strut-Haraldr Jarl: Deras denig- het ok þórlifning.

Nu er þar til ad taka, ad Vesete spyr Fiar uptokuna, ok verdr þeim ej vel vid þad, ok tekr hann þad raþ fyrst, ad hann setr aptur Sonu sina af ollum Giarningum (þui ad Vesete var vitr Maþr), ok fer hann fyrst ad hitta Svein Konong, ok seigir honum ranit. Konongr ræþr honum ad hitta Strut-Haralldr, ok bei-

Nu ár þet att omtala, þuru som Wesete þlef underráttad om þans Egen- doms þórlust, þvardsþver þan icke þlef máþ till modþ, ok fattade þet þab, att ej omnámna þr þina þbner allt þet som þedrifvit war (þ þesete war en þórstándig þan), utan þegaf sig þort, att þórst þráþþa Konung þven, þr þvilt- þen þan þeráttade þet þán, som þórdþ- warðt

beida hann bæta fyrir Sonu sína, suo ad þu siert vel sæmðr af. Veseti jatar þessu, ok fer a Fund Haralds Jalls, ok beidr hann bæta fyrir Sonu sína: Enn Jall lietst ej bæta mundi, þo þeir tindi sier kid eþr kalfa. Vesete sendi nu menn til Konongs, ad seigia honum, ad Jall vil eigi bæta renit. Enn Konongr bad hann lata vera kyrt, ok lietst mundi senda menn til Jalls med þeim Bodum, ad þeir sættist; ok suo giordi hann. Enn er Jalli komu þessi Ord, þa sagdist hann ej mundi hier fyrir bæta eþr Fie giallda. Ok er Konongr spyr Ord Jalls, þa sendir hann honum bodun oþru Sinni med monnum sinum med þeim Erindum, ad Jall kizæmi a hans fund, ok suo giordi hann. Konongr sagdi huern skadi Synir hans hafdi giort Veseta, ok bidr hann bæta fyrir þa. Enn hann sagdi Veseta hafa offeingit fiar þess, ok lietst hann ej mundu bæta fyrir þad, þott Ungmenni tæki nokkra Saundi eþr Naut sier til Matar. þa mællti Konongr til Jall: Nu mat þu fara heim ef þu villt, ok hef eg nu sagt huad eg villda þier: Enn so mun eg ummæla, ad þu abirgist þier sialfr ok Fie þitt fyrir Veseta ok sonum hans, ok munnum vier onguan hlut i eiga huersu sem fer med Yþr, þott þu þarfir Lids vors, er þu villt nu ej hafa þad, er eg mæli fyrir þier, enn

madt war. Konungen gaf honom det Rædet, att fara till Strut-Harald, och bedja honom bæta fbr sina søner, så att han måtte hafwa fullkomlig heder deraf. Wesete lofwade det, och besöfte Harald Jarl, med begåran, det wille han köta fbr sina søner; men Jarlen utlåt sig, att han ej köta mände, fbr det de tagit sig några Killingar och Kalfwar. Wesete sände nu Mån till Konungen med Berättelse, att Jarlen icke wille betata Rånct. Konungen bad honom härwid låta bero, och sade sig wilja sända Mån till Jarlen med det Bud, att de skulle förtikas i hwilket Konungen också verkställde. Men när Jarlen fick denna beskedning, då swarade han, sig ej wilja härfdre köta eller godset gåtða. När Konungen förnummit Jarlens mening, då sände han honom ännu ett Bud igenom sine mån, med det Besked, att Jarlen skulle komma till honom, det han ock gjorde. Konungen föreställde honom, hwad skada hans Søner hade Wesete tillfogat, hwilket han bad honom godtgöra; Men han swarade, att Wesete genom wald samlat sin förmedgenhet, och tyckte sig ingalunda köra pligta fbr det, att unge mån tagit någon småboskap eller något ndt till sin födda. Konungen sade då till Jarlen: Nu må du fara hem, em du så will, sedan jag fått såga dig hwad jag ärat. Men det må jag ännu tillägga, att du må sjelf beskydda dig

enn þad hyggium Vier, ad þui muni verr radit, seigir Konongr. Haralldr Jall suarar, ok seigist sialfr muni abirgiast sier ok Fie sitt; ok alltit er eg hræddr um þad, seigir hann, ok em eg ohræddr vid Veseta ok syni hans. Iptir þad fer Haralldr heim.

þad er sagt, ad Veseti ok synir hans frietta vid tal Konongs ok Harallds Jalls, ok þad hann vil ej bæta. Ok nu giora þeir Raþ sin, ad bua ut Flogur Skipa ok þriu hundrud Manna, ok vanda þad lid sem best ad ollu. Ok fara siþan, þar til ad þeir koma a Sialand, ok taka þar up þrir Bu firri Jalli þau er audugast voru, ok iptir þad fara þeir heim med fie þetta.

Haralldr Jall spyr þetta, ad hann er rænt þrir Buum, ok nu ihugar hann sitt Mal, ad hann hafi lit hlydri veitat raþum Konongs, ok en kemur honum i hug huad Konongr hafdi spad honum. Jall sendir nu Menn til Konongr med þeim erindum, ad han vil giarnan, ad Konongr sætti þa. Enn Kongur bad nu Jall hafa Raþ sin þan hinn godu, ok seigist nu ekki muni lata til sin taka.

dig och din egendom för Wesete och hans Söner, och månde jag icke taga någon del uti det Eder öfvergå kan, ehuru du skulle betarfwa vår hjelp, efter som du icke vill råtta dig efter det jag förestått. Men så förekommer det mig, som wål ett wårre Råd kunde hafwa blifwit dig gifwit, sade Konungen. Harald Jarl swarade, att han wål sjelf skulle förswara sig och sin Egendom, och ganska litet är jag bekymrad derom, sade han; ty orädd är jag för Wesete och hans Söner. Sedan reste Harald hem.

Det berättas, att Wesete och hans Söner fått Tidning om Konungens och Harald Jarls samtal, och att Jarlen icke wille böta. De öfwerlade nu med hwarannan, att utreda Tyra Skepp med tre hundrade män, samt på bästa sätt utrusta detta manskap med alla nödvändigheter. Sedan foro de bort, till des de kommo till Seland, hwarest de öfwerladetrenne de förnämsta Byar för Jarlen, och reste sedan hem med denna fångst.

Harald Jarl sporde det, att trenne hans byar woro öfverlade, och nu ihugade han sin angelägenhet, att han litet hade brött sig om Konungens Råd, påminnandes sig hwad Konungen hade spått honom. Jarlen sände likwål män till Konungen med det ärendet, att han gerna wille det Konungen gjorde förlikning dem emellan; Men Konungen bad nu Jarlen följa sitt eget goda Råd, och sade att han nu mera icke wille låta sig derom bekymras.

Såna

Söndimenn fara heim apr ok seigia Jall suor Konongs. Jall suarar: Vier skulum taka til vara rapa, ef Konongr vil sier onguu af skipta.

Harallder Jall fer sier nu Tygiu Skipa, ok þau byr hann sem best ad lidi, ok fer siþann til þess er hann kemr i Borgundarholm, ok rænir þar ok tekr up þriu Bu fyrir Veseta, þau er audugast voru, siþan fer Jall heim i Sialand, ok hefr sie þetta med sier, ok pikist vel hafa framgeingit.

I þennan tíma voru synir Veseta i hernadi iþtir veniubragdum sinum. Voru þeir huert sumar i vikingu leingstum, heriudu þeir i Austurveg. Var Bue allfrægr af hernadi sinum; þui hann hafdi jafnan Sigr huatvætna er hann for ok bardist, vard honum bædi gott til fjar ok frægdar.

Nu er þar til ad taka, ad Vesete spyr fiarskada sina. Hann fer enn a fund Konongs, ok tekr hann vel vid honom. Vesete kiærdi sier firir Konongr, ok seigir ad ofridr giordist milli Landsmanna sialfra: Ef slikt fer fram ad Landsmenn rænast, ok þeir stiorn skildu hafa i Londinu; ok kuad aþra mundu þar iþtir breita; Legst nu þann veg a med okkar hlut Haralld Jall um stund, ad þad horfir til Mann drapa med okkar, ef þeir eigit onguan þatt i þad

Sændemánnen reste þem igen, och berättade Jarlen Konungens svar. Jarlen sade då: Vi skolem då råða og sjelfwa, efter Konungen icke vill häruti taga någon del.

Harald Jarl seck sig nu tio skepp, dem han bemantade med det bästa krigsfolk, och begaf sig sedan till Bornholm, hwarest han rante och sköfde för Wesete trenne Åfwetsgårdar, de der förnamst woro. Sedan for Jarlen þem till Seland med de wundna egodelar, och tyckte att detta hade wäl aflupit.

Når detta tilfdrag sig, woro Wesetes söner i hårnad efter wåntigheten. Alla somrar woro de, det lāngsta de kunde, i Wiking, och hārjade österut. Bue war wida namnkunnig af sina sjötdåg; ty han hade beständig seger, hwarest han oft fārdades och stridde, hwarmedest han förwårswade sig både rikedom och beröm.

Nu skall omtalas, huru Wesete blef underrättad om den skada han lidit på sin egendom. Han begaf sig derför ännu en gång till Konungen, som tog wåntligt emot honom. Wesete beklagade sig för Konungen, sågande huruledes oöfrid öppades mellan landets egne Inbyggare: Att om slikt finge framfara, att landets män öfwa hwarandra, hwilka likwål skola förwalta styrelsen i landet, så skulle öfwen andra derefter rådda sig. Det synes nu (sade han) skrifa till den ytterlighet emellan mig och

Það kan vera, Herra! ad nu sie be-
tra Adgiordar, enn si þar; þuiad Yþ-
rir Menn eru huorutueggju. Kon-
gur sagdi: Eg mun bradlika fara til
Þings þess, er heitir Is Eyar-Ting,
ok stefni eg I þur þangat, ok skulu
þid sættast, eþr eg legg vid utlegd a
þann, er ekki sættast vil.

Iptir það fer Veseta heim, ok
so lida stundir fram, þar til þeir
fara til Þingins: Ok er suo var ko-
mit, fer Konongr sialfr til Þingsins
med miklu fiolmenni, þui ad hann
vil nu einn rapa milli þeirra; han
hafdi fimtiu Skipa. Haralldr Jall at-
ti skamt ad fara, ok hafdi han tuttu-
gu Skip vel fær. Vesete fer ok til
Þings ok hefr fimton Skip, enn sy-
ner hans voru eige þar. Ok er Ko-
nongr ok þeir eru komnir, þa setr
Vesete tiold sinn vid siou hia sun-
dinu þui, er næst var Þingin: Enn
StrutHaralldr hafdi tialldat Budir sinar
þar skamt fra: Enn Svein Konongr
setti Tiold sin þar i milli.

Nu er ad seigia fra Bua Digre
hann var i hernadi um sumarit, sem
fyr var frasagt, ok er hann fer heim-
ledis, spir hann ad Faudur hans er
ræntir, ok ad Þing var stefnt i Is-
eyum, helldr hann Skipum sinum til
Siolanda, ok kemr þar er haufud-
þær Jalls, er a loadi upi. Þar var
firir

och Harald Jarl, att det liknar sig till
mandräp och emellan, så wida du icke
will dig dermed befatta. Det är mjes-
ligt, Herre! att lättre nu kunde härwid
åtgöras, än sedermera, ty begge delarne
är wi Edre Mån. Konungen svarade:
Jag will skyndsamast resa till det
ting, som kallas Is-D-Ting, dit jag
stämmer Eder, och skolen I förlikas,
eller och förklarar jag den landskyggtig,
som icke förlikas will.

Efter detta for Wesete hem, och så
framskred tiden till þess þe reste till Lins-
ge. När så wida war kommit, begaf
sig Konungen sjelf till Tinget med stort
sällskap, fördenskull att han wille dö-
ma mellan dem; han hade femtio skepp.
Harald Jarl skyndade sig åfwen på
reian, och hade tjugo wel berustade far-
tyg. Sammalunda reser Wesete åfwen
till Tinget med fem skepp, men hans
söner woro icke med honom. Och så snart
Konungen jemte dese woro ankomne,
uppsatte Wesete sina tålt wid sjön, bred-
wid det Sundet, som war Tingsstället
närmast. Strut-Harald hade åter upp-
slagit sina tålt icke långt derifrån, men
Konungen satte sina emellan deras.

Det är nu att berättas om Bue Dig-
re, att han om Sommaren war i här-
nad, såsom förr är berättadt, och när
han war stadd på hemresan, sporde
han sin fader wara rånad, samt att
Ting war stämt på Is-Dn. Styrde
han då sina skepp till Seland, och kom
dit hwarest Jarlens-hufwudsäte war upp
i lant

frir Raþgiafi hans ok flehirdir Sudrvisi. Enn er þeir Bue voru þar ad komnir, ganga þeir a lond up ok til bæjar Jalls; þeir briotu up hus þad, er fle Jalls var vardueitt i, ok allir hinir þirstu Gripir hans. Þeir toku fle allt, enn drapu Sudrvisa flehirdir Jalls. Þar tok Bue tuær kistur fullar af gulli, suo ad i huerri voru tygiu pund gulls, ok hafdi Jall feingit þær i Hernadi. Hann tok ok Tignarklædi Jalls Harallds. Fer Bue nu i burt med fle þetta til Skipa sina, ok fara siþan til þingsins.

i landet. Der tråffades hans Nådgifware och Skattwårdare Suderwise. Så snart Bue och hans män woro dit komne, gingo de upp å Landet till Jarlens gård, der de bröto opp det hus, hwar uti Jarlens penningar och alla hans dyrbaraste Egodelar lågo förwarade. Allt sammans togo de bort, samt dråpo Suderwise, Jarlens Skattwårdare. Der tog Bue twånne kistor, fulla af gull, så att i hwardera woro tio pund gull, som Jarlen i Hårnader hade sig förwårswat. Han tog åfwen Harald Jarls Hederåklådning. Med all denne egen-dom förfogade sig Bue till sina Skepp, och for sedan till Ringet.

Ok er aleid Dagin, sau menn af þingin, fara fra heimili Harallds Jalls tutugu Skip, ok er þau nalgast þingit, þa leggja menn i lægie ok ganga af Skipum sinum, ok up a lond med ollu lidi sinu. Bue Digri var alluel buin ad klædum, ok hann hafdi skrautlegur bunadur Strut-Harallds Jalls, enn þann klædi voru so fle mikir, ad þar komu till tuttugu merkr gulls. Hautt Jalls hefdi Bue ok a hauðdi sitt, þann er buin var med tygiu merkur gulls. Þeir Brædr Bue ok Sigurdr, giengu med fylktu lidi sinn a þingit alluopnudu.

Når något war lidit in på dagen, sågo de som på Ringet woro, att från Harald Jarls hemmist, kommo tjugtu Skepp, och så snart de nåkades Ringstället, lade männen skeppen i hamn, och landstego allesamman. Bue Digre war åfwermåttan wål klådd, ty han hade på sig Strut-Harald Jarls prydeliga klådebonad, hwilken war så dyrbar, att den wårderades till tjugtu markker gull. På sitt hufwud hade han åfwen Jarlens hatt, som war stickad med tio markker gull. Nu gingo brøderne, Bue och Sigurd, med deras män i fullkomlig slagordning och fullt bewåpnade upp till Ringet.

Bue mælti þa til Haralldr Jall: þar er nu, Haralldr, ad þu sækir til gripu þessara, er þu sier mik med -

Då sade Bue Digre till Harald Jarl: Det är nu tid på, Harald, att du förskler bemågtiga dig dessa klenodier,

medfara, ef þu þorir, ok sie nokkur dad i þie; firir þui ad nu er eg allbuin ad beriaſt við þek, ef þu bilar eigi.

Svein Konongr heyrði ord Bues ok þottist hann vita, ad hann mundi amæli af hafa, ef hann skilldi lata þa na saman ad beriaſt, er hann hafði ummællt aþr, ad þeir skulldu sættast. Þad sier Konongr, ad Haraldr hafr ej Lids-aſla við Bua. Konongr þekr nu þad raþ, ad hann geingr med lidi sinn milli þeirra, ok na þeir ekki ad beriaſt, ok seigist nu vilia dæma um mal manna sina. Bue Digre suarar ok kuedst, alldrei mundi lata kisturnar, er hann hefði tekitt fra Haraldr Jalli, enn Konongr dæmdi um annat alt. Ok nu kemr sa, ad þeir iata þui, ad Konongr giori um alt annat þuilikt sem honum likar.

Þa mællti Konongr til Bua: Ol-
lu ſkall þu raþa, ok ſkall þu hafa þitt Mal: þu ſkallt hafa Gullkisturnar, ok sua mikitt ſie annat, ad þið Frændr ſieud vel af Sæmdir. Eun lausa verdr þu ad lata gripi Jalls, ok giora honum eigi þa suiðirðing, ad hann na ekki tignar-klæðum sinum. Ok nue verda þeir þad sætter, ad Jall ſkuli hafa tignar-klæði ſin oll, enn Konongr skilldi giora um hið annat, sem honum þætti lofnudur. Ok nu lætr Konongr um-
giora

dier, ſom du ſer mig færðas med, om du tbrs och något mod är i dig; ty nu är jag aldeles färdig att ſtäs med dig, allenast du icke dröjer.

Konung Swen hörde Bues ord, och tyckte sig finna, att han mände wänta sig förebräelse, derest han tillåte dem drabba i hop, då han likwät förut hade sagt, att de skulle förtikas. Det sagde Konungen, att Harald icke hade mansflapsstyrka emot Bue. Konungen sökte alltså det rådet, att han gese med sitt krigsfolk emellan deras, så att de ej råkade hwarannan att strida, och sade sig nu wilja döma öfwer sine mäns angelägenheter. Bue Digre yttrade sig, att han aldrig mände lemna kistorna, dem han tagit från Harald Jarl, men att Konungen för öfrigt måtte döma i allt annat. Ömsider kom det, så wida, att de bisöllu, det Konungen ägde att besluta om allt annat, på sätt som honom godt syntes.

Konungen sade då till Bue: Uti allt skall du råda, och bekomma det du äskundar: Du skall få behålla gullkistorna, och så mycket af andra egodelar, att J fränder dermed kunnen wara hederligen belätne. Men Jarlens dyrbara klenodier måste du lemna ifrån dig och ej göra honom den wandran, att han icke skulle återbekomma sin hedersdrägt. Nu blefwo de of derom ense, att Jarlen skulle få tillbaka allt det som hörde till hans hedersprödnad, men uti allt annat skulle Konungen förordna, som
ho

giora með þeim hætti, som aðr var frasagt. Enn firir það Jall naer gripum sinum, skal hann gipta Sigurdi Kappu Dottr sina Tofu, ok skulu henni þessi þe heiman fylgia: Skal ej aðtr giallda odruvis uptekt Bua þeirra, er Jall atti. Þui giordi hann þan veg Sættina, ad honum þotti likast til, ad Sættin mundi þui betri halldin, ef mægdir tækist með þeim.

Þeir Fedgar toku vel þessu, ok heitir Vesete, ad leggja til vid Sigurd alls þar þridiung.

Ok likar nu Veseta vel, ok fara allir sættir ad þinginu til Heimilis Strut-Harallds, ok skulu þa þegar takast þessi Raþ, ok er þegar drakid Brudkaup þeirra með mikillri Tign ok virðingu. Ok iptir Veitslunna fer Konungur heim. Ok Vesete ok synir hans fera heim i Burgundarholm, ok er Konu Sigurdar i ferð með þeim.

XV. Kapitle.

Bue ok Sigurdur vitia
Jomsborgar.

Þa er þeir Bræðr höfdu skamma stund heima verit, þa fystist Bue
ad

honum tóktes jennast och billigast wara. Saledes bestyrde Konungen om werktálligheten, på sätt, som redan sagdt är. Men för det att Jarlen återfick sina Klenodier, börde han gifva sin dotter Lofa med Sigurd Kappe, och skulle dessa dyrbarheter blifwa hennes hemföljd. Annorlunda skulle ej återgåldas det som Bue tagit ifrån Jarlen. Han bestod alltså förlikningen på det sättet, att honom tóktes likligast wara det föreningen måtte så mycket bättre hållas, då Skyldemån blef os deraf delagtiga.

Deße fegdar (fader och söner) woro härmed mycket nögde, och utfäste sig Wesete, att öka Sigurds del med tredjedelen af alla lösdron.

Wesete war nu tillfredsstäld och reste allesamman förtikte ifrån Ringet till Strut-Harallds hemvist, hwarest allt detta skulle gå i fullbordan, och blef straxt deras Bröllop stradt med mycken högtidlighet och heder. Efter gästabus det reste Konungen hem. Afwen Wesete och hans söner foro hem till Wornholm, och war Sigurds hustru i färd med dem.

15. Capitlet.

Bue och Sigurd besöka
Jomsborg.

När dese Bröder hade en forrtid hemma warit, wiste sig Bue mycket onglada

ad fara til Jomsborgar, ok auka þar agiæti sitt. Sigurdr vil ok fara, þo hann sie kuangader. Ok þegar voradi buast þeir Brædr ok hafa tuar Skíp ok hundrud manna, ok giora sem likasta ferd sina, suo sem þeir Sigvalldur hofdu aþr giort.

Fer Bue nu med Monnum sínum til Jomsborgar, ok leggja utan ad Borgar-Dírum. Ok er Haufþingiar verda varir vid komu þeirra, þa ganga Pallnatoke, Sigvallder ok Þorkill med miklu lidi i Kastalan, ok þeikiast þegar Mennina. Bue tok til orða ok mælti: Þad er erindi mitt Pallnatoke! hingat, ad vier villum rapast til lids med Ydr. Pallnatoke seigir so: Kunnugt er mier Bue! til ættar þinnar, ok er þu vidfrægr maþr ok agiætr af morgum stovirkium. Þa mælti Sigvalldi: Huer ninn hafi þier Strut. Haraldr sæst a mal yduar aþr enn þier forud hingat? Bue seigir: Þad er laung saga, ad seigia fra vidskiptum vorum, ok ma þad ej i skomu mali inna, nie hadung oll, er vier hofum saman att: Enn þær urdu malaliktir, ad Svein Konongr giordi a millum vor, ok erum vier nu sættir.

Pallnatoke mælti til menn sina: vilie þier taka vid þessum Monnum, ok hættu til ef þeir satt seigia

gelágen, att fara till Jomsborg, fór att der þfa sitt berdm. Sigurdr wille ok resa, ehuru þan war giff. Och så snart det wárades gjorde Bræðerne sig fardige med twánne skepp och ett hundradé mán, och fortsatte deras fárd på lifa sátt, Sigwald jemte sinu Bræder tillfðrene giort.

Seglade nu Bue med sine mán till Jomsborg, och lade sig utanfðre Borgs-porten. Når Hóðdingarne bleswo deras ankomst warse, dá gingo Pallnatoke, Sigwald och Þorkel, jemte mykkt friggfolk, upp i Kastellet, och kánde straxt igen dem som anlánde. Bue tog till orða, och sade: Det ár mitt árendé Pallnatoke! att wi wilja komma edér till hjelp och undsáttning. Pallnatoke swarade sáfundu: Kunnig ást du mig, Bue! till din átt, och ást du en widfrággad mañ, samt berdmilig af mánga Stovwerk. Dá sade Sigwald: Huru hafwen I kommit ófwerens med Struts Harald uti edér twistighet innan I forren hit? Bue swarade: Det blifwer en láng berättelse, att tala om wára stridigheter, och má det icke i så ord kunna medhinna, ej eller all den fðtrátlighet, hwarfðre wi med hwarannan legat i delo; men sáðant bief slútet på owensskapen, att Konung Swen bitade saken óf emellan, så att wi nu árom fðrlifte.

Pallnatoke tillsporde sine mán om de wille taga emot detta folk, och fðrsáða, huruwida de sága det som sant

gia eþr ej? Enn alfus er eg ad taka vid þeim, enn mest þo sokum Bua; þui hann er aþr reinder ad Hard feingi, ok er hann hin mesti kappi, ok munu fair eþr onguer hier i Jomsborg hans Jafningar. Jomsvikingar suara; vier vilium giefa þier leifi til, ad menn þessa i laug vor, ef þu villt: Enn ef nokkrir þeir hlutir koma siþar fram um hagi þeirra, er Stormælum gegni; þa skal þad i Ydar valldi vera, ad um þad dæna. þad er min vilje, seigir Pallnatoke, ed vier tokum vid þeim Brædrum, þuiad oss er ad þeim mikill styrkr.

Iptir þetta er uplokit Borginne, ok leggia þeir iun Skipum sinum. Ok var siþann reint lid þeirra Brædra, ok vard su Raun a, ad firtugur manna urdu iptir af lidi þeirra i Jomsborg, enn tutugur foru i burt.

Nu eru þeir Brædr þar i Borginni i godu yfirlæti ok virdingu af Pallnatoke ok ollum Jomsvikingum.

Heria þeir a sumrum i ymisra landa, ok hafa jafnan sigr þar sem þeir heriast, ok afla sier mikils fjar ok aglætis.

Bue var i hernadi huert sumar med Jomsvikingum, ok i ollum orustum var eingin fremri enn Bue ok menn hans, vann Bue ok med þui mei-

år eller Jefe? Men ganffa beredd år jag att taga dem ann, och det förnåm- ligast i anseende till Bue, ty han år tillförene bepröfwad i hårda nappetag, och år tillika der störste kånpe, och mände få, eller torde hånda, ingen här i Jomsborg, med honom kunna jämn- föras. Jomsvikingarne swarade: Wi wiljom gifwa dig lof att antaga dese mån i vårt lag, om du will. Men dereft sedermera något, angående deras förhållande, sig yppa skulle, som någon stor och betydande sak anginge; då skall det stå i Edert wåld att derom döma. Det år min wilja, sade Pallnatoke, att wi antaga dessa bröder, emedan wi för- wånta oss mycken styrka af dem.

Efter detta kynnades Vorgen, och iade de in sina skepp: hwarefter be- måtte Bröders manskap undersöktes, och blef ett sådant Rån derå, att åttatio Mån af deras medförlje bleswo qwar i Jomsborg, men tingu reste derå ifrån.

Nu åro dese Bröder der i Vorgen, i god undfågnad och högaktning af Pal- natoke och alla Jomsvikingar.

De härjade om Somrarne i ömse land, och hade jämnan Seger hwareft de stridde, samt förwårfwade sig många egodelar och stort beröm.

Bue jemte Jomsvikingarne lågo i hårnad hwarje Sommar och i alla strid- der war ingen kårare ån Bue och hans Mån, wanu och Bue dymedelt så myc- ket

meiri frægd, sem hann var meiri ok sterkari, enn a þrir menn. Ok hielldu þeir slíku fram huert sumar, enn huert Haust fara þeir aptur i Jomsborg, ok hafa þar vetrar-setu.

fet stórra loford, som þan war stórra och starkare án andre män, så förhöllu de sig alla Somrar, men höstetiderna återreste de till Jomsborg der de hade vinterqvarter.

XVI. Kapitle.

Ferd Vagns til Jomsborgar.
Adsokn þeirra Vagns ok
Sigvalldar.

Þad er sagt, ad Vagn oks up a Fione med Faudur sinum Aka, enn stundum er hann med Modrfaudur sinum. Vagn var miog sterkr ad afli, uk odæll i upuaksti sinum, ok eru þær saugn, ad þa Vagn var tugur vetra, þa hafdi hann drepid triu menn. Vagn er nu heima, þar til hann er tolf vetra gamall; ok var hann þa suo sterkr, ad ej fik þa menn, ad jafningr hans væri, þo fullkomnir væri i allan þroska. Vagn var allra Manna fridast ok vænstr i allri asionu þeiri, er Menn hafa sied, ok um alla aþra atgerfi ok i þrottir umframm aþra menn, ok til vigs ad telia, matti hann iptir afli sinu ok atgerfi. Ok eigi var hann minni ad hug ok arædi; Enn suo var hann hardfeingr, ad Frændir hans mattu varla vid hann sæma.

16. Capitlet.

Wagns færd till Jomsborg.
Wagns och Sigvalders
firid.

Historien förmåter, att Wagn wårte upp på Tjen hos sin Fader Ake, och stundom wistades han hos sin Morfar der. Wagn war ganska stark till krafter, men tillika ostyrig under sin uppwårt, och äro sådana sägner om honom, att då Wagn war tio år gammal, hade han redan dräpitt tre män. Wagn blef hemma till des þan uppnådt tolf år, då han ock war så stark, att ej funnos de män, som woro hans jämnlíkar, ehuru fullkomlige i allehanda starkhets-prof de wara kunde. Wagn war den allrawakraste och behagligaste man i allt sitt anseende, som man någonsin har sett, samt förmer án alla andra Män, uti hwarjehanda tapperhets- och manliga konst, och kom det till strids, då war hans förmåga enlig med hans krafter och tilltagshet. Juke war han mindre i mod och driftighet; samt så hård att widfås, att hans fränder nåppeligen kunde med honom komma öfwerens.

Ake

Ake

Ake Faudur hans tekr þad raþ, ad hann fær honum tueir skip ok hundrud Menn, ok var eingin eiddri enn tuitugur sa er Vagni sigdi, ok eingin ingri enn attian vetra, nema Vagn hann var tolf vetra. Hann bad sier nu ej fleira fa, ok kuadst sialfr mundi fa sier vist, ok þad an- nad, er hann þurfti ad hafa.

Vagn fer nu med Lidi þessu med endilaungum Danmork hoggr hann ser osparlika strandhogg. Hann rænr bædi klædum, Vopnum ok Herklædum, ok suo likr, ad Vagn ok Menn hans skortir ej þad, er þeir þurftu ad hafa.

Vagn fer nu med þad, þar til hann komr til Jomsborgar, hann komr þar snemma um solar rod. Hann leggir utan ad steinboganum, enn þegar þeir Jomsvikingar verda vid þetta varir, þa ganga þeir Pallna- toke, Bue ok Sigvaldr med miklu lidi i Kastalan, sem þeir attu vandi til, ok spria þeir þadan tidinda, ok huerifra þessir menn væri, er kom- nir eru? þa stod Vagn up, ok spir a moti, huert Pallnatoke væri a Ka- stalanum? Hann svarar ok kuadst þar vera; Eþr huerjer eru þessir tilkomu Menn, er suo rikmanlika la- ta. Vagn seigir: Ekki skal Ydur þui leina: Eg heiti Vagn, ok er Aka son Pallnatoka son, ok er eg til þess erindis komin, ad eg villdi ra-

þast

Ake, hans fader, bestbt, att lenna honom twærne skepp jemte Eitthunbrade mân, hwaraf ingen var äldre än tju- gu ár, som skulle följa Wagn, och in- gen yngre än aderton ár, utom Wagn, som endast war tolf ár. Han ástun- dade nu att icke bekomma flere, och sa- de, att han sjelf skulle förskaffa sig mat-waror, tillika med annat som kun- de betarfsas.

Wagn affeglade nu med detta man- skap långsefter Danska kusten, och högg sig strandhugg till öfversjödd. Han sköf- lade både kläder, wapen och hårbona- der, hwaraf hände, att för Wagn och hans mân icke något felade af hwad som dem nöddigt war.

På sådant sätt förhöll sig Wagn, till des þan kom till Jomsborg, hwil- ket skedde bittida mid Solens uppgång. Han lade till utanfbre stenhwalfwet, men så snart Jomsvikingarne blefwo detta warse, då gingo Pallnatoke, Bue och Sigwalder, med mycket manskap, in i Kastelet, som de woro wana att göra, och sporde derifrån efter tidender samt hwarifrån dese mân komne woro? Då stod Wagn upp, och frågade tillbaka igen, om Pallnatoke wore i Kastelet? Derpå följde swar, att han wore der; men hwilka äro wäl dese nykomne mân, hwilka tala så högmödig? Wagn swa- rade: Jæe skall det för Eder ibnligt hållas. Jag heter Wagn, son af Ake, Pallnatokes son, och är i det ärendet hitkommen, att jag will tillfwa anta- gen

gen

Þast til lidi med Ydr. þuiad eg þot-
ti ekki allhægr heima, ok þötist frænd-
dum minum Mal, ad eg færi a burt.
Pallnatoke seigir: Þiki þier þad-
radit, ad þu siert hier hægr vidskip-
tis, ef frændr þinir þottust traut
meiga vid þier sæma heima? Vagn
seigir: Logit er messt ad mier um
stormensku þina, ef þier viljed eigi
taka vid mier. Pallnatoke mælti þa
til Manna sina: Huerning þikir Yk-
kur Raþ, huert vier skulúm taka
vid Vagni, eþr ej? Bue seigir: Þad
er mitt raþ, ad hann komi hier all-
dreigi innan Borgar, med skaplindi
þad, er hann hefr, ok var honum
þo best til min allra sina frænda.
Þa mælti Pallnatoke: Vid þier vil-
ja frændir þinir risa Vagn! ok allir
þeir ed vita deili a þier. Vagn
seigir: Huert menn verda ad þui
berir, er þar hia þier standa, ad vil-
ja ekki vid mier taka? Enn eigi var
mier þess von af Bua Frænda mi-
num, ad hann mundi ad þessu verki
kunnur. Bue seigir: Þar em eg þo
ad þui kunnur ordin, ad eg fysi ej
ad taka vid þier, og helldr villdi
eg letia þess, ad vid þier sie tekit.
Enn þo skal Pallnatoke þessu raþa,
sem ollu odru. Enn huad leggja
þeir til Synir Strut-Haralds? seigir
Vagn. Sigvalldr suarar: Hafa skulum
vier einorð til þess, ad vier vildum
ad þu kizmer alldreii i flokk vorn.
Pallnatoke mælti þa vid Vagn: Hu-

ersu

gen ibland Eðre Krigmén, emedan jag
tyktes icke vara till tags hemma, och
syntes det mina fränder likligast att
jag skulle resa bort. Pallnatoke frå-
gade: Tyktes det dig rådligt, att här-
städes kunna vara tjenlig i stridsfär-
der, så vida þina fränder nåppeligen
kunna komma till råtta med dig hem-
ma? Vagn svarade: Ejugit är ganska
mycket för mig om din friskostighet, der-
est du icke vill taga emot mig. Pallnatoke
föreställde då sine män: Hwad tyktes
Eder rådeligt, skola wi antaga Vagn
eller ej? Bue yttrade sig: Det är mitt
råd, att han aldrig må komma här
inom Borgen, med sådan sinnesbestaf-
senhet, som han hafwer, ehuru han
hållit mest af mig bland alla sina frän-
der. Då sade Pallnatoke: Emot dig
Vagn! vilja alla dina slägtingar upp-
resa sig, och alla tro sig weta någodt
ondt med dig. Vagn utbrast: Hwad
kommer åt de män, som stå här bre-
dewid dig, att de ej vilja taga emot
mig? Men ingatunda hade jag det för-
modat af Bue min frände, att han
skulle vara medwetande om denna till-
ställning. Bue svarade: Så mycket
wet jag, att jag icke är angelågen om
ditt emottagande, utan i det skället wille
jag affstyrka, att du skulle mottagas.
Dock må Pallnatoke förordna härutins-
nan som i allt annat. Men hwad me-
ning hafwa Strut-Haralds söner här-
om? Frågade Vagn: Sigwalder swa-
rade: Så upprigtige skola wi vara,
att

ersu gamall Maþr er þu Frændi? Vagn svarar: Ekki skal eg seigia lygd ad ydr, ok er eg tolf vetra. Þa mælti Pallnatoke: Þad er ekki laug vor, ad taka vid sua ungum mannum, er vier hofum langtekna. Vagn seigir: Eg mun þad ej lida, ad þier briotid Laug yduar a mier. Enn þad eru þau sist briotin, ef eg er i framgaungu sem einhuer yduar maþr, þa er þier hafid aþr logtekna, þo eg sie ingri ad alldri, ok siunist mier þa eigi briotin laug yduar; þuiad eg ætla ekki ad undan renna einum yduar Manni, þo hann sie attian vetra gamall, eþer elldri. Pallnatoke mælti: Hall þu ekki leingr a þessu: Eg mun senda þier til Bretlands a fund Biarnar hins Brettska, ok firir frændsemi okkar, gef eg þier helmings þad riki, er eg a þar. Vagn svarar: Vel er þetta gefit, enn þo vil eg ekki þiggia þad, eþr þau bod er þu bidr. Þa mælti Pallnatoke: Huad vil þu þa Frændi! er þu villt eigi þiggia slik bod? Þui skal eg nu lisa firir ydur, huad eg vil, seigir Vagn. Eg byd Sigvallder Syni Strut Harallds, ad hann leggi ad oss ur borginni med tuar skip ok hundrud manna, ok reini si þan med Oss, huerier ad betri meiga eþr undan lata: skal þad vera mark ok gjort til þess, ad þier tækid vid okkar, ef þeir leita undan. Enn ef eg leita

att wi ástunda, det du aldrig måtte komme i vårt skuffap. Pallnatoke frágade þá Wagn: þuru gammat ar du frände? Wagn svarade: Jæf skau jag fór Eder säga det som ofant ar: Jag ar tolf ar. Ða sade Pallnatoke: Det tillåtes ikke i vår lag, den wi åstlyda, att antaga så ung en man. Wagn genmålte: Ej månde jag det fordra, att J bryten Eder lag för min skull. Ðoð ar den minst bruten, om jag sinnes i tapperhet och hjeltmod så pålitletig, som hwar och en af edre män, dem J tillförene hafwen efter lag antagit, ehuru jag ar yngre till ålder. Sålunda synes mig Eder lag ikke brusten wara; ty jag arnar ikke råanna undan för någon af edre män, fastän han wore aderton ar gammal eller äldre. Pallnatoke sade: Enwisas nu ikke längre härmed: Jag will sända dig till Brittanien till Wjörn den Brittiske, och för vår skyldskaps skull, gifwer jag dig hälften af det land, som jag berstådes eger. Wagn svarade: Hedertlig ar denna gåftwa, doð likwål will jag den ikke motaga, ej heller det du af mig begärt. Ða frágade Pallnatoke: Hwad åstundar du þá Frände! emedan du ikke will motaga ett slikt anbud? Fdr Eder skall jag nu upptåka hwad jag will, sade Wagn. Jag manar Sigwalder Strut-Haralds son att han lågger emot mig utur borngen med två skepp och etthundrade män och blifwe sedan rönt of emellan, hwitlen,

leita undan, ok hæf eg hin minna hlut, þa skulum vier i burtu fara. Ok byd eg þetta ej med minna kappi, enn so, ad Sigvallder beriest vid Oss, ef hann er oruggr kallmaþr, ok haf hann helldr mans hug, enn blauds kuikindis.

Nu mat þu heira Sigvallder! seigir Pallnatoke, huad þessi maþr mæli, eþr huersu litt hann vandar ord ad þier. Enn þess grunar mik, ad þu komir i mikla mannraun med þeim unga manni, af þui so er mikills ummællt af Vagns hendi. Þa kan eg ej ad letia þik, ad þier leggit ad honum, ok giorit slikt illt a monnum hans, er þier meigit; enn ef þier berit hærra hlut, þa vil eg ej, ad þier vinnid a Vagni, firir þui ad þier mun þad ekki vel gefast, sokum þeirrar frændsæmi, sem er Vor a milli, enn takid hann hondum ok færð mid hann, seigir Pallnatoke. Enn þad get eg, ad nu veidi þier reindir.

Iptir þad byr Sigvalldi lid sitt til orustu. Þeir leggja nu ut ur Jomsborg til mots vid Vagn, ok er þeir hittust, slær þegar i bardaga.

Sua er frasagt, ad Vagn ok menn hans giora suo harda griot-hird, ad Sigvallder ok monnum hans, ad þeir meiga

kendera hást förmár eller undanvifer. Detta skall vara ett tecken och till den ändan verkställas, att J-tagen of emot, om de draga sig undan; Men derest jag skulle vilka och hafwa samre loitt, då skola vi fara vdr vdg. Och utbjuder jag ej detta at någon mindre kámpe, än Sigwald, att han må slag emot of, om han är en redlig man, och mera eger manligt mod än qvinlig rådhåga.

Nu må du höra Sigwald! sade Pallnatoke, huad denna mannen säger, och huru litet han sfräder sina ord till dig. Men det föreställer jag mig, att du kommer i svart mandomsrån med denne ynglingen, i anseende bertill, att så mycket är berättadt om Wagns tapperhet. Jag kan likväl icke afråda dig ifrån att lägga ut emot honom, och tillfoga hans män all det onda du kan förmå; men om du skulle få öfverhanden, då vill jag ej att du dräper Wagn, emedan det icke månde bekomma dig nåt, i anseende till den sfföldskap, som är of emellan, utan tag honom fången, och för honom till mig, sade Pallnatoke. Dock gifar jag det, att du nu kommer i stor farlighet.

Efter detta lagade Sigwald sitt manskap i ordning till strids. De lade ut ur Jomsborg emot Wagn, och då de möttes, börjades straxt striden.

Sådan är berättelsen, att Wagn och hans män gjorde så skarpt anfäll med stenkastande, att Sigwald och hans män

meiga ej annad, enn hlyfa sier. Enn er griot tok til ad fækkast, þurftu þeir Sigvallder ekki ad bida Skot Vopna af Vagne ok Monnum hans, ad hinir meiga ej annad en hlifa sier. Enn er þad tok ad þuerra, þa berriast þeir med Suerðum alldreingilika, ok þar kæmr, ad Sigvallder lætr undan til londs, ok villdi fa sier griot. Þeir Vagn halldi nu iptir, ok finnast þeir a Londi, ok verdr nu vid ad snuast, huert sem honum þotti betri eþr verra, ok verdr nu onnur a þlaga med þeim, ok verdr nu miklu hardari ok verri, ok verdr þeim Sigvalldi miog tungt.

Pallnatoke er upi i Kastalanum ok aprir Jomsvikingar, ok sia a Bardagan. Pallnatoke sier nu, huersufer, ok mælti, ad þeir skilldu lietta Bardaganum, ok mun ej endast Sigvallder, enn seigir þo, ad þreita skilldi til likta: Enn mitt raþer, ad taka skuli vid Vagn, þott hann sie ingri ad alltri enn mælt er i logum vorum, ok er god von, ad Vagn verdi hima mesti kappi, ok sua siunist mier, sem fielagar hans sie hinir mestu kappar.

Nu giordu þeir suð sem Pallnatoke hefr mælt, ad þeir bregda bardaganum, ok hefr nu sionist, huerrir meir mattu. Ok taka þeir nu vid Vagni,

manfkap ike þórmádde annat án þess tákka sig med Skóðarne. Nár ándtes ligen stenkastningen þótrjæde att saktas, tyfste Sigwald med sitt folk ej wara nðdigt, att afþida skottvapnen frá Bagn och hans mán, efter som de þótrre ike meðþunno mera, án endast þess tákka sig. Nár þetta affstádnade, dá slogos de med swárd þá Karlamis, och kom det sá wiða, att Sigwald gaf sig unnan till lands, att skaffa sténar. Bagn fóljde efter, sá att de tráffades þá marken, och máste þan (Sigwald) nu wánda sig om, ehwad þan derom tyfste wál eller illa, och blef nu ett nýtt anfall dem emellan, samt myket þársdare och wárrer án tilfórene, þwillet blef ganfka tungt fúr Sigwald.

Pallnatoke war uppe i Kástellet med andre Jomsvikingar, och þessádnade striden. Pallnatoke, som sá þuru det nu stod till, sáde, att de skulle lykta striden, emedan Sigwald ej wánde uthársaða, þwarfþre och deras tákkan þorþe slúttas. Men (sáde Pallnatoke) mitt ráð ár, att man þótr taga emot Bagn, ehuru þan ár þugre till áren, án uti wár lag fúreskrifwit ár, och ár god líknelse att Bagn blifwer den stórfste hjelte, áfwen som det sýnes m'g, att þans féljesslagare áro te fullkómstigaste kámpar.

De gjorde nu sem Pallnatoke þáde sagt, att de upphóte med striden och blef nu sýnbart, þwem sem mera þótrmádde. Sáledes slogo de emot Bagn,

och

Vagni, ok er hann nu tekinn í Laug með Jomsvikingum, ok allir menn hans, að alldra villd ok villia.

Í bardaganum er sagt, að fielli af Sigvaldi firtugur menn, enn af Vagni tutugur manna, enn margir voru sarrir af huerutueggjum.

Ok er Vagn nú með Jomsvikingum í hvarja herfor ok styrer skipa, ok er hann sagdr suo hægur maðr, að einginn er sagdr jafn mikill bardaga-maðr í Jomsborg sem hann.

Vagn var huart sumar í Vikingu, sem aðrir Jomsvingar, ok setti Pallnatoke yfir mikit lid, ok þó Vagn væri ungr að aldri, þá var einginn huatari eðr diarfari í ollum hernadum enn Vagn, ok var hann hinn mesti ofrhuge.

Fer nú þessu fram, að Vagn er í hernadi huert sumar með Jomsvikingum, ok vinna þeir allir samt morg storvirki ok afreksuerk, þó hier sie ekki oll greind. Unnu þeir jafnan sigur ef ollum þiódum, ok so kom, að onguer menn villdu hafa ofrid við þá, ef þeir attu kosti, ok gafu þeir sialfum sier í valld þeim, ok eignir sinar allar. Feingu þeir Jomsvingar þuillikan yfirgang sem þeir villdu, huor er þeir komu. Þeir feingu off gulls ok fjar. For frægd þeirra um alla verollidina nordur hálfurnar. Ok voru þeir fyrir

ok blef þan, tilfika með alla sína mánn, infagen uti Jomsvikingarnes lag, með allas wettffap ok wila.

Sagt er að í striden woro fallne af Sigvalds mannfap, fyratio, ok tjugu af Wagns kamrater, men mánge woro sære-á báða síðor.

Ok er nú Wagn með Jomsvikingarne í hvarje strbftag ok styrer deras skeep, samt er om honom sagt, að þan war sá drápligen man, að ingen í Jomsborg war sásom stritsskámpe þans wæderlike.

Wagn war alla somrar í Wikinga-fárðer, sásom be andre Jomsvingar, ok fatted þan af Pallnatoke ófwer mpeket mannfap, ok ehuru Wagn war ungtill áren, sá fans ingen modigare ok djerfware í alla hárnader án Wagn, ty þan war af det ofbráðstaste mod.

For nú sálunda fram, að Wagn wistades í hárfárd, hvarje sommar, með Jomsvikingarne, hwilka allesaman, með hjeltmod, utrátade mánga storwerk, ehuru be alla icke áro hárfestrefne. De munno beständig seger ófwer alla folkslag, ok kom det sáwida, að ingen wille hafwa ofrid með dem, om be sjelfwe egde wælet, utan gáfwosig, með all sin egendom, under deras wáld. Ehwarest Jomsvikingarne kommo, fingo de sáðan ófwerhand, sem be ástundade. De forwárfwæde sig otrofliga statter af guld ok egodelar. Deras frægd berystades ófwer norra hálf-ten

fyrir öllum hermönnum. Þeir voru
heima í Jomsborg hvern Vetr.

ten af werlden. De öfwerträffade alla
stridsmän, och woro hemma i Joms-
borg hwarje winter.

XVII. Kapítule.

Sottar Pallnatoka. Samræði
þeirra Burislavs Kongs.
Haufþiengiatak Sigvall-
dar. Daude Pall-
natoka,

17. Capitlet.

Palnatokes sjukdom. Hans
och Konung Burislavs sam-
tal. Sigvalds antagande
till Höfding. Palnatokes
Död.

Það er sagt, þa Vagn hafði ve-
rit með Jomsvikingum síora vetrá,
að þeir komu heim, enn er þeir hóf-
du nokkra stund heima verit í Joms-
borg, þa kendi Pallnatoke sier sot-
tar. Þa var Vagn Sekstan vetrá ga-
mall; ok er Pallnatoke hafði tekit sot-
tina, þa bióða þeir Burisleifi Kon-
gi a Fund þeirra.

Þa mællti Pallnatoke til Konongr:
Það er hugbóð mitt, Herra! að eg
mun eigi fleiri sottir taka enn þessa,
ok ma það ej undarligt þikia firir
sakir allders mins. Enn það er mitt
ráð, að maþr sie tekin í min stad,
ok sie sa haufþingi hier í Jomsborg,
að skipa þeim inalum, sem eg er
yfir settr. Þa mællti Burisleifr Ko-
nongr: Huer tiki þier best til fallinn
að vera hier yfir? Pallnatoke mæll-
ti: Margir eru hier agizetis menn
að

Sáðan ár berättelsen, att då Wagn
hade varit hos Jomsvikingerne fyra
år, kommo de tillbaka, samt att, när
de hade någon tid hemma varit i Joms-
borg, kände Palnatoke sig sjuk. Wagn
war då sexton år gammal; och sedan
Palnatoke blifwit af sjukdom angripen,
öddo de Konung Burislav till sig.

Då såde Palnatoke till Konungen:
Det är mitt hugbåd (det anar mig) Her-
re! att jag ej mände få flere sjukdo-
mar än denna, hwilket ej kan wara
underligt, i anseende till min ålder.
Det är förden skull mitt råd, att en man
måtte i mitt ställe blifwa antagen till
Höfdinge här i Jomsborg, att skicka de
årender, öfwer hwilka jag är tillsatt
och förordnad. Konung Burislav fråga-
de då: Hwilken tykes dig skickligast att
wara styresman härstädes? Palnatoke
saw

ad hreisti, ok miklir kappar, enn sialf hælinn mun ydr þikia i þui sem eg seigi. Þad hygg eg, ad skortu nokkud a þad eg hef verit. Enn þeir Bue ok Vagn hygg eg ad sieu firir ollum oþrum monnum hier, firir sakir stirks ok iþrotta, ok mestir af sialfum sier um alla atgerui, enn ej hafa þeir skaplyndi med ollu, er meir þotti þeim manne heira, er hier skal fyrir vera. Bue er famalugr ok nokud storlyndur; suo er ok Vagn, hann er fatalader. Enn einginn er vitrari, enn Sigvallder, hann hefr mestann haufþingiaskap, ok hann þiki miðr best tilfallinn, bæu þifirir vits ok rapagiordarsakir, ad dæma um þau mal, er hier adgiorast ok adberast kunna. Burisleifer Kongur suarar þa: Opt hafa ydar rap Oss vel gefist, ok skal þetta hafa, er þiev hefit raplagt, ok tillagid, ok mun okkar ollum best gegna. Enn þad er oss ugganda, ad vier munum ekki leingi kostr þina rapa, ok er Oss hid skyldasta, ad hafa hid sidasta. Hefr oss hinn mesti stirkt ad ydr ordit, ok hafa siþan færri riki voit angrat af utlendum þiodum.

Þad er sagt, ad Sigvallder er þessa ekki ofus, ok geinge hann undir

swarade: Hár áro mánge förtráflige mán i styrka, samt stora kámpar, doct torde Eder tykas, som berbande jag mig sjelf i det jag láger, att det förefommer mig, som att något torde saknas (efter min afgång) i det jag varit. Det tillstår jag, att Bue och Wagn áro härstådes framom alla andra mán, samt ofbrúfneligen kádfast i all tilltagshet, men icke ága de alla sådana sinnesförmaner, hwilka, efter mitt tycke, böra anstå den man, som här skall wara föreståndare. Bue är fátalig, och något högdragen. Sådan är och den kargordige Wagn; men ingen är förståndigare än Sigwald. Han hafwer mest en höfdings egenstaper, och tykes mig honom dertill skickligast, både i anseende till hans förstånd och rådfelshet, att fálla sitt ombdme i de mal, som här hánda och förefomma kunna. Konung Burisleif swarade då: Ofra hafwa Edra Råd varit Os till gagn, och skall detta skje, efter det som Ni har öfwerlagt, och tillstyrkt, hwilket mánde wara os allem hást till gagn. Men det smártar os, att wi icke länge mánde hafwa förmán af ditt råd, hwarföre och wár skyldighet är att begagna os deraf till det sdsta. I hafwen varit Os ett förtráfelligt född, efter som wárt rike sedermere sållan blifwit af utländiskt folk ordat.

Historien förmáter att Sigwald icke war obekandgen hártill, utan átog sig det

dir adradi þetta Burisleifr Konongs, Pallnatoke ok allra Jomsvikinga.

Pallnatoke gefr Vagne ríki þad, er hann atti i Bretlandi til eignar ok forraþa med Birni Brettska.

Pallnatoke bidr Vagni allra virta vid lidit, ok for þar um morgum fogrum ordum, ok sindi hann þad i þui ad honum þotti miklu skipta, ad þeir giordu vel til Vagns.

Ok litlu þar iptir andadist Pallnatoke, ok þotti þad ollum hinn mesti skadi; þuiad naliga þottist eingin hans jafningi i þann tima.

Iptir andlar Pallnatoka tok Sigvalldi vid forradum i borgini. Þesir voru þa mestir Hautþingiar i Jomsborg: Vagn Akason, Bue Digri, þerkill Hæfi ok Sigurdur Kappa.

Er Sigvallder hafdi nokra stund verit ok raþit firir Jomsborg, þa breittist nokkud hattar i Borginni af þeir er verit hafdi um daga Pallnatoka. Era þar þa konar i borginni tuzr netur leingri; ok eru menn ok a burtu ur borginni tueim nottum leingri: ok stundum verda averkar i borginni, ok suo einstaka vig.

Ok er þetta vard Tidinda, for Sigvallder ur borginni ok til fundar vid Burisleifr Konongr.

ta enligt Konung Burislavs, Pallnatoke ok alla Jomsvikingarnes godsfundande.

Pallnatoke gaf Wagn det riket, som han egde i Brittannien, att ega ok förestå tillika med Wjörn den Brittiske.

Pallnatoke drakkade Wagn all lyka hos frigsfolket, hwilket han utlade med många sagra ord, ok gjorde han sådant, derföre, emedan honom tyktes myket hafwa uträttat, om de stikade sig wát emot Wagn.

Etter derefter sked Pallnatoke, hwilket alla tykte vara den störste förlust; ty nåppeligen syntes någon på den tiden, vara hans jämtlike.

Efter Pallnatoke's dödsfall, tog Sigwald emot styrelsen i borgen. Dese woro då de förnämste höfdingar i Jomsborg: Wagn Akason, Bue Digre, Thorfel Håfe ok Sigurd Kappe.

Når Sigwald någon tid hade wilstats ok varit rådande i Jomsborg, då öfwerträdde derstädes någre af de stadgar, hwilken under Pallnatoke's lifs tid blifwit i agttagne; Wainnor uppehöll sig i Borgen twänne nätter, ok öfwer lofgifwen tid; Så woro ok mån utur Borgen twå nätter längre än dem tillåtet war; stundom fördröades öfwen öfwerkan inem Borgen, ok enwig mån emellan.

Når Tidning három spordes, reste Sigwald utur Borgen, ok besökte Konung Burislav.

XVIII. Kapitle.

Gifting Sigvalldar med
Astride Dottur Buris-
leifs Kongs.

Burisleif Konongr atti þriar Dættir, þær er nefndar eru vid Sogu Þessa. Astridr hiet hinn aldasta, hun var bæði vitr ok væn. Gunnhilldr hiet onnr. Garta hiet hinn yngsta. Hennar fick Olafur Konongr Trygvason. Enn er Sigvalldur kæmer a fund Burisleifar Kongs, þa bidr hann honum tuo kosti; þann annan, ad hann mun gefa up Jomsborg, ok ekki hallda hann leingir; -hinn er annar, ad hann gefi honum Astridi dottur sina. Konongr svarar: Þad hafdi eg ætlad, ad gipta hana tignari manni, enn þu ert Sigvalldur! Enn þa er mior naudsyn, ad þu seit i borginni, ok skulum vier nu rapast um ollsamman, huerriug Oss þikir rapligast ad giora.

Si þann hittir Konong Astridi dottur sina, ok spir hana, huersu henni væri ad skapi þessi rapahagr, ad hun væri gipt Sigvalldi; þuiad vier villdum, sagdi hann, ad vier semdum rap þetta med vitsmunnum, ok þo so, ad Sigvalldur ekki færir a burt ur Jomsborgum, þuiad eg þarf hann miug til landvarnar i riki minu. Astridr svaradi: Þad ersagdi

18. Capitlet.

Sigvalds trolofning med
Astrid, Konung Buris-
lays Dotter.

Konung Burislav egde trenne dættir, þær er nefndar eru vid Sogu Þessa. Astrid hette den aldasta, hun var både forstandig och skjön. Den andra het Gunhild. Den yngsta kallades Garta; hun blef gift med Konung Olaf Trygvason. Når Sigwald kom till tals med Konung Burislav, då bad han honom om tvänne ting: Det ena, att han måtte få lemna ifrån sig Jomsborg, och icke hålla den längre Konungen tillhanda. Det andra, att han wille gifwa honom sin dotter Astrid. Konungen svarade: Jag hade årat, att gifva henne med förnämre man, än du är, Sigwald! Efwäl är det mig angeläget att du blir qwar i Borgen, och skola Wi nu taga alltsammans i öfverwägande, hwad oss tyckes rådligast att göra.

Sedan gif Konungen till sin dotter, Astrid, och sporde henne, hwad han tyckte om detta giftermåls förslag, att hon blefwe bunden till Sigwald? Ty jag wille att wi, härutinnan fattade wårt beslut med eftertankla, och det på sådant sätt, att Sigwald icke öfvergifwer Jomsborg, emedan jag behöfwer honom ganska wäl till Landwårn uti

di hún, að eg villdi aldrei eiga Sigvallder: Enn þó skulu þeir honum ekki fravisa með öllu. Það skal hann, til vinna þessa raðahags, er er all-litit. Hann skall komma Skotum af Vindlandi, svo að alldrei síðan gjalldi þeir skatta Dana-Konongr. Hinn er annar, að hann komi hingat Sveini Konongi af Danmork, enn ekki fiolmennati enn svo, að þeir eigit allt valld á honum. Þetta skal hann hafa unnit á þr hann kemr í somu siæng, ok eigi eða í eina rekkju hia mior.

Burisleifr Konongr ber nu mal þetta fram fyrir Sigvallder. Vard hann nu hliodr miog vid þetta, ok skildi að þetta mundi ekki-laust fyrir liggia, ok mællti þá af annari stundu: Þetta er hardla mikil þraut, Herra! seigir hann, eþr huersu skal eg fa þetta giort? Konongr suarar: Ekki kann eg Brogd ok Slægdir þin, ef þu fær er rað til þessa. Enn med þui, að Sigvallder var fus til raðahags vid Astridi, er það frasagt, að Sigvalldr jatar þessu, ok síðan binda þeir þetta med fastmælum miklum sinn a mille, ok skal þetta vera framkomit fyrir þridiu Jol; Enn ef það efnist ekki iptir þui er akuedit var, þá skulu Mal þessi laus.

mitt rífe. Astrid svarade: Sá er det sate þen, að jag wille aldriq ega Sigwald. Doð skall du icke bortwisa þonum med alla. Detta giftermal skall þan på sådant sätt winna, som er ringa ár. Han skall taga Skattskyldigheten bort från Wenden, så att de sedermera aldriq gálða skatt åt Danakonungen. Fdr det andra, att þan bringar þit Konung Swen af Danne-mark, men ingalunda manstarkare, än så, att Di kan ega allt wald öfwer honom. Detta skall þan hafwa uträsttat, innan þan får komma i samma sång och i samlag med mig.

Konung Burislav bar detta árende fram fdr Sigwald, som derwid blef myklet tystlátig, sinnandes att detta icke mánde liggja löst fdr honom, och sate en stund derefter: Detta ár ett ganska tróttisamt werk, Herre! Men på hwad sätt skall jag fá det werkstáldt? Konungen svarade: Jáke erkänner jag din list och slughet, om du icke hittar på ráð hártill. Men emedan Sigwald war angelágen om giftermålet med Astrid, så ár beráttadt, att Sigwald jakade hártill, hwarefter de, på kraftigaste sätt, bestóto detta síns emellan, så att alltsammans skulle wara werkstáldt fbre tredje Juledagen; men skulle det icke lykas efter aftal, då komme hela saken att blifwa till intet.

XIX. Kapítule.

Taksættning Sveins, Dana-
Kongs, med Vielfimum
ok Prettuísi.

A þessu sama vori fór Sigvaldr þegar úr löndi með þreggjum Skipum ok þriju hundrud manna. Hann fór, til hann kemr við Sioland, ok hittir þar menn að mali, ok friettir til, að Svein Konongr er að veitslu við Seks hundrud manna á löndi upi, skamt frá þui er Sigvaldr var að löndi komin. Ok er Sigvaldr þikist að vissu spurt hafa til Sveins Konongs, þá lagdi hann Skip sín við nes eitt, þar sem huergi voru önnur Skip í namd, enn þetta var skamt frá þui, er Svein Konongr var að veitsluni með lúdi sínu.

Sigvaldr sýr framstofnum á Skipum sínum frá löndi, ok teingja saman huert að stafni öþru, ok leggia saman öll, ok út arar allar í harræida. Síðann sendir Jall tautugur menn skilríka á fund Sveins Konongs, ok sagdi, að þeir skildu seigia þad Konongi, að Sigvaldr villdi finna hann, ok enn mælti hann: Þer skulud suo seigia Svein Konongi, ef hann vill ekki fara ella, að þar liggja við allt ríki hans ok híd sama lífid: Þer skulud seigia mier sotti þerín mílog, ok nær að dauða kominu.

L

19. Capitlet.

Konung Swen af Danne-
mark fangast med list
och behændighet.

Samma vör reiste Sigwald strax útúr landet með trenne Skepp och tres hundrade män. Han fór till des att han kom till Seland, der han träffade folk, som han gaf sig i tal med och af dem fick meta, att Konung Swen var på gästabud med Sexhundrade män uppe i landet, icke långt ifrån det stället der Sigwald landat. Och när Sigwald tyckte sig hafwa fått säker underättelse om Konung Swen, då lade han sina Skepp wid At nås, hwarest inga andra fartyg woro i grannskapet, och war detta nära utmed det stället, der Konung Swen war i gästabud med sitt manskap.

Sigwald wände framstammarne på sina Skepp från landet, påstade den ene framstämroen tillhopa med den andra, lade den alla bredwid hwarandra och samtliga årarne tillreks på tullboden. Sedan sände Jarten tjugu förståndige män till Konung Swen, med befallning, det de skulle säga Konungen, att Sigwald wille träffa honom, och tillade än widare: I skolen så säga åt Konung Swen, derest han eljest icke wíl följa med, att det angår hela riket jemte hans eget lif. I skolen säga, att jag genom håstig hundsom, är ganska osmattad, och nära till döden.

Sen.

Sån.

Sendimenn fara nu þar til þeir koma til bæjarins, ok ganga inn í hollinna firir Konong, ok sa er fyrir þeim var ber þegar up erindi sin. Svein Konongr heyrði þessi tíðindi, ok skilddi huad honum la við, ad hann findi Sigvalldr, þad ok anad hann trudi, ad Sigvalldr væri sinkleikr ok huergi fær ad fara fra skipum sinum fyrir vanmættis sakir. Fer Kongr þegar ofann til Skipa med ollu lidi sinu þui, er ad þeirri veitslu hafði med honum verid. Sigvalldr var a þui Skipi er yst la ok fyrst londi. Hann la í rekkju, ok var harla miog þungt hallidin. Ok er Sigvalldr sa lidit, talar hann til manna sina, suo þeim mattu skilla er næstir honum voru þad er hann mælli. Þa er þriu tugur menn eru geingair ut a þad Skip, er næst er londi med Kononge, þa kipi þeir af briggjum þeim er í loud liggja upi Skipit ok mæli suo: Sokui menn ekki Skipum undir Oss, nie Rödi sottleri menn undir fotum; ætlar eg ad Konongr muni fyrst fara. Hann þa Konongr er komin í miðskipit med tuitogr menn, þa kipid þeirri brigiu er a milli Skipana er, ok er Konongr er komin med tiu meana miðskips sialfs, þa kipid þeirri brigiu er a Skip þetta liggir, enn eg mun þa leita mior rafs. Sigvalldr mæll.

Sändemánnen begásmo sig bort och kommo till gården, der de gingo in i Salen för Konungen, hwarefter hufvudmannen för Sändebuden straxt frambar ärendet. Konung Swen afhördede denna Tidning, och eftertänkte hwad migt påliggande det wore, att han sinne råða Sigwald, desutom trodde han att Sigwald wore illa sjukt, och således utur Råd, att, i anseende till sin matsbet, kunna stiltjas ifrån sina Skepp. Konungen begaf sig alltså straxt ned till Skeppen med allt det folk, som hade varit med honom till gästgubdet. Sigwald war på bet Skeppet, som ytterst låg och längst bort från landet. Han låg i sängen med tung andedrægt. Och så snart Sigwald såg (det ankommande) manskapet, tilltalade han sina män på sådant sätt, att de som närmast honom wore, måtte förstå hwad han sade: Så snart Konungen med trettio män äro komne om bord på det Skepp, som närmast landet ligger, då skolen I draga in bryggan, som ligger från landet upp på Skeppet, samt så säga: Utifrån många Män kunna dränka Skeppet under oss, och trampå det sjuka folket under fötterna; och föreställer jag mig att Konungen måtte gå först. När Konungen är kommen på det medlersta Skeppet med tjugu män, då brenn I draga in den bryggan, som legat inuti lan Skeppen, och när Konungen ändres igen

mælti þetta með litlum mætti, enn þó mætti það skilja.

Svein Konongr kemr nu með lid sit, hann mælti, huert Sigvalldr væri allmælt líill? Honum var sagt, að miög þyrri mætti hans. Konongr fær nu a það Skip er næst er londi, ok suo síþan huert af oþru, þar til hann kemr a hid ysta Skipit. Menn Sigvallds foru nu með ollum hlutum suo, sem hann sagdi fyrir ok hafdi raþ tilgiort.

Ok er Svein Konongr er komin með tíu menn a það Skip er Sigvalldr ligger a i spurð Konongr, huert Sigvalldr hefði mal sitt? Honum var sagt, að so væri að kalla. Síþann geingur Konongraptur i lypinguna ok þar að er Sigvalldr la, ok litr niþr, ok spír, huert hann ma heyra ord hans, eþr huer tíðindi hann kuni að seigia honum, er sua stort ligger við að þeir findist? Sigvallder seigir: Litþu niþr að mier Herra! Þa matþu helldr heyra ord min ok mal, þuiad eg er nu liodmælin. Enn er Konongr litr niþr, ta tok Sigvallder yfir um Konongr baþum hondum ok hieilt honum með ollu fast, ok er hann þa ej all mætdreigin. Iptir það kallar Sigvalldr suo hatt, að heyrdi a all Skipin, ok bídr að taka up oll

liger þunnit upp þá mitt egit Slepp, þá dragen I jemvát in den bryggan, som við þetta Slepp ligger, sedan skal jag draga förörg om det öfuga; Sigvald talade detta ganska mögöft, dock så, att det kunde begripas.

Konung Swen kom nu með sitt manskap, och frågade, om Sigvald wore mytlet swag? Honom swarades, att han led af mytten þetta och först. Konungen steg omfider upp þá det skepp som låg närmast landet, och sedan det ena efter det andra, till deþ han kom þá det yttersta skeppet. Sigvalds män förhöllu sig i allt þá det sättet som han befallt och förut öfverlagt.

Så snart Konung Swen með tíu män kommit upp þá det skepp, hwarest Sigvald låg, frågade Konungen, om Sigvald orkade tala? Honom blef swarat, att sådant wore i knappaste laget. Sedan geft Konungen till bakstammen (Kajutan) der Sigvald låg, lutade sig neber och sporde, om han kunde höra hans ord samt hwad Tidning han hade att säga honom, þá hwilken så stor angelägenhet herodde, att de derföre skulde råðas? Sigvald swarade: Lute dig bättre ned till mig, Herre! þá det du desto bättre måtte höra mina ord och sjelfwa saken; ty jag är nu lågmålt. När ändteligen Konungen höjde sig ned till honom, þá grep Sigvald omkring Konungens bågge armar, samt höll honom helt fast: och war han då icke utan krafter. Derefter ropade Sigvald så

akkerin ok tækid til að roa sem skiotast ok fastast frá landi. Ok svo gjördu þeir að þeir roa sem skiotast frá landi. Þó var ok á býr goðr.

Enn þau seks hundruð manna er með Konongr voru, standa nú í þeir a landi upe, ok horfa á burtfor Konongs, ok þikiast ekki vita, hve gegna mundi þessi breitin.

Þá mælti Svein Konongr: Huad er nú Sigvallder! hui vil þu suikia mier. Eþr huad bers þu fyrir? Sigvallder svarar: Ekki ætla eg að suikia Yþr, enn fara skal þu með mier til Jomsborgar, ok skal eg veita Yþr allt til virðingar, þad eg ma, ok skulu þier velkomnir með okkar, ok munu þier þá vita til huers að kemr, þá þier komid til veitslunar, er vier hofum Yþr hugað ok buid. Ok skulum vier allir til Yþar luta ok þiona, ok veita Yþr alla sæmd er vier meigan framast í alla stadi, svo sem verðogt er. Konongr seigist þetta þiggja mundi ur þui sem raþa var.

Sigla þeir nú Austur til Vinlands ok þar til þeir koma til Jomsborgar, ok þionar Sigvalldr Kononinum í ollu þui, sem verðogt var.

Ok

sá hógat att, det hórdes öfver alla skepspen, með befallning att lyfta alla ankarne, samt taga till att ro som hastigast frá landet. Så gjorde de också, att de rodde det snällaste som de kunde från landet. Då var också vinden god.

De sexhundra män, som varit Konungen följagttige, stodo kvar på landet och beskåade Konungens bortresa, kunnandes icke begripa, hvad denne hastiga förändring hade att betydta.

Konung Sven frågade då: Hvad är nu på färde Sigwald! Hvarföre vill du swika mig? eller hvad har du att förbära? Sigwald svarade: Jäse år när jag swika Eder, men fara skall du med mig till Jomsborg, och skall jag bewisa Eder wördnad på allt sätt, så mycket jag förstår. Wälkommen skall Ni wara hos oss, och månde Eder orsaken blifwa lungjord då Ni kommer till det gästahud, som wi hafwe för Eder årnad och tillredt. Alla skola wi oss efter Eder råtta, och Eder uppwakta, samt all den ära och wördnad bewisa, som wi uti alla mål på wärdigaste sätt kunna åstadkomma. Konungen sade sig detta wilja mottaga; efter som tillståndt war.

De seglade nu öster ut till Winland till des de kommo till Jomsborg, och blef Konungen, enligt sin wärdighet, af Sigwald på allt sätt betjenad, hwar

Ok giora nu Jomsvikingar veitslu a moti Sveini Konongi.

Nu seigir Sigvallder Konungi- num, huer sok sie til þess, ad hann hafi sluttan hann ur lond, ad hann liets hafa bedit til handa honum Dottur Burisleifs Konongs, þeirrar meijar sem vænst er ok vitrust, ok best ad sier um alla hluti. Giordi eg þad firir vinattu sakir vid Yþr, Herra! ok villda eg ej ad þier mistid hins besta kostar. Svein Kongr spir, huad mæz su heiti, er hann hefr honum hugad? Sigvallder suarar: su mæz heitir Gunnhillder, er eg hefi bedit Yþr til handa: Enn mier er fost- nud onnr Dottur Burisleifar Ko- nongs, seigir Sigvallder, ok heitir su Astridr, ok er þo Gunnhilldr mikfu framar ad ollu. Enn þier, Herra! skulud sitia hier i Jomsborg ad Veits- lu, enn eg skal fara til Burisleifr Konongs, ok vitia mala þessara firir badum okkar hondum, ok munu þier þa verda visir þessa skiott, ok skal Yþr allt þetta vel gefast.

XX. Kapitle.

Fundur ok Vidræpa þeirra
Sigvalldar ok Burisleifr
Kongr.

Iptir þetta fer Sigvalldar a Fund
Burisleifs Konongs, ok taka þeir tal
med

þvarjente Jomsvikingarne anstaltade gæstakud at Konung Euen.

Nu berättade Sigwald fór Konun- gen, þvad orsaken wore þvarföre han hade flyttat honom utur landet, neml. att Sigwald hade, honom till handa, anhällit om Konung Burislavs dotter, den sönaste och förständigaste Md bland alla, samt hårtligaste och listigaste i alla mäfte. Detta gjorde jag af wänskap för Eder, Herre! och wille jag inga- lunda att Ni skulle gå miste om en så förträffelig Klenod. Konung Euen frå- gade þvad den Jungfrua hette, som han hade honom ärat? Sigwald swa- rade: Denna md heter Gunhild, som jag hafwer gitjat Eder tillhanda. Men mig är fästad en annan af Konung Burislavs Döttrar wid namn Astrid, sade Sigwald, dock är Gunhild mycket för mer på allt sätt. Ni Herre! skall nu blifwa qwar på Jomsborg i gäst- akud, medan jag reser till Konung Bu- rislav, och aflutar dessa angelägenhe- ter ej båda till fromma, och skall Ni snart derefter blifwa wiß härpå samt allt detta Eder till nåjes afþpa.

20. Capitlet.

Sigwalds och Konung Bu-
rislavs Môte och
Samtal.

Efter detta reste Sigwald till Ko-
nung Burislav, der de gingo till tals
med

med sier, ok lietst Sigvallder nu komin til raðahags vid Astridi Dot- tur hans, ok hef eg nu til leidar komid þui, er til var mællt, ad Svein Konongr er nu komin i vort valla, ok er nu i Jomsborg.

Er Burisleifr Konongr heijrði þad, ad Dana-Konongr var hertekin, þa vard hann feiginn miog, ok vill- di þegar ut til Jomsborgar. Enn Sigvallder bad Burisleifr Konongr, ad leggja allt a sin Dom a milli þeirra Konongana. Ok er Burisleifr Konongr heijrði þetta, sagði hann ad Sigvallder hefði honum þui hei- tit i ummælum þeirra, ad hann skill- di koma Sveini Konongi i hendr si- nar, vk vil Burisleifr Konongr þad vist, ok ekki annars kostar a hans dom leggja.

Er Sigvallder heijrði vidurmæli þessi sagði hann, ad honum þiki þad illa, ad hann eigi vil dom hans, þar sem eg skal vera magr I þuar, ok sagdist mundi lata Svein Konongr fara heim apur til rikis sins, ef Bu- risleifer Kongr vil eigi þessa jata ok seigist ekki siþr sied hafa firir hans raði, þott hann villdi vel giora ok sæmelega til suo rikis Konongs ok holmenns sem Svein Konongr er, sagði ok mikit mundi iptirkoma, ef honum væri nokkur hneissa gior. Sagði ok Sigvallder, Konung hafa sier væl truad um sin mal, ok er skylt

med þvarannan, och förmente Sigwald, att han nu gjort sig förtjent till giftermål med Astrid, Konungens dotter, emedan, sade han, jag utråttat det som aftalt war, så att Konung Swen kommit i vårt wäld, och är nu i Jomsborg.

Så snart Konung Buristav hörde det, att Dana-Konungen war till fångatagen, då blef han hastigt påfågad, och wille straxt ut till Jomsborg. Men Sigwald bad Konung Buristav, att låta wid hans godtfinnande hero det som mellan båda Konungarne wore att utråtta. När Konung Buristav detta förnam, sade han, att Sigwald hade wid deras sista samtal löfwat honom, att bringa Konung Swen i hans händer, och wille Konung Buristav derom wara säker, men icke med annat wilkor låta honom råða.

Då Sigwald hörde detta swar, sade han sig derom illa tycka, att han (Konung Buristav) icke wille låta sig åtnöjas med hans föranskaffande, då jag likwäl (sade han) skall blifwa Eder mag, samt utlåst sig, att han mån- de låta Konung Swen återresa till sitt rike, derest Konung Buristav icke wille bifalla hans föreställning, hwarefter han icke widare ånade befatta sig med hans angelägenheter, om han ej wille höfligt och med anständighet lembita en så mågtig och ansewakt Konung som Konung Swen är, desutom borde man bestinna, att nyfäst månede efteråt han-
da,

skylt að eg sía vel fyrir, svo honum vel líki: Seigist nú Sigvalldur hafa unnið slíkt sem fyrir hann var lagt, að Dana-Konung væri á hans fund kominn í Jomsborg, biður nú Sigvalldur Burisleifer Konungur ok Astríði vitulíku gíora. Ok tók þú þá ráð, að Sigvalldur sáe fyrir. Sigvalldur mælti: Það er ráð, að virða Svein Konung mik, ok mun Oss ekki annað endast, ok mun hann eigna þessari Sneipu, þótt hann sía eigi diuputr maður. Nú hef eg hugsat ráðið: Gef honum Gunnhíldi dóttur þína með mikilli sæmd, ok gíorum for hans hingat með miklum soma. Enn þar á moti skal hann gífa þér allar skuldir ok skattar, svo þú skalt allrei gefa sí þann af ríki þínu, ok mun eg fara með malum þessum í þar á milli, ok þessu súa framfylgja, að framgeingit verði. Ok nú jatar Burisleifer Konungur þessu í dom Sigvallda af hendi sinni.

Þá, um þenom nágon wandra tilfogaðes. Sade of Sigwald: Konungen har förtrott sig, at mig, dersfore ar ossa min skyldighet att noga tillse, det honom all ting wäl må lifa. Och sem Sigwald hade fullbordat det honom war ålagdt, så att Dana-Konungen wore nu hos honom i Jomsborg, alltså had Sigwald Konung Burislav och Astrid att sig wilstigen förhålla. Sedan togo de sådant beslut, att Sigwald skulle här om bestyra. Sigwald sade: Det är rådtligt, att hedra Konung Swen på allt sätt, efter som å wår sida icke annat kan göras tillfyllest, emedan han eljest icke låter förgåta det snöpliga som honom håndt, ehuru han icke är högmis man. Sif honom din dotter Gunhild med stor hederstewisning och gbr hans hitresa gansska hederlig. Men deremot skall han estergifwa Dig alla skatter och utskylder, så att Du sedermera aldrig skall utbetala något af ditt Rike, och wände jag i dessa årender, ressa Eder emellan, och dem så bewaka, att de må framgång winna. Konung Burislav bisdu, att, på des wagnar, Sigwald skulle här om besörja.

XXI. Kapitle.

Samræði Sigvalldar ok Sveins Dana-Kongs. Brudkaup þeirra med Astride ok Gunnhilde, Dæt-

21. Capitlet.

Sigwalds och Konung Swens samtal. Deras Bröllepp med Astrid och Gunhild, Konung Buris-

Dættra Burisleifs Kongs -
Festing Burisleifer ok þyri, Si-
stur Sveins Dana-Kongs.

Burislavs Döttrar, Burislavs
förmálning med Þyri, Ko-
nung Svens Syfter.

Iptir þetta fer Sigvallder a burt
til Jomsborgar a fund Sveins Ko-
nongs. Spir Konongr nu, huersu
ferid hefr malid? Þad er nu a Iþru
valld, Heira! seigir Sigvalldr. Huer-
su er þess? seigir Konongr. Þad
er, ef þier vilied þad tiluinna, sei-
gir Sigvallder, ad gefa up Skatta af
Vinlandi Burisleifi Kononge, ok er
þad meiri vegrbaþum Ykkar, ad hann
sie undir onguan Kong skattgilldr;
þui jafnan þikia þad minni kun-
nungar vera, er skatt giallda. Svein
Konongr var hliodr vid þetta. Sig-
vallder seigir: Hinn er annan kost,
ef þier vilied ej þetta þa mun eg
selia Iþr a valld Burisleifr Konongs.

Enn med þui ad Svein Konongr
sa, huernin hann var kominn a valld
Sigvallda, þa þikir honum betr ad
jata þessu, enn ad þola Naudung
af Vinda Konong, firir þui ad Bu-
risleifr Kongr var heidinn.

Menn voru þa sendir iptir Bu-
risleifr Konongr, ok kemr hann i
Jomsborg. Var þa mal þetta talad
a milli Kunungana, ad þad skilldi
standa, er Sigvallder giordi millum
þeirra.

Iptir

Efter þetta for Sigwald bort till
Jomsborg att besöka Konung Swen.
Konungen frågade, huru ärendet af-
spit? Det är nu i Ederis mald, Herre!
Svarade Sigwald. Huru är det då?
Frågade Konungen. Så är det beskaffadt,
om Ni vill det erhålla, sade Sigwald,
att Ni estergifwer Konung Burislav ut-
skylberna af Wenden, och är det mje-
ket tjenligare för Eder begge, att han
icke må vara skattskyldig under någon
Konung; ty alltid anses de vara rine-
gare Konungar som skattskyldige äro.
Wid þetta var Konung Swen tystlåten.
Sigwald sade: Det andra milforet är
sådant, att om Ni ej þetta vill, måste
jag antwårda Eder i Konung Buris-
lavs mald.

Som nu Konung Swen fördröfste,
huru han var kommen i Sigwalds hån-
der, så tyktes honom bättre vara, att
hårtill gifwa sitt bifall, än fördraga att
blifwa twungen af Konungen öfwer Wen-
den, ty Konung Burislav var hebning.

Nån bleswo då sände efter Konung
Burislav, hwilken oð till Jomsborg an-
kom. Blef då þetta ärende emellan Ko-
nungarne så beslutat, att det skulle ega
bestånd som Sigwald dem emellan af-
handlade.

Es-

Iptir þad, þegar þapir Konon-
garner voru saman komner, seigir
Sigvallder up satt þeirra a milli, ad
Svein Kongr skal fa Gunnhilldar
dottir Burisleifs Konongs, ok Svein
skal upgefa alla Skatta af Vinlandi
Burisleifar Kononge. Svein Konongr
skal ok festa þyri Sistor sina Buris-
leifer Konongr. Harallder Konongr
hefr gefid Dottur sini miklar eignir
i fostu a Jotlandi, skal þat vera til-
giot Gunnhilldar. Enn þær eignir,
er Burisleifr Konongr hefid gefit dot-
tur sinni i Vindlandi, skulu vera
tilgiat þyre, skal hun þad eiga i
Vindlandi. Ok iptir upsagda þessu
gior, var kuædin a Brullaups stefnu,
ok skilldu bæþi vera i einu.

Ok er ad þui kemr, fara Joms-
vikingar til bodsins. Ok er Svein
Konongr i ferd med þeim, ok er
hin tiguligasta veitslu ad ollu, suo
menn seigia ej slika verit hafa a
Vindlandi.

Þad er sagt, ad hid fyrsta kuolld,
er menn satu ad brudkaupin, ad Bru-
dernar satu a hapalli, ok folldudu
hardla sitt, suo ad varla matti sia
yfir lit þeirra; enn um morgunin
iptir voru þær velbunar. Svein Ko-
nongr hugdi þa ad yfirlitum Mey-
anna, huad huer þeirra hefdi, þu-
iad huorugr hafli hann fyrr sied
enn ad þessu bodi, ok hugdi þad
eina

Efter detta, sa snart Konungarne
woro sammankomne, affunnade Sig-
wald forlikningen dem emellan salunda,
att Konung Swen skulle sa Gunhild,
Konung Burislavs dotter, þwaremot
Swen komme att eftergifwa Konung
Burislav alla uskylder af Wenden.
Konung Swen skulle ok trolofwa sin
Syster Þhyri med Konung Burislav.
Konung Harald hade gifwit sin dotter
(Þhyri) ansenliga fasta egendomar pa
Jutland och skulle desu blifwa Gun-
hilds morgongafwa. Men de fastighe-
ter, som Konung Burislav hade gifwit
sin dotter i Wenden, borde blifwa Þhy-
ris hemfbljd, den han skulle ega i Wens-
den. Och sedan detta war afflutadt,
utfattes brdlopsstamman þwilken borde
blifwa gemensam.

Nar sa wida war kommit, afrefte
Jomsvikingarne enl'gt bjudning. Ko-
nung Swen war i fard med dem, och
hdls ett gastabud, hwilket war i allt
affeende sa stateligt, att folket sade, sa-
dant tillforene icke hafwa warit i Wens-
den.

Det sazes, att forsta qwallen, da
Gasterna woro i Brdlopslaget, hafwa
Brudarne sutit pa hogbanken, och woro
med sa sida och wida stbjor betadte,
att man knappast kunde se deras an-
sigtet. Men om morgonen derefter wo-
ro de prydeligen kladda. Konung Swen
betragtade da begge Jungfrurnas an-
seten, emedan han icke hade sett dem
forr an wid detta gastabudet, och efter-
sua

eina er Sigvallder hafdi honum sagt, ok þikur honum nu ekki þann veg, þuiad honum virðist su konan ollu skartsamari er Sigvallder atti, ok nu sier Svein Konongr oll brogd þeirra Burisleifr Konongs, ok huern veg þeir höfdu sett raþ sin honum a moti. Enn þo var hann sua mi killbriostadur, ad þetta fann ekki a honum, ok fær Svein Konongr sier allt til gleði ok virðingar, þad er han ma i þessari ferd.

Ok þa er veitsluni var slitin, fer Svein Konongs a burt med konu sina Gunnhilldi, ok hefr þriaþygie Skipa, hladinu med miklu fie ok morgiem gersenum ok fridu lidi, ok kemr hann til Danmerkur i riki sitt, ok fagnar honum allr landsliðer vel, þann eg er hellst ord, sem Svein Konongr, siae miog yfir vinattu þeirra Sigvallda.

XXII. Kapitle.

Andlat Strut-Haralldr Jarls:
ok Erfi-Drykkjar iptir
honum.

Nu fara Jomsvikingar heim i Jomsborg, ok breiast nu miog laug þeirra i Borginni, af þui er verit hafdi um daga Pallnatoka, ok finna þeir

finna endast þvad Sigwald hade þo nom sagt, þvillet nu tilvat ifte þvillet ega sin rigtighet, i þy att honom syn tes den qvinnan i allt þevagligare, sem Sigwald sjelf behallit. Sateðes mark te nu Konung Swen all Sigwalds och Konung Buristavs illstiftiget, samt þuru de raðsagt emot honom. Doð war þan sa storsinnad, att þvtrýtsamþeten ifte marktes þa honom, utan mottog Konung Swen med nðje allt sem honom till glæðje och þvrdning i denna færd war æmnad.

Þar ændteligen Gæstabudet war ændad, af este Konung Swen med sin þvstru Gunhild, och hade trettie þvepp, lastade med stora egobelar och þvrbara þvenoter, jemt utvaldt manskap, och kom þan till Danmark, sitt rike, þvvar est allt landsþvffket honom þvgeligen fagnaðe, och det talet gieð omkring, att Konung Swen ifte hade færdetes þvtróende till Buristavs och Sigwalds wænþvskap.

22. Capitlet.

Strut-Harald Jarls Döð:
Och Arfve-öl efter þo-
nom.

Þvnsider veste Jomsvikingarne þem till Jomsborg, och þvvertræðdes nu mgesket þeras lag i þvrgen, emot þvad þvrr varit hade, þa Pallnatoke tesde, þvillet

och

Þeir þad Jomsvikingar, ok eru þo allir sattir um stundar sakir, so ad ekkert er ad tidindum gjort, þar til ad spiriast þau tidindi af Danmork, ad Strut Haraldr er andadr, faudur þeirra Sigvallda ok Þorkills. Enn Hemingr brodir þeirra var þa a ungum allðri, er þetta varð tidinda.

Nu þikist Sveini Konongi skildugt ad giora iptir Haraldr Jall erfi ef Synir hans enu etðri koma ekki til. Nu hugar Svein Konongr med Spekingum sinum, hærsu hann skal rietta mal sitt a Sigvalldi ok Þorkili; þui sendir hann bod til Jomsborgar iptir þeim Sigvalldi ok Þorkili, ad þeir kizmi þar og giordi arfit. Ok hittist þar allir samann, ok giordi þa veitsluna, ok hefr þa skipun, ad hun irdi sem virduðligast.

Þeir Jomsvikingar toludu þad med sier, ok mæla þad margir, ad nu mundi Svein Konongr Saumæsuson hefna suiurdingar sinar, ok grunar þa nu, ad ej munni suo djupsetter vinatu þeirra Sveins Kongs ok Sigvallders, þann veg sem farid hafdi i vidskiptum þeirra, ok þikir þeim þad oraþlikt ad fara þangat, nema þuiad eins, ad þeir feru med sua mikin her, ad Svein Konongr hafi ekkert valld a þeim.

Nu sendu þeir Brædr þau ord a moti, ad þeir mundi koma til veitslunnar, ok mælltu ad Svein Konongr skilldi

ok þa Jomsvikingarne funno, ok voro alla ense om att fblja eget behag, sa att iðe något var om dem att beratta, fðr an den tidning från Danmark spora des, att Strut Harald, Sigvalds och Þorkils fader, var blifwen död. Heming, deras broder, var då ännu i unga åren, när denna händelse sig tilldrog.

Konung Swen ansåg fbr skyldigt bet. att gdra arfwedl efter Harald Jarl, om också hans äldre söner sig derwid iðe infunno. Konung Swen öfwerlade nu med sina Wise män, huru han skulle fbrhålla sig med Sigwald och Þorkil. Han sände också bud till Jomsborg efter dem, att de skulle komma och bestyra om grafvålet. De råkades allesammans derstädes då gästabudet gick fbr sig med sådan tillredning, att det blef ganska ypperligt.

Jomsvikingarne talade det sinnes mellan, hwilket oð många sade, att nu mände Konung Swen Saumæsufson hånas sin wandra, föreställande sig, att Konung Swens och Sigvalds wänskap iðe torde wara så fast och tryggelig, i anseende till hwad som händt hade under deras sammantwåro, hwarföre oð dem tycktes orådligt att fara dit, om ej i den händelsen, att de reste med så stor här, att Konung Swen ej kunde hafwa något wälde öfwer dem.

Nu sände bröderna de ord tillbaka, att de årnade komma till gästabudet, med begåran, det wille Konung Swen

skildi lata bua til veitslunna sem best ad ollu, ok taka til af eignum þeirra brædra sua mikit sem honum likar.

Nu er ad seigia fra þui, ad Svein Konongr lætr bua veitslunna ríkliga, ok bidr hann þangat miklu fiolmenni, ok morgum þiem er margs eru kunnandi, ok giordu sterkan drykk ok afeingian.

Nu er frá þui ad seigia, þegar ad þeiri stundu kemr, ad veitslunna skal sækja, þa fara Jomsvíkingar ur Iondi, ok hafa hid besta lid sitt allt. Þar greinast menn a, huessa mikit lid Jomsvíkingar hafi haft af Jomsborg ad þessu sinni. Seigia þad margir, ad þeir hafi haft halptan hundrud skipa, ok hafi þa haft halfan allmenningr af borginni. Enn summir seigia, ad þeir hafi haft attatugur langskip, ok oll stor akaflika. Ok sua seigir Sæmundr hin Frodi, ad þeir suo haft hafi, ok hafi lid þetta miog valdur vetit þad, er þeim þotti eirna best til orustu.

Nu fara Jomsvíkingar þar til þeir koma vid Sieland i Danmork, ok var þa Svein Konongr þar fyrir, ok var þa buinn veitslun ad ollu. Þar var mikill manfollidi fyrir, þetta var um vetur-natta-skeid. Ok er Svein Konongr hafdi skipad haufþingium Jomsvíkinga i holl, þar er han satt sjalfr i, þa varþar hin dir-

lata tilfæra gástabudet þa hásta sátt, i alla máttu, och dertill af þessa bróðers egenbom anvánda sá myket honom sjelf behagade.

Derom ár nu att fótálja, att Konung Swen lát ríkeligen tillaga gástabudet, þwartill han bdd ganska myket folk, tillika med alla dem som wisast word, och gjorde drycken stark och þeir sig.

Þdr det nu omtalas, att, sá snart stunden infdu till gástabuds-refan, dá drogo Jomsvíkingarne utur landet med allt deras fdrnámsta krigsfolk, alla fdrundrade sig þfwer det mykna manskap, som Jomsvíkingarne denna gángen hade haft med sig frá Jomsborg. Det sága mánga att de haft halftþundrade flepp tillika med hálfen af innemáranne i borgen. Men somliga sága, att de haft áttatio lángflepp, och samteliga ganska stora. Sámund Frode berättar þfwen att de sá warit utrustade, samt att till detta krigsfolk warit utrustade dem som stíkkligast tyktes till strid.

Omþider affglæde Jomsvíkingarne till des de kommo till Seland i Danmork, þwarest Konung Swen fdrut sig infunnit, och war dá gástabudet þa allt sátt tilfæds. Der war en ganska stor menighet fdrsamlad, hwilket sig tilldrog om midwintern. Þdr Konung Swen hade ussett rum fdr Jomsvíkingarnes þósfdingar i den sal, der han sjelf satt, sá

dirligasta veitslu, first sakir agiætis fiolmennis, ok mannváls, ok margna tilfaunga annara.

Sigvallder satt a fotskor firir ha-setinu, sua sem siþveniu var til, þar er erfi skilldi drekka, þar til Minne hid fyrsta var inborid. Þad er sagt, ad vid fyrsta kuold Veit-slunnar drekka Jomsvikingar akafle-ga, ok fær miog a þa drykrin; Var þeim ok borinn sa allra afeingiasti drykker, sem til var: Ok er Svein Konongr finner þat, ad þeir giordust nalega daudadrúknir, med þeim hætti ad þeir voru inaluger miog, þa tekr Svein Konongr sua til or-da: Hier er nu mikit fiolmenni ok margir agiætis menn, ok vilium vier þad mæla, ad þier tækud up nok-kut til skemtunar ok gledi monnum.

Sigvallder suarar: Þetta er vel mællt, sem von er ad Iþr, Herra! enn þad þikir okkar upphaflikt ve-ra, ad þier hefit first, þuiad vier eigum i ollum hlutum ad luta til yduarar tignar.

Svein Konongr mællti: Þad veit eg menn giorthafa, ad streingia heit til agiætis sier ok skemtunar, ok em eg þess fus, ad vier freistum þes-sa; þuiad eg þikiumst, þad vist ve-ra, ad sua miklir menn sem þier erud Jomsvikingar, ok agiætian ad allri sæmd ok frægð enn aþrir menn

sá blef þer det hárligaste gástabud, fðrst i anscende till sa stort antal af fðrs tráfælige mán samt ett usfðdt manna-wal, och seðan fðr det mángfalðiga till-fánget af allt annat.

Sigwald satt på fotpallen neðanfðr hðgsátet, på sátt som brúkligt var, når arf tillráðas skulle, till þes att fðresta Minnet (Drykes-hornet) var inburit. Historien fðrmáler, att fðresta gástabuds-qmállen, hafwa Jomsvikingarne brúclit med iswer, sa att dryken snart angrep dem; ty fðr dem inbars den aldra het-sigaste dryk som till var. Och når Konung Ewen fann att de woro blifne nástan óðdeligen drúclne, doð med den skilnad att de woro mykæt spráksamme, dá tog Konung Ewen sa till orða: Hár ár en stor folksamling, och mánge stá-telige mán, wi wilja alltað gifwa det fðrslag, att I þitten på nágot som kun-ðe wara of alla till skámtan och gláðje.

Sigwald svarade: Detta ár wát sagdt, hwilket wi ocksá fðrestállt of af Eder, Herre! Men det tykes of kunna tjena till en god þérjan, om. Wi ságer fðrst; ty det ár wár skýldighet, att i alla mál foga of efter Eder hðgæt.

Konung Ewen sade: Det wet jag mán hafwa gjort, att de afagt íðs-tesfðrbindelser, sig sjelfwa till þerdm och nðje, och ár jag derom mykæt angelá-gen, att wi hármed gðra fðrsót; ty det tyker jag mig sákerligen kunna weta, att sa fðrnámliche mán som I Jomsvikingar áren, och sa fðrtráfli-gare,

um alla norðurlafanar heimsins; þó er það auðvitað, það munni með næstum hætti vera, er þier vil- lied hafa tiltekit i þauiliri skemtan, ok mun það vera iþir oþru athæfi Iþru, er þier erud miklu meiri firir Iþr, enn aþrir menn, ok er þau liklikt, menn muni hafa það ad min- num ok agiætum: Enda skal eg ikki undanganga ad hefja þetta gam- man.

gare af heber och kerðm án andre mán omþring hela norra delen af werlden, icke, begripligen, kunna láfwa nágot an- nat, án det som med största farlighet är förknippadt, och månbe det warða enligt med edert öfriga uppförande, efter som J på allt sätt ären förmer án andre mán, hwarfbre det och är lif- ligt att tappre kartar måste gbra såda- na berðmmesse-löften. För min del skall jag icke undandraga mig, att öðrja denna gamman.

XXIII. Kapitlet.

Heitstreingin Sveins Kongs ok Jomsborgar-Kappa, til Skem- tunar ok Gamans.

Þess streingi eg heit, sagdi Svein Konongr, ad aþr enn þrir veir eru lidnir, skal eg komin vera med Her min austr til Einglands, ok þa- dan ekki a burtu fara, so ad ej sie Her min eþtir i Einglandi, suo ad Adalraþr Konongr skal annat huert fallia eþr fluin ur londi, ok skal eg na riki hans. Ok nu aþu, Sigvall- der! seigir Svein Konongr.

Hann svarar: Sua skal vera Herra! þa var Sigvallde fært mi- kit dýshorn. Hann stod up ok tok vid horninu, ok mælti: Þess strein- gi eg heit, seigr Sigvallder, ad eg skal

23. Capitlet.

Konung Swens och Joms- twifingarnes löften, till ro och tids ödrif.

Det fasta löfte gbr jag, sade Ko- nung Swen, att, fbrer án tre år äro förledne, skall jag wara kommen med min þar, efter ut, till England, och ej resa dáðan, att icke jag ser min frigs- þar stáðna qwar efter mig i England, så att Konung Adalrad antingen skall wara fallen, eller och jagad utur landet, och jag intaga hans rike. Nu kommer ordningen till dig, Sigwald, sade Ko- nung Swen.

Han svarade: Det skall så ske, Her- re! J det samma blef ett ganska stort djurshorn framburit át Sigwald. Han stod upp, tog emot hornet sågande: Det bedyrar jag, att jag skall resa till Nor- rigeð

skal fara i Noregs velldi ok heria a londum Hakoni Jalli firir hinu Þridiu vetr-nætr, ok ekki aptur huerfa fyrr, enn Hakon Jall er drepin, eþr landflotta ordin firir mier, eþr hid Þridia, - eg skal þar iptir liggia. Iptir þad drakk Sigvallder af hornit.

Nu fer vel ad, seigir Svein Konongr, ok er þetta vel heitstreingt. Ok leiddi Sigvalldr til sætis, ok gaf honum Jalls nafn, ok kuedst Konongr þess vænta, ad Sigvallder mundi þad best efna, er hann hefði heitstreingt, ok sagði þa mikin flandskap eiga ad launa Nordmonnum.

Iptir þad mælti Svein Konongr: Nu at þu, þorkill Hæe! Huers vil þu heitstreingia? Ok er þad naudsyn, ad þu lætir þier stormannliga verda.

Þorkill mælti: þess streingi eg heit, ad fylgia Sigvalldr Brodr minum, ok flotta eigi fyrr enn hann, me þan eg sie skutstafn a skipi hans ok þeir hafa greit rodr sinn undann, ef hann berst a sio vid Hakon Jarl: Enn ef hann berst a londi, þa skal eg ej fyrr flotta, enn eg sie ej Sigvalldr i fylkingu, ok mærki hans er a bak mier.

Þetta er vel mællt, seigir Svein Konongr, ok mun þu þat vel efna, er þu sua godr dreingr.

riges rife och härja på Håkan Jarls ländar, innan tredje vinternatt, och icke derifrån mig begifwa, förån Håkan Jarl antingen är dräpen, eller landsflyktig worden för mig, eller och blir tredje vilkåret, att jag skall stupa på stålet. Derefter drack Sigwald ur hornet.

Detta stikar sig wäl, sade Konung Swen, och är detta berdmilgen löfwdt. Sedan ledde han Sigwald till sätes, och gaf honom Jarls namn, hwarjemte Konungen sade, sig det förmoda, att Sigwald mände på bästa sätt werckställa hwad han löfwdt, emedan han med mycken fiendskap egde att idna Norrmännen.

Efter detta sade Konung Swen: Nu kommer det dig till, Thorkel Hæse! Hwad vill du löfwa? Och är det nödwändigt, att du låter dig synas med wärdighet.

Thorkel sade: Det löfte gdr jag, att följa min broder Sigwald, och icke fly för än han, så länge jag ser framstammen på hans skepp, och de hålla sitt roder i lå, så wida han drabbar till sjöns emot Håkan Jarl: Men om han strider till lands, så skall jag ej fly för, än jag icke ser Sigwald i hären, och hans märke är bakom min rygg.

Detta är wäl sagdt, sade Konung Swen, och mände du detta fullkomligen werckställa, om du är så kää Jarl.

Nu

Su

Nu at þu, Bue Digri! seigir Svein Konongr; ok vitum vier, ad þu munt nokkut kallmannlika ummæla, þuiad þu ert sannlika reindr hinn mesti kappi.

Bue mællti: Þess streingi eg heit, ad eg skal fara norðr i Noreg med Sigvallder Jall, ok fylgia honum for þessa, sua sem mier endist kallmen-sku til, ok flia eigi firir Hakoni Jal-li, firir enn færri standa af vorum monnum, enn fallnir eru, ok hall-dast sua vid, medann Sigvallder vill.

Ef suo færi, er eg ætladi, seigir Konongr, ad þu mundir mikilmann-lika ummæla, ok er þad iptir anna-ri atferd þinni.

Nu at þu, Sigurdur Kappa! sei-gir Konongr, ok vilium vier heyra huers þu heitstreingir.

Sigurdr mællti: Skiott er min heit-streingning, ad eg skal fylgia Bua Digri Brodr minum meðann hann er lifs, enn slyja ekki fyrr ean hann er liflatinn, ef sua verdr.

Sliks var mier ad þier von, sei-gir Konongr, ad þu mundir fylgia þui, sua sem Bue Brodr þinn.

Nu at þu, Vagn Akason! seigir Konongr, ok forvitnar mier miog, ad heyra heitstreingning þina; þui þier Frændir erud leingi kapps-menn

Nu þér det dig till, Bue Digre! sate Konung Ewen, och weta wi, att du månde någor Partawulit ämne om-tata, efter som du sannrighen är bes-pröfwad att wara den störste kämpe.

Bue yttrade sig: Jag utfäster mig strängeligen, att jag skall fara nordan ut till Norrige med Sigwald, och följa honom på denna färd, så som jag har mod och hjerta till, och ingalunda fly för Hakon Jarl, förr än ringare antal af wåre män qwarstånda, än de som slagne blifwit, samt på det sättet ut hårda så länge Sigwald will.

Om så händer, som jag mig föres-ställt, sate Konungen, enligt hwad du på hjeltmodigt sätt emtatat, så är det enligt med ditt öfriga förhållande.

Kom nu, Sigurd Kappe! och låt oss få höra hwad du utläs war.

Sigurd swarade: Snart är mitt löfte gjort, att jag skall följa min broder Bue Digre, så länge han är wid lif, och ei fly förrän han blifwit dödd, om så skulle tillbära.

Slikt kunde jag förhoppas af dig, sate Konungen, att du månde hafwa enahanda art med din Broder Bue.

Nu eger du, Wagn Akeson! att yttra dig, sate Konungen, och är jag mycket nyfiken att höra ditt löfte; ty du, Frände, har länge warit känd som en

menn verid, er þu ok yfirmaþr ad hug ok morgum frækleik oþrum. en raß hjelte, och ár bu en förträffligare man, en mánga andra, uti mod och stárkhet.

Vagn mælti: Þess streingi eg heit, ad eg skal fara i Noreg, ok filgia frænda minum Bua i herfor þessa, ok halldast vid meðann Bue vill ok hann er lifs. Ok þad ætla eg, ad lata filgia heitstreingin minna, ad ef eg kom i Noreg, seigir Vagn, ad eg skal, fyrir en þridiu Joll, koma i rekkju Ingibiargar dottur þorkils Leiru, enn drepa hann sialfann.

Þad er sagt, ad Biorn hinn Brenski var þa i lidi Jomsvikinga; var ok Biorn einkanlika maþr Vagns; þuiad hann hielt af Vagni riki þad, er Pallnatoke hafdi gefit honum i Bretlandi.

Svein Konongr spir, huers Biorn heitstreingi?

Biorn seigir: ad filgia Vagne Akasyni sua er eg hefvit ok dreingskap til.

Jomsvikingar giordu heitstreinging þessa mest firir kappssakir af ofdrikkju. Drukku þeir miog; þui þeim var hinn megnasti drikk borinn.

Wagn utlát sig: Det försäkrar jag att jag skall resa till Norrige, och följa min frände Bue i denna härård, och hålla fort, så länge Bue vill och han lefver. Det ernar jag äfwen att låta äfblja mitt lifte, att så wida jag kommer till Norrige, sade Wagn, så skall jag, innan tredje Juledag wara i säng med Ingeborg, Thorkel Leiras dotter och dråpa honom sjelf.

Det är sagt, att Björn den Britstiffe war denna gången i färd med Jomsvikingarne. War också Björn enskannertliga Wagns man; ty han hade af Wagn erhållit det rike att förestå, som Pallnatoke hade gifwit honom i England.

Konung Swen frågade, hurudant Björns lifte skulle blifwa?

Björn swarade: Att följa Wagn Åkeson, så mycket som jag, efter mitt förstånd och mina krafter förmår.

Jomsvikingarne gjorde dessa liften mest af stoltþet, och alltför mycket drickande. De drucko öfwermåddigt; ty för dem war den aldrastarkaste dryck iburen.

XXIV. Kapítule.

24 Capitlet.

Astrid, konu Sigvalldar,
renner grun a Raþa-
giord Sveins Kongs.

Astrid, Sigvalds Hustru,
mistánker Konung Swens
förehafwande.

Nu iptir þetta foru menn til svefnis, ok for Sigvalldr i rekkju til Astridar konu sinar, ok sofnar hann skiott. Ok er hann hefr sofid um stund, vegr Astridr hann ok spir, huert hann er minnisamt huad hann hefr heitstreingt um kuöldit? Hann kuadst, ekki muna, ad hann hafit neitt heitstreingt. Astridr mælti: Ekki mun þier ad þui verda ad þeir, er eg get til, ok munþu þurfa vid ad hafa vit ok raþagiord. Hann suarar: Huad skal nu til raþa taka? Þú ert jafnan raþug. Ej veit eg það nu, enn til mun eg nokkud leggia a morgun, þa þier erud a drykku-bordum. Mun Svein Konongr spiria, huert þier munnid heitstreinging Iþar, þa munþu þui suara, ad *olid er annar maþr, ok drikkia hafi morgu ollat*, ok munda eij yfir sæmu mina hafa tekit, ef eg væri okenner. Siþan skalþu spiria Konongr, huad hann vil tilleggia, ad þu komir fram þessari ferd? Þuiad þu hefur lijten styrk siþann af Sveine Konge, ef þu fær nu ekki. Lat sem þu þikist eiga þar allt traust undir sem Konongr er fyrir, af þui ad hann þikist nu hafa sigrad þier ok hefnt

Sedan detta var förbi, förfogade sig männerna att sofva, och gick Sigvald i söng hos sin hustru Astrid, der han straxt somnade. När han hade söfvit en stund, väckte Astrid honom och frågade, om han kunde påminna sig hvad han hade läst om astone? Han svarade sig icke minnas, att han något löfte ingått. Astrid sade: Jäme kanske det så gå, som dig är ärnadt och jag gissar till, men förstånd och eftertänka kanske nu vara dig afnöden. Han uttråde sig: Hvad skall jag då göra? Du plågar ju vara rådig. Jäme vet jag det nu (sade hon), men något skall jag väl hitta på i morgon, då Jären mid dryckesbord. Konung Swen låter fråga Eder, om J hägkommen Edra löften? Då må du derpå swara: att blet förändrar munnen, och drycker hafwa mycket wällat, och skulle jag icke hafwa tagit till öfver förmodan om jag hade varit nyfater. Sedan skall du spörja Konungen, hvad han vill tillägga, att du må utföra ditt beslut? ty du hafwer sedan föga undersödd att wänta af Konung Swen, om du ej nu kan få det. Låtfa vidare som skulle du ega allt förtroende till det gdomål som af Konungen styg

hefnt sin i þessu; ok spir, huessu margir skip hann muni fa þeir til ferdarinnar? Ef hann tekr þui vel ok kuedr ekki a, huessu morg, þa skal þu filgia þeir ad fast, ok lat adkuædi a þegar, huad hann muni tilleggja? ok seig, ad þu þurfir miog lids, firir þui ad Hakon Jall hefr mikit lid firir. Enn skal þu Sigvall-der! vita, huad hann vil tilleggja. Eg get til, honum muni mikit þikia firir, ad heita þeir lidi, meðan hann veit ekki huert ferdin tekst eþr ej. Enn þegar ferdin er rapin, þa ætla eg, ad litt fær þu af Sveini Konongi um lidit, þuiad hann mun huerngann ykkar Hakonar spara til daudahoggs, ok þat mundi honum best þikia, ad bader þid hlitid dauda huor of oþrum.

stýres, efter som þan tyðer sig þafwa segrat öfwer dig, samt þámnat sig þá þet sáttet. Þræga áfwen, þurw mánga Skepp þan mánde bestá dig till denna resan? Þager þan detta wát upp, men utláter sig ej þuru mánga, þá skáll du hálla starft uti, samt straxt fræga þwad þan árnar skánka dig? och ság att du behðfwer myðet manskap, efter som Hákan Jarl þafwer en stor krigshár þá benen. Ötterligare skáll du, Sigwald, þástá att fá weta þwad þan wíll láta dig bekomma. Jag gifar dock, att þonóm mánde tyðas swárt wára att láfwa dig folk, emedan þan icke wet þurwida fárden lyðas eller ej. Men sá snart resan ár faststáð, þá förefom-mer det mig, som du skulle fá ganska litet folk af Konung Swen, ty þan tyðes þafwa árnat þwar och en af es-der till þaneþugg af Hákan, och mánde det tyðas þonóm bást wára, om J á ömse sidor fördárfwade þwarandra.

XXV. Kapítule.

Huersu Astrid er sann-grunur. Leidungr Jomsvikinga.

Þetta er sagt, ad sua for, sem Astridr gat til; ok er þeir taka til drikiu um daginn, spir Svein Konongr, huert þeir Jomsvikingar min-
di

- 25. Capitlet.

Huru Astrid har gifat sannt. Jomsvikingarnes Skepps-rustning.

Det förmåtes, att sá skedde, som Astrid hade förespátt; ty når de togo till att dricka um dagen, frágade Konung Swen, om Jomsvikingarne þá-
mins

di til heitstreingingar sínar, þeirrar sem þeir höfdu frammi um nottina?

Enn Sigvaldr suarar Sveini Konongi, ok mælti þeim orðum, sem Astridr hafði lagt í munn honom, ok frietter nu iptir, huad Konongr vil tilleggia? enn þad keimr, ad Svein Konongr seigist mundi fa tutugu Skip til ferdarinnar. Sigvallder mælti: tillagit er godt ad þiggia af einhuerium rikum manni, enn ekki er þetta Kononglikt tillag. þa mælti Svein Konongr, ok var nokkuð reidugligr: Huers beidist þu þa? seigir Konongr. Sigvallder suarar: Skiott er þad ad seigia, artugur skipa ad monnum ok vopnum þeirra, ad oll sie vel vöndud. Konongr seigir: Buin skulu þau oll sem þu beidir, þa er þier vilied fara. Sigvallder suarar: Nu er vel vid ordit ok mikilmannlika, sem von er ad Iþr, ok latid þetta vera vel endt sem þier heitid.

Nu þegar lokid er veitluni skulu þier fa oll skipin, suo ad ekki verdi saum ad þeim.

Svein Konongr verdr hliodr vid þetta, ok er honum stadr ad suara, ok mælti siþan: Suo skal vera, Sigvallder! sem þu beidir, þu verdr þetta skiotari enn eg ætladi. Sigvallder seigir: Meiri er von ad spriast i Noreg firirætlan þessa, ef frestast ferdinni, kuedst vænst þikias til

minde sig de liften, som de natten före ut hade afslagt?

Sigwald svarade Konung Swen med samma ord, som Astrid lagt honom i munnen, och efterfrågade sedan, hwad Konungen wille tillägga? Det kom så wida, att Konung Swen sade sig wilja låta honom få tjugu skepp till färden. Sigwald yttrade sig: Ett sådant förskott är wäl godt att mottaga af hwar rik och förnam man, men icke är detta en kongelig gåfwa. Då svarade Konung Swen, något förtretad: Hwad hedes du då? sade Konungen. Sigwald svarade: Snart är det att säga, fyratio skepp med manskap och deras wapen, samt att allt måtte bestinnas i godt skick. Konungen sade: Allt det du åstundar skall stå tillreds, så snart du will afresa. Sigwald genswäste: Nu är det berömligt och hederligt tillståndt, som man ock af Eder borde förmoda, låt nu också det wäl fullbordas, som Ni hafwer utläfwat.

Så snart gästabudet slutades, skulle de få alla skeppen, så att deruti icke blefwe något bröjsmår.

Härvid tystnade Konung Swen, och hade swårt wid att swara men sate omsider: Det skall så ske, Sigwald! som du åstundar, dock hånder detta snarare än jag årnat. Sigwald sade: Wera må man föreställa sig, att denna tillfereðning blifwer i Norrige kunnog, om resan förhålas, samt att

håts

til sigurs, ef eingin niostn færi undan þeim.

Það er sagt að Tofa, dottir Strut-Harallds Jalls, mælti til Sigurðar bonda síns. Þu munt fara for þessa, er þu hefr ætlad, og vil eg þess bidia þier, að þu efnir vel ord þin, ok fylgir vel Bua brodr þinum, ok leif gott ord iptir þier. Enn eg mun þui heita þier, að eingi maþr skal koma i rekkju mina medan þu ert i burtu, og eg spir þier lifs.

Síðann mælti Tofa til Bua: Menn eru hier þueir, er eg vil gefa þier til fylgdarmanna, heitir annar Havardr ok er kalladr Hoggvandi, enn annor heitir Alsakr Holmskali. Enn þui gef eg þier menn þessa, að mier er vel vid þier, ok einord skal eg hafa til þess, að giarnan villdi eg þier gefiun hafa verit, helldr enn þeim er nu a eg.

Bue tigr nu Mennina að henne, ok bad hana hafa tokk firir, ok þegar gefr Bue Vagni frænda sínum Aslak Holmskalla til fylgdar: Enn Havardr fylgir Bua.

Nu sitia Jomsvikingar að veitslu þuillikar stundir, sem akuedit er, ok til var ætlad, ok slitr suo veitslunni.

Iptir þat foru Jomsvikingar að burt, ok bua skip sin med raþi Dana Konongs, ok buast nu Jomsvi-

kin. káttre lífnelse till seget gáfves, så visda noget rykte forut þárom icke utspreiddes.

Det såges att Tofa, Strut-Haralðs Jalls dotter, sagt at sin man Sigurd: Du må fðretaga dig denna resan som du hafver årat, men derom vill jag bedja dig, att du noga håller dina ord, och troget följer din Broder Bue, så att du lemnar godt rykte efter dig. Deremot vill jag det låfwa dig, att ingen man skall komma i min fång, medan du är borta och jag spdrjer dig vara wid lif.

Sedan sade Tofa till Bue: Mån åro þår tvånne, dem jag vill gifwa dig till följeslagare, den ene heter Hawarder, som ock kallás Hoggvande, den andres namn är Aslakr Holmskalle. Derfðre gifwer jag dig dese mån, efter som jag håller af dig, och må jag upprigtigt bekånna, att gerna hade jag melat vara dig gifwen, hellðre ån at den som jag nu eger.

Bue tog emot månnerna af henne, samt bad henne hafwa tað derfðre. Strax gaf Bue at Vagn sin frände, Aslak Holmskalle till följesman; men Hawarder fbljde med Bue.

Jomsvikingarne mors wid gästakudet så länge som öfwerenskommit war, och sedan slutades gästakudet.

Efter detta reste Jomsvikingarne bort, och tillagade sina skepp med Danmarks Konongs godfinnande, och gjorde

kingar a herferd til Noregs veldis.

de sig Jomsvíkingarne reðu till hárfárd át Norrignes rífe.

XXVI. Kapítule.

Fra Sigling Jomsvíkinga til Noregis, ok Hervirki þeirra a ríki Hakonar Jalls.

Er þeir voru búnir að öllu; sem þeir villdu, er það sagt, að þeir höfdu þaðan ok úr Danmörk hundrud Storskip, enn sumir seigia hundrud ok fiordatig storskip. Þessi skipi voru hláðin af agiætum Dyrgrípum, ok goðum Dreingjum, ok allskonar vopnum, margskonar Skiöldum, ok Herklæðum goðum.

Þessir voru mestir Haufþingjar firir líðinu; Sigvalde, Bue Digri ok Vagn Akason. Fara þeir nú við suo búid, ok lata í haf. Jomsvíkingar lata nú í haf, ok gefr þeim vel Byr er þeir fara leidar sínar. Þeir koma við Noreg ok taka Vikina. Það var síð dagsins eþr um nottina, suo kómu þeir þar a öllum monnum ovart; þuiad ekki hafði spyrst til ferða þeirra, aþr enn þeir komu þar um nottina.

Híelldu þeir Jomsvíkingar til bæjarins í Tunsbergi, þat var um miðnatti, ok tóku up allan kaupstaðin, ok veittu þar hina hardastu atgan-

26. Capitlet.

Om Jomsvíkingarnes Segling át Norrige, ok deras Hárjande på Háfan Jarls Land.

Nár de voro í þen fullkommeliga orðning, som de wille, sages det, att de hade dådan úr Danmark ett hundrade Storskepp, men somlige sága ett hundrade áttatíu stora skepp. Dessa skepp voro lastade med dyrbara egodelar, fáka stríðsmán, alla slags wapen, många faldiga sköldar ok kostliga hárfláðer.

Dese voro fórnámste höfðingar fór háren Sigwald, Bue Digre ok Wagn Akason. Í sáðant stíck afreste de till sjós. Jomsvíkingarne seglade ut på hafvet, ok singo de goð wind ter de fóro sín led. De kommo till Norrige ok lade in í Wífen. Det war sent på dagen eiser om natten, dá de allom ormetanke dit kommo, ty icke hade nágot fórsports om deras fárd, fórr án de ter om natten anlánde.

Jomsvíkingarne stáldo sín fart till stáden í Tunsberg, hwílfet stódde om miðnatten. De skóflade hela skópstáden, látandes stáðsboerne wederfaras þen hárdast

gangu bælar monnum, bæpi með ell-
di ok vopnum, ok toku alt i fiar-
hlutum, þat er þeir mattu hondum
a koma, enn drapu mennina, ok mæt-
tu þegar margir skiott averkum, ok
drepnir. Enn með þui ad kaup-
bæringinn var mest af trie giordr ok
vidi, þa tok hann skiott ad brenna,
ok með atgangu hersins, er þad fir
æ sagt, ad Jomsvikingar lietu ej firr
enn þeir hefdu upbrent allan kaup-
stadin. Þeir drapu giorsamlika alla
þa menn er i kaupstadnum voru, ad
ekkert mans barn komst i burt. Ip-
tir þat fara Jomsvikingar til skipa
sina, ok hielldu nordur firir londit.

Er nu ekki sagt fra hernadi þeir-
ra firr enn þeir koma ollum her-
num þar sem heitir Jadr: þeir fe-
ingu þa vidradit skipunum ollum.
Þetta var Jola nottina sialfa er Joms-
vikingar komu a Jadar. Tokst þar
bratt upganga, skipta þeir lidi sinu
i storflokka til hernadar um bigdina,
ok er þar mikir bigd ok fiolmennt.

ðaste æverkan bæde með esb och wa-
pen, och togo alla egobelar som dem
fyr hãnder komma kunde, samt drãpo
inbyggarne, och fdrãswade, i största
hast, þwarjehanda öfvermådt och drãp.
Och som fdbpstadenn war till största be-
ten bygd af timmer och träwiske, så-
tog den strax till att brinna, och mes-
delst frigsårens anfall, enligt berãts-
telsen, aflãto ej Jomsvikingarne fdr an-
de hæde uppbrãnt hela fdbpstadenn. De
drãpp mangrannt alla menniskor som
i fdbpstadenn woro, att ej ett enda mans-
barn kom undan. Sedan begãfwo sig
Jomsvikingarne till sina skepp, och
stãlde sin fart nordan ut åt landet.

Om beras hårnad år sedermera in-
tet berãttadt, fdrãnn de anlãnde með
hela håren till den ort som heter Ja-
dre; der hlllo de samråd från alla
Skeppen. Det war sjelfwa Julenatten
dã Jomsvikingarne kommo till Jadern.
Der gjordes strax landgång och skiftade
de sitt manskap i stora hopar till hår-
nad öfwer hela bygden, som war mps-
ket bebodd och folkrik.

XXVII. Kapitle.

Leiksmark Geirmundar, ok
Hersagu hans Hakonu Jarli.

Sa maþr er nesndr, er Geirmun-
dur hiet; han var i mestri vidingu,
ok lendermaþr Hakonar Jalls, ok
ungr

27. Capitlet.

Geirmunders Iefnãrfe och
Krigsbud fdr Háfan Jarli.

En man år nåmnd som Geirmund het-
te; han hlls i största wdrdning och war
Háfan Jarls lãnsþefdinge, han war
ung

ungr ad aldri, var han ok mikils virtr af Jalli. Geirmundur hafdi mest forrað a Jadrí, ok hafdi þar sýslu af hendi Jalls. Þegar Jomsvíkingar komu í bigdina, giordu þeir hina hardrægasta autgaungu þeim monnum er firir voru, bæði með elldi ok vopnum, ok toku Jomsvíkingar upp alla bigdina hver sem þeir komu hina nálægustu. Enn þeir menn er firir voru vorknudu, ekki við godan draum er herbergin logudu, enn adsókti vopnader her með akafa. Geirmundur vaknadi við þetta sua sem adrir menn, þeir er inni voru honum næstir. Hann tekr þat rað, ad hann flíer undan í lopt eitt, ok nokkrir menn með honum, þuiad honum þottist þar leingst veríast meiga. Ok þegar Jomsvíkingar verda varir við þetta, þa hoggua þeir up loptid í akafa, ok nu sier Geirmundur ad þeir fa ej við halldist. Geirmundur tekr þad rað, ad hann hleiper ur loptinu ok kom standandi niðr a strætít. Enn Vagn var þar staddr, ok hio til Geirmundur, ok kom a handleggin firir ofan ullíidinn, ok tok þar af, ok kom hondin niðr a strætít, enn Geirmundur komst til skogar í burt. Gullhringr mikil hafdi filgt hendiuni, ok tok Vagn hann ok hafdi með sier. Ok er Geirmundur kemr í skogin, nemr hann stadar þar, er hann matti heyra mal manna,

ung till áren og af Jarten meget besdrad. Geirmund war styresman a Jaderen, og förwaltade det ámbetet på Jarslens wágnar. Så snart Jomsvíkingarne kommo i den bygden, utöfwades af dem, emot det folk som der wistades, den grusligaste medfart, både með eld og wapen, og sköfslade Jomsvíkingarne hela bygden, der de nármast átkommo. De inbyggare, som före woro, wáknade icke wid godan dröm, när husen stodo i ljusan låga, og en bewápnad här trängde på dem með största íswer. Geirmund, tillika með alla de öfrige män, som woro nármast inne hos honom, wáknade härwid. Han fattade det råd, att fly undan i ett loft, samt några män með honom, emedan det kom honom så före, att han derstädes längst måtte kunna wárja sig. Så snart Jomsvíkingarne blefwo sådant warse, bröto de som hastigast upp loftet, hwarwid Geirmund förnam, att han ej kunde stå dem emot. Geirmund bestódt alltså, att hoppa ned utur loftet, och kom stándande neder på gatan. Men Wagn, som stod der bredwid högg Geirmund, och träffade honom på armslággen áfwan för handleden, så att handen blef affsuren och föll neder på marken; Geirmund kom tillwál undan till skogs. En stor gullring hade följt með handen, den tog Wagn och hade með sig. När Geirmund war kommen i skogen, stádnade han der han síð

na, þuiad honum totti ofrodlikt væra, ad kunna ekki fraseigia, hverier menn voru þeir er riedu firir hernum, enda slikt viti, er hann hafdi feingit a sier. Geirmunder vard nu vis af ordum þeira Jomsvikinga, ad þeir voru þar komnir, ok suo veit hann, ver unnit hefr a honum.

Þad er nu sagt, ad Jomsvikingar hafa a sier vardhalld, ad onguer menn komist i burt ur bigdini, ok þott nokkrir menn leitudu vid ad komast i burt, þo voru þeir skiott drepnir, eþr reknir inn aptur i ellidn. Þok ok þa huert hus ad brenna ad oþru, ok suo lauk, ad Jomsvikingar brendu af allan bigdin med þollu þiodin þui, sem þar hafdi verit, suo ad eingi maþr komst undan, enma þessi eirn firnefndr Geirmundur. Hann fer nu burt a merkr ok skoga, ok sua er sagt, ad hann veri i siaks daga a eidimorkum, aþr hann kemr til bigda, ok þegar hann finnr menn ad mæli, kemr hann þa i godan fognud, þegar menn vita huer hann er.

Geirmundr fer nu þar til hann spir huer Hakon Jall er ad veitslu, ok Eirekr, son hans, þad var a þeim bæ er heitir a Skugga, enn sa maþr hielt veitsluna er Erlingr hiet, hann var Lendurmaþu Jalls. Þat var sid dags er Geirmundr kom

hðra mannamål, emedan det tyktes honom vara oflugt, att ej kunna be-
rätta, hvilka män de voro, som ha-
de befålet öfver Låren, oagadt det
lytesmärke som han hade fått på sig.
Geirmund erhöi nu upplysning af Joms-
wikingarnes tal, att dese voro difkom-
ne; åfwen blef han underrättad om den
som hade honom fårat.

Det såges att Jomswikingarne höl-
lo så noga wård omkring sig, att in-
gen menniska kunde komma bortt ifrån
bygden, och fastån någre kddo till att
hjelpa sig dådan, så blefwo de likwål
straxt dräpne, eller wårkte tillbaka in
i elden. Swart och ett hus, det ena
efter det andra itändes, hwilket så slus-
tades, att Jomswikingarne brände upp
hela neijden med allt det folk, som der
hade bott, så att ingent enda slapp der-
ifrån, undantagande allenast den före-
nämnde Geirmund. Han wankade nu
omkring i stegar och marker och þar
man den underrättelen, att han sex
dagar wandrade i bdemarker innan han
kom der bebott war, och så snart han
tråffade folk att tala med, blef han i
god fågnad straxt mottagen, då de sin-
go weta hwem han war.

Geirmund färdades nu till des þan
sporde att Hakon Jart war i gåstabad,
med sin son Erik, på ten gård, som
Skugga heter, och höls Gåstabadet af
en man som hette Erling, hwilken war
Jartens Lånshöfdinge. Det war sent
om dagen då Geirmund kom till Skug-
ga.

a Skugga. Geirmunder geingr þegar i drikkju-stofuna firir Hakon Jall ok kuæddi hann. Jall satt þa undir bordun, hann tók kuædiuna hans, ok spurdi tidinda? Geirmundr suarar: Mikill eru tidindi ad seigia. Hakon Jall mælti: Med godu skilldu þau koma ok vera. Geirmundr suarar: Eru tidindi, ok eru ill, ok þo sann: egg kann seigia iþr hersogu, ad mikill her er komin i londit, ok fer med hinum mesta ofridr ok styriold, ok giora hin mesta grand a riki iþru, ok vallda þessu Danir, ok þa hygg eg, ad þeir ætli þessu fram ad fara, þar til þeir finna iþr. Hakon suarar reidugliga: þessi tidindi eru illa login ok firir longum munde Noreg aleider vera, ef þier hefdu heriat hingat huert þat sinn, er þier seigid þat, ok ej munu menn firr aflata, ad liuga hier hersogu, firr enn nokkur hangir up firir lygi þessa: ok suo skall vera.

þa seigir Eyrekr: Mælid ekki þetta, Herra! þuiad ej mun sa maþr liuga er nu seigir fra, þuiad hann er inginn lygimaþr. Jall mælti: kennir þu hann, first du ver mal hans, ok fylgir honum suo? Eyrekr suarar: þat hygg eg, at hier sie komin Geirmundr Lendmaþr iþar af Jadrri sunnan ok opt hefr hann vorum betri fagmat, enn nu fognum vier honum. Ekki þekti, eg hann, seigir

ga. Geirmund trådde genast in i drykkessflugan for Hákan Jarl och hálsade honom. Jarlen satt då till bords, tog emot hans hálsning, och frágade efter tidningar? Geirmund svarade: Stora tidningar áro att förkunna. Hákan Jarl sade: Om du kommer med det som godt ár, så skall du vara välkommen. Geirmund svarade: Tidningar áro, men obehagliga, och líkwäl sannfárdiga: Jag kan berättá eder krigstidning, att stor hár ár kommen i landet, som framfar med största ofrid och öfvermåld, och förorsakar en grufwelig skada i edert rike, hwartill de Danse áro wällande och det gifar jag, att de árna fara fram, till des de finna eder. Hákan svarade wredeliga: Denna tidning ár falsketigen uppkittad och för lång tid sedan skulle. Worrige hafwa varit ödelagt, om de hade hárvat derá så ofta som ni det sagt, och icke láter folket wánda igen att hárt liuga ihop krigsbud fórr án nágon blir hángd för sådan lögn: så skall det också ske.

Dá sade Erik: Sála icke salunda, Herre! ty icke wände denna mannen liuga som nu berättelsen gjordt, emedan han icke ár någon lögnare. Jarlen frágade: Känner du honom eftersom du förswarar hans sak, och biträder honom så mycket? Erik svarade: Det menar jag, att hit ár kommen eder Lánshöfdinge Geirmund, sunnan ifrån Jader, hwilken ofta báttre undfágnat oss, án wi nu fága honom. Jáke kände jag igen

seigir Hakon Jall, gangi hann hingat til mals við mier. Geirmundur gjorði suo.

Jall mælti. Huer er þu? Geirmundur sagði til sín. Veit eg, seigir Jall, að þu munir satt seigia. Enn huer ræðir her þessum mikla? Geirmundur svarar: Sigvaldi heitir fyrimaður þeirra, Bue Digri var ok nefndur, einninn Vagn Akason hef eg vitnismal og merki, að eg lyge þetta ekki, og sínir handar-stufin Jarlinum, ok grunar mier, seigir Geirmundur, að faer vikr liddi hiedan af að þu enn mier væntir að þu gæfist, að eg lig þat ekki, einninn morgum, oþrum: ok enn liest Geirmundur meiga sanna saugu sína með fleirum sarum er hann hafði.

Jall mælti: Hat er þu leikinn ok sarliga: eþr vissir þu ekki, huer þu veitti handa-afhoggit, ok þetta mikla sar? Geirmundur svarar: Það ræð eg af likindum af þu er þu mæltu. Þa er sa tok up Hringinn er filgdi Hendinni, sienadi þu nu Vagn! sogdu þu, ok þottist eg af þu vita, að hann mundi hafa unnit a mier, ok það kannadi eg, að her þessi mundi vera kallader Jomsvikingar.

Er Hakon Jall heyrði þessi tiddindi, vard hann hardla hriggr, ok mælti, stundu síðar með mikillri ahyg-

igen honum, sáde Hakon Jart, gänge þan þit till tals með mig. Geirmundur gjorde så.

Jarten frágade: Ho ást du? Geirmundur beráttade þvem þan var. Jag wet, sáde Jarten, att du mánde tala sanning. Men þviltken ár ráðande ós-mer denna stora krigshären? Geirmundur svarade: Sigwald heter deras förnámste Hövitsman, Due Digre var också nám, men enfannertigen af Wagn Akason har jag vittnesbörd och märke att jag detta icke ljuger, (i detsamma framviste þan armstampen för Jarten) och gifur jag, sáde Geirmundur att nápeligen drager krigsfolket háðan, att icke jag förmodar, det du skall finna, att jag icke ljuger detta: och an yttermera bekräftad: Geirmundur sanningen af sin berättelse medelst flere sår, dem þan uppå sig bar.

Jarten sáde: Svårtigen ást þu beskymfad, och ómkeligen handterad, men wet du icke, þvem som wállat handens afhuggning, och gifwit dig detta stora sår? Geirmundur svarade: Det stutar jag líkigen af þvad som sádes, då ringen uppogs þviltken átsöljde handen, skynða dig nu Wagn! sáde de, och tykte jag mig deraf kunna förstå, att þan mánde þafwa tillfogad mig dessa sår, áfwen síð jag weta, att dese stridsmän kallas Jomsvikingar.

Når Hakon Jart hörde detta, wart þan swára háswande, och yttrade sig, efter en stunds förlopp, með stort bes-
lyg-

Ahyggju ok þyngsl: Sannfrodir munum Vier vera at þessum tidindum, seigir Jall: Enn þad er suo sannast at seigia, ad menn þessa ok her þennan mundi eg syst kiosa, þo til skilldi um alla velia af þeim er eg veit til vera i ollum Verolldar heiminum, ok mun nu vidþurfa vitrlík raþ ok hardfeingi.

Nu let Jall skiott taka drykkiubordin up, ok gek til þeirra Herbergia, er hann skilldi sofa i. Lidr nu af nottin, ok suefr Jall miog litit.

XXVIII. Kapitle.

Hakon Jall letur skiota up Vitum ok Orvarbodum ok skundar ad Lid-safnadur.

Enn um morgunin þegar sendir Jall menn sina Norðr i Þrandheim til Hlada, ad seigia Syni hans Sveini Hersogum, ok bidr hann sem skiotast safna lidi um allan Þrandheim af sini Tilsyslu, ok bua haert Skip, er tilfeingist, ad monnum ok Vopnum.

Gudbrandur, hiet maþr, ok var kallader hinn Huiti, hann var vit maþr

lymmer och myten svårighet: Wi bðra anställa noga forskning i anledning af denna kunskap, sade Jarlen: Men sannast är det att säga, att desse män och denna här skulle jag minst vilja utse, om det stode i min frihet att välja ibland alla dem, som jag wet finnas på hela jordens krets, och månne nu vara högst rådbigt, att betjena sig af visliga råd och starka krafter.

Nu låt Jarlen hastigt undanröddja dryckesborden, och begaf sig till det herberge, der han skulle sáwa. Skred således natten fram, men Jarlen sof ganska litet.

28. Capitlet.

Hákan Jarl låter uppresta Wårdfasar, och sánda Wilebud, samt skyndar sig att samla frigsfolk.

Straxt om morgonen sände Jarlen sina män Worr ut i Trondhem till Hlada, att förkunna hans Son Swen frigsbudet, samt bedja honom som snarast samla manskap öfwer hela Trondhem af sitt Lán, och att hwart enda skepp som fás kunde skulle utrustas med män och wapen.

Gudbrand hette en man som kallades den Hvite, han war en förståndig

maþr ok ríkr, hán var nafændi Hakonar Jalls, ok honum unni hann mest, þegar sýndi hans lífidu. Gudbrandur var með Jalli að Veitslunni.

Nú fær Hakoni Jalli mikills þessi tíðindi, ok hugsar nú að margalund ok allar raðamenn hans hinir vitrustu með honum, huert rað af skal taka. Var það hið fyrsta rað hans, að skiota up Vitum ok orfarbodum, ok skipa ferðum frá sjer í huern veg. Bidr Hakon Jall til huernium manni, er þorir að verja sjer ok fje sitt.

Jall fer sjálfur þegar af veitslunni með þui lídi er hann fiek til, ok hann ser inn um Raumsdali, ok safnar lídi um Nordmæri ok Sudr. mæri. Hakon Jall sendir Erlind son sinn að safna lídi um Rogaland ok Hardaland. Hakon Jall sendir orðollum vinum sínum þeim, er í londini voru, að þeir kjeami allir til hans: Ok jafnvel sendi hann orð þeim monnum er hann var misatfer vid, ok það þá koma til sín, ok sagdist hann þá villia sættast vid huern mann er þá kjeami að hans fund, þó alldrei hefði þeir sua mikitt afgjort vid hann, ok kjeadst hann mundi þeim nú allt uppgefa, er honum villdi þannan tíma líd veita.

dig ok förmágen man, ok nára fránda með Hákan Jarl. Honum þó hann ok mest utaf þá löngu hans söner lesde. Gudbrandur var, jante Jarlen, þá Gæstabúdet.

Þörendamnde tíðning gief Hákan Jarl mykett till sínnes, ok hann táknte sig um þá flekaldiga sátt, samt alla hans ráðgífware með honum; þvad utmág man taga skulle. Det var hans förstu ráð, að láta uppresa Wárdkásar ok affárða Wilebúð, som skulle förtkyndas man ifrá man. Destlíkes uppmanade Hákan þvarje man som hade með ok lust að wárja sig ok sín esgendum.

Jarlen fór sjelf með förstu skynda sámbet frá gæstabúdet með det mans skap hann künde fá tilþopa, samt förtfatto resan till Raumbalen; församlansde frigsfolk omkring Norra ok Södra mbret. Sin son Erlind stíkkade Hákan Jarl að samtla folk ifrá Rogaland ok Hardaland. Hákan Jarl sánde ok þá búð till alla sína wánnar, som í landet woro, að de allesammans wílle fömma till honum; jánwál affárðasde hann sín orðsáundning till þen som með honum woro uti ówánskap, með begáran; det skulle de sig þos honum infinna, ságendes sig wílla förtíkkas með þwar ok en som honum dá besökte, fastán de aldrið þá mykett; hade sig esmot honum förtbrútit, ok utláfware að hann mánde alltsammans förtláta þem som honum, wíð þetta tillfálle, wílle þis stánd göra.

Eirekr

Erif

Eirekr, sön hans, fer Norðr um Raumdali, ok alt hid ytra um Eyrar.

Erik, hans son, reffe emedfertid norr omkring Raumbalen och þela Sjöleden utmed stranden.

XXIX. Kapitulé.

29. Capitlet.

Fundur Eyrekurs HakonarSý-
ne, ok þorkilli Midlungers.

Erik Hákanssons och Þhor-
fel Midlungers Môte.

Þad þar ad, þa er Eireker var i Hamarsundum, ad þar komu a moti honum siaks Hetskip, ok ried sa ma þr firir lidinu er þorkill hiet, ok var kallader Midlungur, hann var Vikingr mikill ok illr vidureingnar. Hann var i misætti miklu vid Hakon Jall; þuiad þorkill hafdi margin illgiordir unnit ok mikin ohægindi veitit a ríki Jalls; bædi i Manndrapum ok Fieranum. Jall hafdi opt sent Menn a moti þessum þorkilli ok villdi taka hann af lifi, enn hann hafdi jafnann undankomigt.

Det begaf sig, da Erik var i Hámarfundet, att der kommo honom till mdies sex krigsskepp. Hófdingen fór dem var en man som hetto Þorkel, med tilnamnet Midlungur. Han var en stor Viking och ond att midfás. I mykten venighet lesde hon med Hákan Jarl, emedan Þorkel hade bedrifwit mangahanda lügärningar, samt gjort Jarlers rike stor skada, så wäl medelst manndráp som egodelars stöflande. Ofta hade Jarlen sändt män emot densne Þorkel, och wille taga honom af daga, men han hade alltid kommit undan.

Eyrekr mælti til þorkills er þeir fundust: Ef þu villt koma med lide þitt a fund faudur mins, ok veita honum lid til orustu, þa mun hann sættast vid þier, ok mun þat auduellt af hendi faudur mins. þorkill svarar: Þann kost vil eg ad kaupa mier suo i fridi, ef þu villt Eyreker! bindast firir, ad þetta verdi mier ekki ad hiesoma, þa eg finn faudur þinn. Eg skal þat annast, sagdi Eyreker.

Erik tillstade Þorkel når de råfades: Om Du med ditt folk will infinna dig hos min Fader och göra honom bistånd i striden, da will han förslikas med dig, och månbe det gå lätt fór sig a min faders sida. Þorkel svarade: Sådant willkor will jag i freblichkeit ingå, allenast att du, Erik! will wára man derföre, att detta icke warder mig till wanåra, da jag tråffar din fader. Det skall jag swara före, sade Erik.

þor-

Þhor-

Þorkill riedst nu í ferd ok menn sína, með Eyreke, ok kaupir sier suo í fríd við Jall, ok filger Þorkill nu Eyreker, ok fara þeir, þar til þeir koma til Jalls, þar er hann hafdi aknaðit að þeir skildu finnast. Ok fara þeir nú allir fegdar, Hakon Jall, Svein ok Eyrekr. Enn þat var a Sundmæri við Ey þa, er Hauld heitir, ok kemr þar allr Herin saman. Ok voru margir lëndirmenn í lídi Hakonar Jalls.

Hakon Jall ok synir hans höfdu þa þriu hundrud skipa, ok voru morg ekki miog stor. Þeir leggja nu skipum sínum ollum a vog þann, er heitir Hiofungavogr, ok bera nu samann raþ sinn.

Liggja nu þar í Voginum við suo buid.

Þhorfel gaf sig nu, jemt sína máni í færd með Erið, ok betingade sig sáunda fred með Jarlen. Þhorfel fólþe de allsá Erið ok reffe tilssammans till þess þe kommo till Jarlen, þer þan haðe þværensþommit att þe stulle ráfas. Áða fegdar (Fader ok Söner): Hákan Jarl, Swen ok Erið fólþes nu át. Det wara þá Sundmæri við den þu som þeter Hauld, þwærest þeta háren stötte tilssamman. Woro ok mánga Lánsþóðdingar í Hákan Jarls frigsþær.

Hákan Jarl ok hans Söner haðe þá treþunðrade skepp, þmaribland mánga icke woro sárðetes stora. De tade alla skepp í den Sjárð, som kallas Hiofungawog, ok ráðþlagade sedan gemensþamt.

Uti sáðant tilssánd lágo þe þer í sþærden.

XXX. Kapítule.

Fra Skipastol Jomsvikinga,
ok Framgaungu
þeirra.

Nu er að seigia fra Jomsvikingum, að þeir sækja Norðr nær með löndi. Fara þeir ekki frídiga. Heria þeir, ræna ok drepa menn, enn brenna bæði up hierud ok bæe að koldum kolum, ok hinggu sier osparliga strand.

30. Capitlet.

Om Jomsvikingarnes
Skeppsflotta och deras
framfarande.

Nu är att berättas om Jomsvikingarne, att de drog sig ut nära uti landet, farandes icke fredliga fram. De härjade, rånte och dröpte folk, samt uppbrände både härader och gårdar till dess allt var utskölnadt, och sörðs wade

strandhogg. Sliku hallda þeir framm, að þeir eida nær allan bygðin með Elldsbruna, Manndrapum ok fieranum, þar sem þeir koma vid. Jomsvikingar fara nu með þessum hætti, ok sækia þeir langt norðr firi londit með morgum hættum, ok fa onguar motstodr, þuiad landsfolkit það er firir var hernadinum, ok spiria þennan ofrid, heimtist saman i storflokka, ok sækia allir þeir er ungir voru ok veluigir, a fund Hakonar Jalls. Enn þeir er næri voru þessum ofrid, flotta undan a eydimerkr ok skoga, sumir a fioll, enn sumir i skier, ok dragast suo undan hernadinum ok fyrrast allir Vikingana þeir er þui koma vid, ok bida suo landslidsins. Var þa sua komit, að oll bigðin var alleid með sionum, sunnan af Jadri, allt norðr til Stadar.

Nu er fra þui að seigia, að Jomsvikingar fara þar til þeir koma i sund þat, er Ulfasund heitir, ok eru þa komnir hia Stad. Það er sagt, að hueruger spiria þa en glogt til annra, Hakon Jall ok Jomsvikingar. Þa sigla þeir norðr firir Stad, það eru Siaks viks sjafar, er það hardla miog torfert, eru þar huergi hafnir a lond up, ok onguar hafnar Eyjar firir utan. Nu fara Jomsvikingar, þar til þeir koma i Hofa þa, er heitir

wade obeskrisfligen mycket strandbygg. Sålunda framföro de, att de nästan förödde hela bygden med eld och brand, mandräp och rofferi, ehwarest de åtkommo. Jomsvikingarne förhölo sig på sådant sätt, och utöfwade långt Norr upp åt Landet hwarjehanda wäldsamheter, utan att få något motstånd, i thy att Inbyggarne som för Hårnaden utsatte woro och sporde denna ofrid, samlade sig tillhöpa i stora skäddar, hwarefter alla de som unge och stridsfdre woro, begäfwu sig till Håkan Jarl. De åter, som nära woro denna ofrid, flydde undan i marker och skogar, en del på berg och somlige i skären, och drogo sig sålunda ifrån Hårnaden, samt undwoko allesamman Wifingarne så mycket de kunde åtkomma, och affbadade sebermera landskåren. Då war så wida kommit, att hela bygden utmed hafswet war ödeland, sunnan ifrån Jaderen, allt nordan intill Stade.

Nu är derom att säga, att Jomsvikingarne fortsatte deras färd, till dess de kommo i det sund, som Ulfasund heter, och hade då hunnit till Stade. Det är så sagdt, att Håkan Jarl och Jomsvikingarne hade då noga kunskap om hwarandra. De seglade nordan om Stade, som utgår sex wiks fjärd, som är ganska swår och äfventyrlig att besegla, emedan der hwarfen äro hamnar in åt fasta landet, ej eller någon hamn wid bärne utanföre. Nu föro Jomsvikings

heitir Hereyjar, ok leggja þar in i hofnina ollum Skipakostunum. Ok hafa þeir nu friett af Hakoni Jalli, ok niosna ok frietta ej annat, enn Jall sie inn i fjærdum, enn stundum Nordr i londit langt. Feingu þeir Jomsvikingar ekki sannvissu ad frietta af Jalli. Ok er þeir eru þar komnir, fara Jomsvikingar ad asla sier nokkra vista, ok er þad sagt, ad Vagn Akason ser a skeid einni til Eyjar þeirrar, er Hauld heitir, ok veit Vagn ekki, ad þar skamt fra ligger Hakon Jall med lidi sinu a Voginum.

garne, till des de kommo i den Hamn som kallas Hereyar, i hvilken Hamn de inlade hela Skeppsiottap. De hade wät fött kunskap om Hakon Jarl, men utredna och utspåna ej annat, än att Jarlen ibland wore inne i fjærdum, och Hamn dom långt norr upp i landet. Jomsvikingarne erhölo ingen säker undersättelse om Jarlen. Där de woro så wida komne, foro Jomsvikingarne ut, att skaffa sig några matwaror, och är så berättadt, att Wagn Akason begaf sig på ett litet fartyg till den ön, som Hauld heter, men Wagn wiste icke, att straxt utmed låg Hakon Jarl med sin här ute på fjærdum.

XXXI. Kapitle.

Fundur ok Samrædi Vagns Akasyne ok Ulfrs.

Vagn geingr up a Eyina med Monnum sinum, ok ætlar ad fa sier sieks kyr ok tolfæda saud. Vagn mællti til manna sina: Taki þid sie þetta, ok hogguit a skip vort. Ma þr var þar nærstaddr, ok spæ, huer er sa ma þr er rædr lidi þessu? Sa heitir Vagn Akason søgdu þeir. Suo þætti mier, seigir Buandi Þessi, sem vera mundi stærri veidi a Eyini, enn drepa Kyr minum ok saudr, ok ej allfærri I þr, ok fari þier ohermannliga i okunnu londi, ok hafid langt

31. Capitlet.

Wagns Akasons och Ulfs möte och samtal.

Wagn gick upp på ön med sina män i afsigt att skaffa sig sex kor och tolf stycken små boskap. Wagn sade till sitt folk: Tagen dessa boskapskreatur och slagta dem på wårt Slepp. En man som befann sig der nära wärd, sporde, hvilken den wore som egde befälet öfwer detta manskap? Han heter Wagn Akason swarades honom. Så tyktes mig, sade Wonden, som om det på ön månde wara större djurslag, än dräpa mina kor och små kreatur, och det icke långt bort ifrån Eder. Ingalunda faren I fram

langt tilsokt, suð sem þier erud afburda menn miklir, ok vilied enn auka agiæti Yduar i þessari herfor. Þier takid, sagdi hann, kid ok kalfa, geitr ok naut, suin ok saudi, væri þat nu meiri frami ad lata kyrt standa fie þetta, ok taka helldr biarnin, sem nalega er komin i biarnarbæsin, ef þier faid tekid hann.

Vagn spir þennan mann ad nafni? Hann seigist Ulfr heita. Þa mælti Vagn: huerium birni sagdir þu fra skamma adan ad Oss væri hægt ad veida er happ veri i? Sa sami Blörn, ef þier veidit hann ekki, þa mun hann Iþr alla i munni hafa aþr enn langt lidr hiedan fra.

Þa mælti Vagn: seig þu oss god tidindi ok sannur, er oss er skilt ad vita, ok skulum vier vel launa þier: Ok ef þu veitst nokkut til ferda Hakonar Jalls, ok vilier þu oss satt seigia fra tiltektum hans, þa skal þu sialfr undann siga ok hafa i frid keipt Kyr þinar ok saudr. Ulfr suarar: Ef þier vilied vel launa mier saugu mina, ok so tott þier launid mier onguu, þa ma eg seigia Iþr til Hakonar Jall huar hann la i gær med einu skipi, hær firir innað Eyina Hauld a Hiorungavoge, ok munu þier þegar fa drepid hann, er þier villi.

fram sásem tappre frigsman i ett oberant land, da I lifvát áren komne langsmága ifrán, sásem warande ganfka frótráffelige man och ástunden att án wíðare bla Edert herðm medelst denna hárfárd. I tügen, sáde han, flúingar och kalfwar, getter och ndt, swin och småboskap, da lifvát fódre þeder wore, att láta þessa kreatur wara i fred, och þedre fanga Wjörnen, som nástan ár kommen i snaran, om I annars fán fatt pá honom.

Wagn frágode denne man efter hans namn? Han sáde sig þeta ulf. Da frágode Wagn: Hwad ár det fdr en Wjörn du nýð omtatade, þwílfen skulle falla of þegwánt att fanga till stor lycka fdr of? (Wonden swarade). Om I icke gripen denna samma Wjörnen, så mánde han íse langt till hafwa eder alla emellen sina kástar.

Da ytttrade sig Wagn: Ség du of god och sanfárðig tidning, som of ár angelágit att weta, så skola wi dig wát beidna: och berest du þar dig nágot bekant om Háfan Jarls fárd, och du wíll séga of sanningen om hans fdrþafwanðe, så skall du íself fá slippa undan och hafwa ráddat dina Kor och dina smáskreatur. Ulf swarade: Antingen I wílfen íéna mig fdr min beráttele, eller of att I det icke gðren, má jag lifwát séga Eder þwarest Háfan Jarl íg í gár med ett enda Slepp, þær inom én Hauld i Hiorungavog, och wánden I snarlíga fouma at att þrepa honom der.

villied, þuiad hann bidr þar, seigir Ulfr, ok undarlegt þikir oss, er hann fer suo famenner ok ovarlika i slikum ofridi, ok er likast ad hann muni feigr vera, ok vist mun hann ekki hafa til Yduar spurt, ok eigi lægi hann suo ella. (Vagn sagdi) þu skalt hafa i fridi keypt fie þitt alt, ok sialfan þier, ef þetta er satt er þeigist: ok gakk nu a skip med oss ok kiænn oss leid þangat. Ekki hæfir suo, seigir Ulfr, ad eg beriest a moti Hakoni Jalli; Enn visa ma eg I þr leid, þar til þeir hittit veg þangat. Skal þu ad vissu fara med okkar, þa þier þiki gott eþa ekki gott, seigir Vagn.

Nu geingr Ulfr a skip med Vagni. Þetta var snemma dags, ok foru þeir þegar i Hereyar, ok seigia Sigvalde ok ollum Jomsvikingum þessi tidindi, ok nu taka þeir til ad buast med ollu, sem þeir skildu til hins hardasti bardaga, ok vilia þeir vid þui buast, ad ekki sie sua auduellt firir sem Ulfr seigir.

Ok þegar þeir eru bunir, blæsa þeir til allogu ollu lidinu. Fara þeir nu med ollum hernum firir Eyina Hauld. Þa var licill austan vindr, ok rak a moti þeim litinn Mosagard, þuinæst annan ok þridia, ok var sa ekki hinn minnist. Þa mællti Sigvalder: Þessir Mosagardar munu

derest i viljen, emedan þan bræjer ber, sade Ulf; och förekommer det of underligt att þan, med så litet följ och så ovarsamt färdas fram under slikan ofrid. Det ser alltså likt ut, att þan mände vara feg, och säkerligen har þan icke sport något om Eder, ty eljest läge þan icke så. (Wagn sade) Du skall hafva frid-lyft ej allenast all din boskap, utan och dig sjelf, om detta är sant som du säger; Gatt derfbre om bord med of, och visa of leden dit. Jætte stikar det sig, sade Ulf, att jag skulle strida emot Hakon Jarl; men nog skall jag visa eder rätta leden, så att I mågen hitta dit. Du skall visserligen följa med of, du må tycka wäl eller illa derom sade Wagn.

Nu steg Ulf i båten med Wagn. Detta war bittida om morgonen och begåwo de sig straxt till Hårdarne samt berättade för Sigwald och samtelige Jomsvikingarne dessa Tidningar, hwarefter de rustade sig till med allo, såsom wederborde, till den skarpesta drabbning, och wille de derfbre wara så beredde, i händelse det icke skulle så lätt afspä som Ulf sagt.

Så snart de woro färdige, blåstes till allmänt uppbrott för hela hæren. De foro sedan med hela Krigsmagien till den Hauld. Då blåste en lindrig östanwind, och mötte dem en liten flock med siffmåsar, dernäst en annan, och sedan den tredje som icke war den minsta. Då sade Sigwald: Dessa Siffmåseffator

munu vita herlids-von hier nær okkar, ok ma vëra, ad Hakon Jall fari ekki iafnan famenner, er oss er sagt.

Bue Digri for fyrst med lidi sinu: Þar nærst Vagn: Sigvallder for sidast med monnum sinum. Þeir foru inn med Eynni Hauld, þar til þeir komu inn yfir hana ok i Vikina firir Eyrar-endann norðr þar, sem heitir Hiorungavogr.

skaror mände gifwa tillänna, att Krigsfolk ár här nära intill öf, och torde hända, att Hákan Jarl icke alltid refer med så litet sällskap, som öf sagt ár.

Bue Digre for först med sitt manskap: der näst Wagn: Sigwald war den sidste med sina män. De seglade utmed ön Hauld, till des de kommo hene förbi in uti wiken, wid ändan af ön på Norra sidan, der det kallas Hiorungavog.

XXXII. Kapitle.

32. Capitlet.

Vagn launar Ulfr Saugunar.

Wagn betalar Ulf för Sagan.

Þad er sagt, ad Ulf grunar ad Jomsvikingar munu sinast fleiri skip, enn suo sem hann hafdi apr sagt þeim: Ok þegar er þeir fyrstir foru sau ad framkomu fleiri skip enn hann hafdi sagt þeim, þa hleipr Ulfr ut-byrdis ok a sund, ok ætlar ad leggiast til lands, ok vil ekki bida þess, ad þeir launi honum saugu sina. Ok er Vagn sier þetta, þa vil hann ad vissu launa honum, ok skytr iptir honum spiot, ok kemr a hrann midjan, suo Ulfr lætr þegar lif sitt, ok skilr suo med þeim Vagni.

Så berättas det, att Ulf besinnade sig huru Jomsvikingarne mände blifwa warse flere skepp, än såsom han tillförene hade sagt dem. Och så snart de, som fremst foro, märkte att flere skepp blefwo synliga, än han förut hade dem besråttat, då kastade sig Ulf öfwer bord till att simma, i tanka att hinna till lands, utan att wilja bida till des, att de skulle kōna honom för sin Saga. Wagn, som detta såg, wille ofelbart betala honom, och sände efter honom ett spjut, hwilket träffade honom i midjan, hwaraf Ulf straxt lemnade sitt lif, och stildes, på sådant sätt, han och Wagn ifrån hwarannan.

XXXIII. Ka-

33. Cap.

XXXIII. Kapitle.

Samfylking Skipakostum
tueggia vegna: Ok fra
Kappum þeirra.

Nu roa Jomsvikingar a voginu, ok sia ad hann er allr skipader af skipum inn fra þeim, ok þar hitta þeir þann, er þeir foru ad leita, Hakon Jall, ok var hann ekki ein-skipa, eþr med tuo, helldr voru þar meiri enn triu hundrud skipa, þad voru Snekkiur ok Skeidr, ok Kaup-skip, ok huert sliotande Far, þat er Jall fiek til, þeirra er ha voru at bor-di. Ok oll voru skipin hladin af monnum, vopnum ok grioti.

Þar er med Hakoni Jall hinn fyrsti maþr Eyrekr son hans, Svein, Sigurder ok Erlindr synir hans. Þeir stiornadi allir skipum.

Suo sagdi Þorðr Kolbeinson, i Drapu þann er han orti um Eyrek-ker:

(Fornyrðalag.)

Miog, liet margar snekkir,
Mærdar, er sem knoru,
A þr vaks Saiolldr ok Skeidar.
Skialld-hliumur aukum dynia,
Þa er olitinn utann
Oddherdir, þar giordar

Morg

33. Capitlet.

Bágge Skepps-Flottornas
Slagtordning och om
deras Kämpar.

Nu rodde Jomsvikingarne ut på fjården, och förnummo, att den af deras Skepp, var aldeles öfvertåkt, samt tråffade derstädes den som de letade ef-ter, nemligen Hakon Jart, som dock icke befans med ett skepp eller med tvåanne, utan woro der snarare trehundra skepp, hwilka dels bestodo af breda och stata fartyg samt skutor, dels af handelsfarskoster, tillika med hwarje stytande fars-tyg, som Jartlen kunnat öfverkomma, allenast de woro hoga på sidborden. Sam- teliga skeppen woro lastade med män, wapen och stenar.

Den första man med Hakon Jart, var hans son Erik, tillika med hans söner Swen, Sigurd och Erlind. Des- se hade styrelsen öfver alla skeppen.

Så sade Thord Kolbeinson, i den Skalde-wisa som han digtade om Erik:

(Fornyrðalag.)

Från många fartyg snälle
Fågneqwåden hördes
Förn Skepp och Swård uppväxte.
Skjöld-bullret dånat öfte,
Det skarpslagna spjutet,
Wid Stridsmäns måstring, gjorde.

Det

Morg var Lind firir Londi
Lund sins Faudurs reindu.

(Drottmælt)

Sotti Jall, sa er atti
Ogn, Frodr a log stodi,
Hier finst hafra stafna
Hatt Sigvalda a moti.
Margr skalf hlimr, enn huorgi
Hugandr bana dugdu,
Þeir, er gatu þo slita
Sar gims blodun ara.

Þat er sagt, ad Jomsvikingiar fyl-
kia lidi sinu ollu, ok buast til bar-
daga; þeir Hakon Jall ok synir hans
sia nu hvar Jomsvikingar eru kom-
nir.

Nu er sagt, ad botninn a Hio-
rungavogi horfi Austr, enn munninn
i vestr. Þar standa steinar þrir ut
a Voginum, ok heita þeir Hiorun-
gar, ok er eira þeirra mestr, ok er
vogrinn vid þa kender. Enn sker
liggr i midium voginum, ok er jafn-
langt til lands a alla vegna fra skerinn,
bæþi inn i vogsbottina ok tueimmei-
ginn gegnt. Enn Ey sa liggr firir
Nordann Hiorungavog, er Primsignd
heitur, enn Eyinn Hiorund liggar firir
sunnan Hiorungavog, ok þar innar-
fra Hiorunga-Fiorder.

Nu

Det unga lif *) fbr landet
Sin faders Lynne rænte.

(Drottmælt).

Jarlen sjuð, doð fartlig,
Wisa bud utdelte.
Hár fins Doða-Stoðkar
Utt mðta Sigwald hðga.
Wæt mængens lemmar skáfwa.
Fbr dem ej orlog døger,
Som ej fbrdraga kunna
Særen mid blodig ára.

Det ár sá keráttadt, att Jomsvikin-
garne stálde allt sitt manskap i lagts-
ordning, samt lagade sig till strids; och
sågo nu Hákan Jarl och hans söner,
hwarest Jomsvikingarne lågo.

Man har den underrättelsen, att ins-
wiken af Hiorungavog strácker sig öster
ut, men mynningen i väster. Der stán-
da trenne stenar ute i fjárden, hvilka
heta Hiorungar, af hvilka den ena ár störst
och har fjárden af den samma fátt sitt
namn. Ett stár strácker sig ut midt
uti fjárden, sá att lika langt ár till
lands på bmsé sidor från stáret, både
in i bugten af fjárden och gent deremot.
En ö ligger nordanföre Hiorungavog,
som heter Primsignd men ön Hiorund
ligger söder ut, och át hðger derifrån
Hiorunga-fjárden.

Nu

*) En omskrifning med hvilken Erik betecknas.

Nu skal seigia fra, huersu Jomsvikingar skipta lidi sinu til Bardaga. Sigvallder leggij Skipi sinn i midiafylking, ok brodr hans Þorkill Hæfe leggr skipi sinu næst Sigvalldr a stiornborda. Bue Digri ok Sigurder brodir hans, voru i fylkingar-armi hinum nordra, enn Vagn Akason ok Biorn Brenski, fostri hans, voru i hin sudra fylkingararm.

Enn Hakon Jall ok synir hans skipa suo lidi sinu til orustu a moti Jomsvikingar, huer beriastr skuli a moti þeim Koppunum: Ok ætla þeir suo til, ad þriu skip skuli beriastr a moti sierhuorium þeirra Kappana; þui þeir seigir so, ad sua mikill lidsmunur verit hafi. Enn Biarni B. p. seigir suo i Drapu þeirri, er hann orti um Jomsvikinga, ad fimmm menn Hakonar Jalls hafi verit nm ein Dana. Ok þeir eru fleiri sem þad seigia, ad sua mikill hafi verit lidsmunur med þeim.

Nu er tilskipan þeirra Fedga, at Svein Hakonarson var ætlader a moti Sigvallder, ok Gudbrandur Huiti, ok hinn þridi Sigrekkur af Gimsum, er einn var agiætastur af lendum-mönnum firir nordan stad.

Þessir voru ætlader a moti Þorkilli: Jarnskeggi af Eyrum ok Mannhauge, er annar var agiætaster af lendum-mönnum firir nordan stad. Annar Sigurdr Steiglinger nordan af Halogalandi, ok þridi Þorir Hiort nordan

Nu skall warða omtaladt, þa þvad sátt Jomsvikingarne indelade sin þar til strids. Sigwald lade sina skepp midt uti slagfordningen, ok hans broder Þorkel Hæfe med sina skepp nærmast inntill Sigwald þa styrborðs-síðan. Bue Digre, jemte sin broder Sigurdr, voru i den norra, men Vagn Akason, tilika med sin fosterfader Björn den Brittske, voru þa sðdra sigeln af slagfordningen.

Hákan Jarl med sina sðner skipade sálunda deras krigsfolk att strida emot Jomsvikingarne, samt þvilka som skulle slá emot Kämparne. Och blef sáðan anstalt fogad, att trenne skepp skulle drabba emot þwart ok ett af Kämparnes; ty sa sages þarom, att sa talrik þar Hákan Jarls þar warit: þwarðre ok Björn B. p. sa sager i det Skaldeqvæde som þan forfattade om Jomsvikingarne, att sem Hákan Jarls man þaswa warit om en Danss. Stere áro ok som þe þrásta, att Jarlens krigsþar warit s manstark emot dem.

Þese Fedgars tilstállning war sáðan, att emot Sigwald voru utsedde Sven Hákanson ok Gudbrand Huite, ok den tredje Sigrekkur af Gimsum, þvilken war den berdmiligaste af Lánsþsdingarne nordan ifran.

Emot Þorkel skulle þese strida: Jarnskegg af Eyrum ok Mannhauge, þvilken áfven war en fortráfellig man af norra ortens Lánsþsdingar. Den andre war Sigurdr Steiglinger nordan af Halogaland, ok den tredje Þore Hjort,

dan ur Vogum lendrmaþr ok vidfræger.

A moti Bua Digra var ætlader Þorkill Midlaunger, allra Vikinga verstr vidureignar, enn vidfrægastr ad hreisti ok hardfeingi. Annar var Hallstein, Kellingabani af Fiollum, mikill kappi. Þridi Þorkill Leira austan ur Vik: hann var Lendrmaþr Hakonar Jalls.

A moti Sigurdi Kappu var ætladr Sigurder Jarlson, ok Armodr ur Aunundarfirdi, ok Arne son hans.

A moti Vagn Akasyni var ætladr Eyreker son Hakonar Jalls, annar Erling af Skugga, Lendrmaþr, ok Erlinder son Hakonar Jalls.

A moti Birni Brenska var ætladr Einar Litli Lendrmaþr, annar Hallvarder Upsa, Þridi Havarder Brodr hans.

Enn Hakon Jall sjalfur leika laus vid, ok skal stodua ok styrkia allar Fylkingiar þessar a moti Jomsvikingum.

Þat er sagt; ad fimm Islendskir væri med Hakoni Jall: þad var Skjalld meidar Einar, hann var Skjalld Jalls, ok hafdi Hakon Jall minni mætr a honum enn fyrr, ok riep hann vid ad hlaupa i burt ur flokki Hakonar Jalls, til Sigvallda Jall, ok kuad þetta vid:

(Fornyrðalag.)

Gjora veit eg virða

Hjort, norr ifrån Vogum, en wiðt namnsfunnig herse.

Emot Bue Digre ntænndes Þorkel Midlaunger, som war den wårste i blandt Wikingar, samt wiðtbermd fdr tapperhet och hårda nappetag. Den andre war Hallsten Kellingabane, af Fiolum, en stor Kåmpe. Den tredje hette Þorkel Leira, dñan ifrån Wik: han war Hákan Jarls Landwårnsmann.

Emot Sigurd Kappe tillærnaðes Sigurd Jarlson och Armoder från Aunundarfirdi, tillika med Arne hans son.

Att kåmpa mot Wagn Akeson utsågs Erlif, Hákan Jarls son; den andre war Erling af Skugga, en Vånshöfðinge, och Erlind, Hákan Jarlson.

Emot Björn den Brittiske anordnaðes Vånshöfðingen Einar Litti; den andre, Hallwarder Upsa, och den tredje, Hawarder hans broder.

Men Hákan Jarl wille leka lds och otwungen, fdr att understöðja och styrka alla dessa fylkingar emot Jomsvikingarne.

Historien fbrmåler, att fem Islendingar woro Hákan Jarl följagtige. Den förste war Skaldmeidar Einar; som war Jarlens skald, dñwer hwilken dock Hákan Jarl nu hade mindre wåtd an tillfredse, och war han sinnad att lopa bort ifrån Hákan Jarls hár, till Sigwald Jarl, och quod denna undsågelse:

(Fornyrðalag.)

Þogsaunt wet jag wdrða

Vord

Dens

Vord þann, er sitr a Jordu.
 Idrunst þess, medan adrir
 Aurvadir Men suafu.
 Kom kat ek þrott þann er þætti
 þrenna lim ad finna
 Færi mier firda mæri
 Feri Skialld enn veri.

Deni wårn på gångarn sitter.
 Omfånkt er þan da andre
 Omise Kämpar sáfwa.
 Glad kom jag, når tróttfamt sóftes
 Tredubbel gren att finna;
 Þar jag berdm át farlen
 Som mig beskydda skulle.

Enda skal eg ad vissu til Sigvall-
 der Jall fara, seigir hann, hleiper nu
 sípan af skipi Hakonar ok a briggir,
 ok giorir sier likligan til burtfarar;
 Enn þo var hann ekki oruggr ad
 fara, ok vil hann sia huerninn Jall
 bregdr vid. Ok er Einar kemr a
 braggiurnar, kueder hann Dreplingu
þessa:

(Drottmællt.)

Sækium Jarl þunds auká,
 Ulfuerd þorer Suerdum.
 Hlaupum um bõrd a barda,
 Baug milldum Sigvallda,
 Drepst eigi sa sueigir
 Sarlings af gram finum.
 Raund berum ut a audar
 Einkis vid mier hendi.

Ok nu sier Jall, ad Skialldmei-
 dar Einar er i burtbuningi. Jall kal-
 lar a hann, ok bidr hann ganga til
 mots vid sier. Einar giorir nu suo.
Sipann tekir Jall skalir godar er hann
 atti:

Þu wiso skall jag begifna mig til
 Sigwald Jarl, sáde þan, och sprang i
 det samma ifrån Hákan's skepp ned på
 Bryggan, och betedde sig sáfom skulle
 þan fara bort; Dock war þan icke als
 deles sáfer om afiesan, emedan þan wils-
 te fornimma huru Jarlen wæ: till sin-
 nes. Och så snart Einar kom på Bryg-
 gan, qwad þan denna korta wisa:

(Drottmællt.)

Sökcom den tropp att dfa
 Som Ulfswamat tðrs skaffa.
 Springom om Þord på Þarðan.
 Ring gifwer milde Sigwald
 Som trycker ej den sig ddmjukar
 Dmt af nog bekymmer.
 Skjölden mot ddet bår jag
 Endast i mina hånðer.

Nu ság Jarlen, att Skialldmeidar
 Einar war refesárdig. Jarlen ropade
 på honom, samt båd honom ganga sig
 till mðtes. Einar gjorde så. Sedan
 tog Jarlen goda wágssátar dem þan ág-
 de.

alti: þær voru giorfar af brendu silfri ok gullþunur allar: þær fylgdu þuo Met med, var annat af silfri, annat af gulli, þær voru morkud a mans likneski, ok hietu þæd Hlutir. Þæd var Formonnum tigt ad eiga þessa Hluti. Ok var Jall vanr ad leggja i skalærnar, ok kuad hann a huad huer skilldi merkja, ok þegar sa Hluturinn kom up sem hann villdi, þa brolli annar Hluturinn, ok var alldrej kyrri i Skalunum, ok vard þaraf Glam mikit. Þessar Gersemar gaf Jall Einari, ok had hann vera katann. Ok nu sest hann aptr ok fer huergi. Hier af fær Einar Kenningar-nafn, ok var kallader Einar Skalaglam.

Annar Islenskr maþr var Vigfu Vigaglunson. — Þridi var Þordur Aurvond. — Fiordi var Þorleifr Skuma. Hann var son Þorkills hins Audga, vestan ur Dyrafirdi. — Fimti var ur Alvidru, Tindr Hallkiel-son.

Þat er sagt ad Þorleifer Skuma fer i skog ad hauggna sier rotakilfu mikla, ok siþann fer hann þær til, er Sueinar mat biuggu, ok suidur han kilfuna i elldinum, ok herdir hann kuistuna. Hefr hann kilfuna i hendi sier, ok fer nu ofan til skipanna a fund Eyrekks, þær er ok Einar Skalaglam. Ok er Eyrekker sa kilfu þessa, sa hann hefr i hendi, þa mæll-

ti

de. De voro gjorde af fini Silfver och öfverallt förgröda. Med dem följde tvänne kostliga ting, det ena af Silfver, det andra af Gull, hvilka voro tecknade med mans liknesse, och kallades Spämån. Det var brukeligt att förnämlige män skulle äga sådana ting. Jarlen pågode lägga dem i vägsfålarne, och sade hwad hwar och en skulle bestfna, och så snart den Spämannen hof sig upp som han åstundade, då slamrade den andre Spämannen, och låg aldrig stilla i stäten, hwaraf förorsakades starkt ljud. Dessa dyrbara saker gaf Jarlen åt Einar, och bad honom vara wid godt mod. Då stannade han gwar och reste icke bort. Hvaraf erhöU Einar medernamnet, och hief kallad Skalaglam.

Den andre Isländske mannen var Wigfus Wigaglunson. — Den tredje var Þordur Aurvond. — Fjerde var Þorleifer Skuma, Þorkel den rikes son, westan från Dyrafirdi. — Den femte var Tindr Hallkielsson från Alvidru.

Det berättas, att Þorleifer Skuma gick till skogs och hugg sig en wåldig rotklubba, och gick dit hwar Kofe-Swenserna tillredde mat, hwarest han svedde klubban uti sin hand, och förfogade sig uti dre till Skeppen att träffa Erik, der också Einar Skalaglam var. När nu Erik sedt se denna klubban, som han hade i handen, då frågade han: Hwad skall du med den grusweliga stora klubban

ti hann: huad skal kilfu þessi hin þan som þu þar í händen? Þorleif mikla, er þu hefr í hendi? Þorleifr svaraðe þá þetta sátt: svarar a þessa leid:

(Fornyrðalag.)

Hef eg í hendi
Til hofudsgiorfa
Beinbrot Bua
Ok baul Sigvallda,
Vo Vikinga.
Vorn Hakonar
Sia skal verða
(Ef vier lifum),
Eiki-kilfan
Odorf dýnum!

(Fornyrðalag.)

Har jag í händen,
Till hufudprýðnad,
Bues Benbrott
Sigvalders bërða
Wikingars We.
Wår Håkan sjelf skaff,
(Unnas og lifwet).
Sinna sitt wårn i
Ekstubbans
Elaka dån.

Fra þui er sagt, að Vigfus Vi-
gaglunson tekr Spiot eitt, er hann
atti ok huettr, hann orti visu þessa
aþr enn barist væri:

Det är ock berättadt, att Wigfus
Wigaglunson tog ett spjut, det han
egde, och hudsåde, samt gjorde denna
Wisa innan striden bdrjades:

Oss leikr — Hin lauka
Liggr heima feimu,
Þraungr að vidris vedri,
Vondr goðr firir hondum
Hlys kuEDIU hæla bossa.
Hann væntir sier annan
Vifs undir vormum bægie.
Ver skrydast, spior neita.

Wi leka. — Den late
Ligger hemma skåmsen,
Erångtar efter widrigt wåder,
Hugfar duglig att wara,
Fast på hemlof þan tänker.
Han wåntar på Jungfrun
I Wådden den warma.
Wi fridsbas i Spjutdrågt.

Vel er þetta kuedit, sagdi Jall.
Nu ganga þeir Eyrekker a skip, ok
þessi

Wål är þetta qmábit, sáde Jarlen.
Nu begaf sig Erik, með sitt Gólf, till
sképps,

Þessi Íslendsku mannu með honum, ok leggja sua ut til skipaflotans.

Nu lætr Hakon Jall ok Eyrekker kuzæda vid Ludra sina, ok skipa til adrodar lidinu. Iptir þetta leggiast ad fylkingar Hakonar Jalls ok Jomsvikinga með þeim tilskipan sem fyrr var frasagt.

Hakon Jall er fyrst i fylkingu með Svein syni sinum, ad styrkia hann a moti Sigvallder.

XXXIV. Kapitle.

Hinn hardasti Orustu þeirra Jomsvikinga ok Hakonar Jall.

Þat var firir solar-ras ad bardagan hófst, ok tokst þar hinn hardasti bardagi, ok þarf onguum soknar ad frys. Bordust þeir fyrst með grioti. Margir skutu af Las-bogum, eþr Palstofum, ok af Handbogum. Sumir skutu spjutum ok Fletteskeitungum, ok var þessi Hrid allhord, ok ortist skíott a um mannfallit i lide Nordmanna.

Ok er þeir hafa skamma stund barist, sia þeir Hakon Jall ok menn hans til fylkingar þeirrar, er a moti Bua var ad hann hafdi mikit Skard agiort þeirri fylking. Hefr hann

stepps, ok förbemalte Ísländske män með honom, þwarefter de lade ut till Skeppsfloktan.

Sedan láto Hákan Jarl och Erik blása i krigslubrarne, með befallning, att ro ut með þeta háren. Efter detta lade Hákan Jarls och Jomsvikingarnes fylkingar emot þwarannan, enligt det förordnande som redan omtalbt är.

Hákan Jarl war fdrst i slagförordningen hos sin son Ewen, att gdra hos nom bistånd emot Sigwald.

34. Capitlet.

Jomsvikingarnes och Hákan Jarls grufweliga Strid.

Det war före solens uppgång, som slaget börjades, så att der uppades den hårdaste strid, och höfdes nu icke att minska anfallen. Fdrst striddes med stenskastning. Många stuto med låsbågar, eller trårbiter och med handbågar. Somlige stuto med spjut och kastepilar, så att denna krigsstorm war ganska skarp, och hlef man snart warse att manfolkets wijade sig å Norrmännens sida.

Når striden en kort stund påstått, wände Hákan Jarl och hans män ågoneit på de troppar, som drabbade emot Bue, och funno att han hade gjort ett ansenligt nederlag på deras folk. Han hade af-

hug.

hogguid teingsl sin, ok leist allan flota þeirra, ok feingu þeir hin mesta osigr af Bua ok manntion i þessu sinni; þuiad Bue varð þeim stórhoggr, suo ad onguar hlifur stodust hogg hans, ok allir menn hans veittu honum hina besta fylgd, ok giordu þeir harða atlaga sinum Motstodamönnum, ok urða þeir miog mannskadir.

Það sia þeir Hakon Jall, ad iafn-þeikit er með þeim Vagni ok Eyreke, ok lata þar huerugir undann, ok eru þeir i honum síþra fylkingar. Armi, var þar ok hinn hardasti bardagi með þeim, ok leggir nu Eyreker fra skipi sinu þui, er hann sialfr er a, ok sua giorir Svein Brodr hans, ok fara ad leggja ad Bua, ok beriastr þeir nu badir vid Bua. Enn Bue veitir þeim hart vidnam, ok allir hans menn. Verdr þar nu mannfal mikit, þar var þa illt ad vera blaudum mönnum innan bords, ok fa þeir Eyrekkur suo riett fylking þeirra, ok huerfa vid þat fra.

Enn Hakon Jall bardist vid Sigvaldr medann Svein var i burtu. Enn er Eyrekkur kom aptur i fylkingar-arm sinn hin síþra, þa sier hann ad Vagn hefr rofid alla fylkinguna, ok voru sundrskilda ordinn oll skipinn Eyreks, ok hafa þeir Vagn ok menn hans geignum lagt alla fylkinguna, ok voru sundrskila oll skipinu ok dreppinn fólldi manna af lídi þeirra Eyreker.

Þuggit sin fástlina, ok þfingrat þeta deras flotta, sa att de denna gángen sin go stórstá ofeger ok mannskada af Bue; emedan Bue var grufveliga stórhuggandur, sa att ingen fólld kunde stå emot hans þugg, þwarunder alle hans mán stodo honum bi saþom láka karlar, ok lade hárdt emot sina motstándare, samt fðrorsafade ett mårketigt mannfal.

Det såg Hákan Jart, att det var jámneft (ingen þera hade ofwerþanden) emellan Wagn ok Erik, samt att de drogo sig ifrån þwarandra till den eftersta flögeln, þwarest ocksá dem emellan striddes på det háftigaste, ok lade nu Erik ut, ifrån de ofriga þfeppen, með det, på þwilket han sjelf war om bord, þwilket hans Broder Swen gjorde, samt begáfw sig till Bue, emot þwilket de hágge stridde. Men Bue ok alle hans mán gjorde ett hárdnackadt motstánd. Der blef nu stort mannfal, ok dugde þa icke fðr blóddige mán att wara inom bords, ok blef Erik með sina mán af deras fylking sa mottagne, att de flyndade sig bort.

Hákan Jart stridde emot Sigwald medan Swen war borta. Men når Erik áterkom till yttersta flögeln af sin slagtorðning, blef han warse att Wagn hade þfingrat alla fylkingarna, samt att alla Eriks þfepp woro áttitide, ok hade Wagn jemte hans mán trängt sig igenom alla afþeiningarne, sa att alla þfeppen woro þringsþridde ok ganska mániga drápne af Eriks mán: woro ock reðan

rekks. Voru þá morg skipinn hroddinn er Eyrekkur kom til.

Nu verdr Eyrekkur miog reidur er hann sier þetta, ok hidr samman-teingia oll skipinn, ok leggur Jarnbardanum ad skeid Vagns. Stokkua þá sammann skipinn, ok beriastr nu af allri Allvoru, ok stinga samann ad stofnum skipum sinum, ok hefr ej verid hardari sokn enn þessi var.

Ok þá er þad sagt, ad þeir Vagn ok Holmskalli hlaupa af skeidini ok a Jarnbardann, ok a sitt bord huer-þeirra, ok hoggr huertueggi a badar hendr bæði titt ok skiott ok stort, suo onguer hioldust vid hoggum þeirra, ok hrokkur nu undan þeim lidit þat er þui kom vid, ok fa þo margir stora averka ok liftion, þui þeir Vagn voru miog mannskædir ok sarhogguer. Eyrekkur sier nu ad þessir menn eru sua odir ok sterkir, ad eigi ma suo leingi vera, ok skiotast mun þurfa ad leita raða, ok skilr ad skiott munu þeir vinna skipit, ef þessu helldr fram, þuiad þeir drepa alla menn er þeim næstir eru.

Aslakur er maþr nefndur sterkr ok skallotur, ok hefr eigi Hialm a hofdi ok etr fram berum skallanum um bardagan.

Þad er sagt, ad heitskiært var vedr um daginn, ok biart Solarbruna, ok hid besta vedr, ok fara margir menn ar klædum firir hita sakir. Nu eggjar

Ey-

dan mangan skepp aldetes afbræde, ndr Erikr hann tilbaka.

Nu varðt Erikr ganska vord ndr þau þetta sag, ok befallde att alla skeppen skulle hopfastas, þvarvið Jarnbardan lades intill Vagns skuta. Da sam-lades skeppen tillhopa, ok striddes med fyrsta alfwar. Skeppen stungo fram-stammarne tillammans, ok þaswer icke varit hardare anfall an denna gangen.

Þárom varðer sa berattadt, att Vagn ok Holmskalle lupu af skutan ok upp pa Jarnbardan, þvar ok en vid sitt bord (reling), þuggande bada twa-handes, både snallt þastigt ok stort, sa att ingen kunde sta emot deras þugg, ok ræfo frigmannen undan eþwarest de kommo at dem, sa att da tillfogades ganska stor æwerkun ok liflat; ty Vagn ok de som med þonom fólde, voro swæra manskædelige ok sárþuggande. Erikr sag nu att dese man voro sa wildsinde ok starke, att icke mätte sa lange vara, þvarfðre þehof gbras mænde, att þastigt sinna råð, ok mærfte þan att de snar-ligen mænde blifwa mæstare þfwer skeppet, om sa skulle forfara, emedan de dræpo alla som dem nærmast voro.

Aslakur þette en man, sem var stark ok skallot, ok þade icke þjelm pa þuf-mudet, utan rusade fram i striden med bara skakun.

Det sæges, att luften var ganska roarm em dagen med sturt solskjen ok det wærfaste wæder, sa att mange togo af sig klæðerna fbr þettans skull. Da

69

Eyrekkr menn sína á moti þeim, ok nu verdr suo ad nokkrir menn fara á moti Aslake Holmskalla, ok bera vopn á hann, ok hoggua í haufud honum med sverdum ok hialmhuelum, ok þikir þeim honum ej annat geigvænliga, enn þat er sagt ad þeim sindist, sem dust rauki ur skallarum er þeir hiuggu, ok beit ekki á: Enn Aslaker hio til þeirra á moti, ok veiti þeim bana, enn sardi suma. Þat er sagt, þar er þessu hefr framfarit um hrid, þa tekr Vigfus Vigaglunson up nefstedia eirn mikinn, er þar la á þilium upi á skipinu, er hann hafdi hnodit um daginn vid suerdshiolit sitt, síþan hefr hann up stedian tueimhondum, ok rekr stedianefit i haufud Aslake Holmskalla, suo ad i heilanum nam stadar, ok fiell han þegar nidr dauder.

Enn Vagn geinger nu med oþru bordi, ok ridst um hid hardasta, ok feller menn á badar hendir sier, ok veitir morgum manni bana, enn sarir suma til olifis. Nu flotta menn undan honum um skipit, ok villdu onguer nær honum fara, enn Vagn særkir hardliga iptir þeim, ok drepr huern þeirra er hann nair med suerdinu, ok alldrei vard houn fræknari maþr. Ok er þessu hefr framfarit um stund, suo ad ekkert standr vid honum, þa hleiper þorleifr Skuma ad Vagni ok listir til hans med Eikilifuni, suo ad hoggit kom á hialminn

eggjate Grif sine man emot dem, och hende det så, att någre män gofwo sig emot Aslaker Holmskalle, bårandes wapen á honom i hufvudet med swårt och stridsyxor, och tyktes dem att sådant honom icke förfrædeligt förekom, utan berättas det, att dem syntes såsom rde dustade upp utur skallen när de höggo, och bet icke på honom: men Aslaker högg emot dem, utskiftade dräpslag, och sårade somlige. Det förtdäles, att när så lunda en stund hade framtidit, då tog Wigfus Wigaglunson upp en mycket stor framdel af en hjälm, som låg på skeppets öfwerdäck, den han då om dagen hade fastbundit wid sitt swårtskjæfte, sedan lyfte han upp hjelmen tvåhåndes och ströf hjelmskygget i hufvudet på Aslaker Holmskalle, så att det stånade i hjeran, och föll han strax dödd neder.

Wid detta tillfälle gif Wagn wid det andra skeppshordet, der han redjade omkring sig på hårdaste sätt, såuandes män å omfjeller omkring sig, och gaf somlige om döddande sår. Nu flydde folket undan honom på skeppet, och wille ingen wara honom nära, men Wagn sökte hårdeliga efter dem, och dröpte hwar och en som han med swårdet nådde, och ån alldrig hörde man ljud af någon modigare man. När sålunda hade framfarit en stund, så att ingen kunde hafwa bestånd för honom, då lepp Þhorleifer Skuma till Wagn, och ströf till honom med Eikilubban, så att slaget tog upp i hjelmen,

minn upi, ok þó springr eigi hialmurinn í sundr, en Vagn hallast við hoggit, ok í þui er han stakar, þá stingr Vagn fram sverdinu til Þorleifs, ok kom í hann miðjann, ok íptir þat stiklar Vagn af skipi Eyrekks ok á sitt skip. Enn sua hófdu Þeir Vagn ok Aslakr ruddan Jarnbardan, að fatt eitt mauna var íptir á Jarnbardanum; voru sumir særdir, sua til einkis voru færir, enn allr fioldi var dauðr af Eyrekke.

Lætr hann nu menn ganga af oþrum skipum ok á Jarnbardan, þar til hann var allr skipaðr í annað sinn, ok nu er onnur atлага með þeim Eyrekki ok Vagni, ok er þar nu hinn skarpasta orustu. Ok sua er nu með þeim ollum Jomsvikingum ok lídi Hakonar.

Þessi orustu hefr verid agætust miog, ok alldrei hafa Danir þuillikan ordstyr borit við Nordmenn, firir þá sok, að lidsmunt var sua mikill að fimm voru Nordmenn við ein Dan: ok þat lid að auki, er kom til þeirra fedga alla daga sóm barist var, ok kom þad firir lítid meðan Jomsvikingar attu að eins við menn að berlast, þui þeim gek miklu betri bardaginn, þuiad Jomsvikingar giordu þeim hardar atlogr, bædi þeim fedgum ok lídi þeirra ollu, suo að mikill bysn var að, ok urdu þeir hardla mannskædir; þuiad sua er sannkallat, að huar er þeim

men, men þjelman glæ tilvát íde sánder: doct lutade Wagn sig við slaget, och i det att han snafvade, stæð Wagn fram svárdet át Þhorleif, så att det träffade honom i midjan, hwarefter Wagn hoppade ifrån Eriks skepp in på sitt eget. Så hade tilvát Wagn och Aslaker hållit þus på Jarnbardan, att nåppeligen en man var öfrig på Jarnbardan; ty somlige voro så sårade att de till ingen ting dugde, men alla öfriga af Eriks manskap, ihjálslagne.

Han lát sedermera så många män stiga af de andre skeppen och gå om borb på Jarnbardan, till des den å nyo sít fullkomlig besättning, hwarefter anfallen förnyades emellan Erik och Wagn, och yppades såunda den skarpaste strid. På samma sätt förhöll det sig med alla Jomsvikingar och Hakans troppar.

Denna strid hafver varit vida namnkunnig, och aldrig hafva de Danste tillfbrene förvärfvat sig ett sådant beröm öfver Norrmän, heldst emedan öfheten härarne emellan var så märkelig, att fem Norrmän voro om en Danst. Desutom blades håren af det folk, som allt meðan striden påstod, beständigt samlades till Fedgarne, hwilket var ögonstänligt, så länge Jomsvikingarne endast hade att strida emot menniskor, då striden hade för dem mycket bättre framgång; ty Jomsvikingarne gjorde kraftiga anfall, så väl emot dese Fedgar, som emot hela deras frigsmagt, så att det upp-
måtte

þeim hoggva eþr leggja eþr skiota, ad þeir missa litt ouina sina, ok verdr þar nu skamt marga stotidinda a milli, ok morg verda iafnsnemma bædi i manndrapum ok averkum, veitir þeim Fedgum þungt, ok ollu lidi þeirra orustu þessa, ok mikill mannfoldi er þar drepinn af lidi þeirra, ok einginn maþr veit tala huersu margr maþr þar hefr lif sitt latid af Nordmonnum, enn fatt eitt fiell af Jomsvikingum. Margir voru særdir af lidi þeirra fedga: ok voru af sumum hoggnir fætr, enn sumum hendr, voru þeir fair af Nordmonnum ad ekki væri nokkud sarir. Bæriast þeir nu huerutueggiu med ognarligum ok akafiligum ad-gangi, suo ad mikill furda var ad; Enn þo voru þeir fremstir Bue ok Vagn ok lide þeirra ok þikiast þeir hafa vest, er þeim ganga a moti.

Nu sier Hakon Jall i huert efni komid er, ok ad ej munu sua buid hlida, ok þui lata þeir Hakon Jall ok Eyrekker skip sinn siga undann ok ad londi, ok vilia nu ekki hallda leingri. Ok er skipakosturinn þeirra Nordmanna er allr ad landi kominn, sa er eigi var hrodinn, þa er huild nokkur a bardaganum.

modde stórsta fórunbran, gbrandes grufwelig mannfada. Heldst emedan sa ár i fanning beráttadt, att ehwad de hðgo go, stuko eller skuto, sa drabbade de sálan felt pá sina motstándare, och blef, icke lángt derefter, mánga márkwardiga hándelser dem emellan, samt mángfalliga hastigt fárdiga báde i manndráp och ámerkán, sa att detta stridsbúller fóll ganska tungt fór Fedgarne, i ansende till den stora myckenhet som af deras krigsmagt dráptes, och ár ingen som kan rákna antalet af Norrmán, som der lemnade sitt lif, dá derihot knopt en fóll af Jomsvikingarne. Af Fedgarnes mannfap woro ganska mánga sárade: af somlige woro fótter, af andre áter hánder borthuggne, och woro ganska fá af Norrmánnen, som icke pá något fátt woro sárade. Slegos de nu med fórskrádligt och hetligt bestormande á buse sidor, sa att det war grufwelig; doc woro Bue och Vagn, med sina Tropspar, de fremste, och ípáttes de hastwa márst, som gingo emot dem.

Nu ság Hákan Jarl huru det stod till, och att icke mánde sádant gagna; derfóre láto Hákan Jarl och Erik sina skepp draga sig undan át landet, utan att lángre wilja gbra motstánd. Och enár till lands woro komne Norrmánnernas samieliga skepp, de der icke aftrádde blifwit, dá wardt något stillesstánd med striden.

Nu hittast þeir Fedgar allir samann ok talast við Hakon Jall ok synir hans. Hakon Jall mælti: Það sýnir mig, að stormikit teki bardaginn að hallast á Oss, ok var þat bæði, að eg hugdi illt til að berlast við menn þessa, enda verdr oss ok að þui. Hef eg opt í bardögum verit, ok í mannskodum ok í haska, ok allrei hef eg við þuillika menn að fyrr. Hofum ver nú raun af þui, er að þu hofdum vier spurn af þu, að þeir eru miklu meiri ofressin enu að hardfeingi, ok veri vidureignar enn aðrir menn, ok eigi munum vier leggja til orustu við þa í annað sinn, nema nokkra ráða sýnir vidleitad. Þetta sonnuðu Synir hans. Þetta mælti þa Hakon: Nu skulu þeir vera með Hermonnum, þuiad ovarlikt er að allir forstiorar feru frá lidinu, ok er allrei oruænt nema þeir leggja að oss: Enn eg mun ganga á lond up með þa menn.

XXXV. Kapítule.

Hid ogurlega Blopskap Hakonar Jalls.

Nu fer Hakon á lond ok norðr á eyna Þrimsgind, þar var mörk mikill í eyunni, ok geingr Hakon Jall í riðdur eitt, ok leggst hann þar niðr ok

Fedgarne, Hákan Jarl ok hans söner, tráðde þá tilfammans ok talades við. Hákan Jarl sáde: Det márkur jag, að ganska mygket tager striden till að luta þá vár síða, áfven som jag ok sönerstállt mig svært wára að slá emot þessu máni, ehuru wi, det ej undgå kunna. Jag hafwer ofta warit í hárnad ok við mannaßaða ok í farligheter, men aldri tilförene þar jag haft að skaffa með söðana máni. Nu hafwom wi rún af det, som ryttet ok tilförene beráttat, að de hafwa owantigare krasfer í hárdá tilltag, samt áro hárdigare ok swárare að nappas með án ándre máni, ok ingáunda wága wi ánnu en gáng lágga till strids emot dem, det est iße något godt ráð þá þittas. Detta þesannade hans söner. Sedan sáde Hákan: Þu skolen þesswa qwar þos krigsfolket, emedan det ár ofdrígtigt, om þesswa máni þesswa sig þort frá háren, hást det iße ár ofdrmodadt að fienden gör ok þess. Men jag will gá í land með nágre fá máni.

35. Capitlet.

Hákan Jarls wederstyggeliga Blodoffer.

Nu begaf sig Hákan till lands norðr upp þá en Þrimsgind. Der war tjoð skog uppá samma þ, ok gief Hákan till en ástróðjad plan í skogen, þwarest þan lade

ok horfir i Nordr; ok hefr þa formala firir sier, ok þar kemur að hann heitir a Fulltrua sinn þorgerdi Haurgabrudi eþr Hordu-troll, þuiad-ymist er hun sua kollud. Hann veiti hana mikid akall af ollum hug: ean hun dauhneyrdist vid honum ok bæn hans, ok veiti hun honum sein andsvor, ok þikist hann þat finna, að hun er honum reidur ordinn. Nu bydr hann henni ymsa menn til bloþskapar, ok vil hun ekki þiggia. Hakon Jall fellir nu bloþ siþan, ok visar sua til að mannsbloþ mun teigit vera. Ok tekir blotid að vaksa, ok bidr han henna alla menn til bloþa, nema sialfan sier ok syne sina. Hefr Jall frammi oll bloþ sem hann ma, med fiandalikum Tofrum. Beigdi hann sier alla vega firir henni med diofulikum krapti, ok lagdist til Jarðar allr firir henni; þuiad honum þotti lif sitt vid liggia, að hann væri heidr.

Hakon Jall atti sier Son þann, er Erlingr hiet: Ok var hann sio verra gammal, ok hinn efnilegasti að ollu. Ok þar kemr að lyktum að vidgeingr bæn hans, að Jall bydr Erlingi til bloþs ok til sigurs sier. Iptir þetta þikist Hakon Jall vita, að hun hafdi heyrt bæn hans. Siþann sendir hann iptir sveininum, ok fær hann i hender Skapta Kark þræli sinum. Fer hann ok sker sveininn a hals,

lade sig neber, bjande sig at norben, och mumlade för sig sjelf, samt kom så vida att han akallade sin fulltragna man, Þhorgerda Horgabrud eller Hordatroll som hon omson kallades. Han tillbad henne högeligen af all förmåga; men han var döf emot honom och hans bön, och var trög att gifwa honom svar, hvaraf han tyktes finna, att hon var honom vred worden. Nu erbdd han henne omse man till blodoffer, men hon ville sådant icke mottaga. Såkan Jarl bdrjade sedan att offra, och liknade sig så till som menniskooffer mände antagit warda. Omssider tilltog offerandet, och läswade han henne alla män till offer, undantagande sig sjelf och sina söner. Jarlen verkstälde allt offerande som han kunde åstakomma, med försmädelig trolldom. Han bugade sig för henne på mångahanda wis med djefwulka åtbörder, och utsträcke sig aldeles till jorden för henne; ty honom tyktes hans lif deruppå bero, att han kleswe bönshörd.

Såkan Jarl egde en son som hette Erling. Han war sju år gammal och syntes i alla måtto wara ett fullkomligt karlsämne. Och kom det så vida, att han kles bönshörd, då Jarlen erbdd Erling till blodoffer, och sig till seger. Efter detta, tykte Såkan Jarl sig kunna förstå, att Þhorgerda hade hört hans söner. Sedan sände han efter Wilken, och feet honom sin træl Skapta Kark i händer. Trælen tog honom emot, och

flar

hals, sem Hakon Jall mælti firir. Iptir þetta fer Hakon Jall aptur til skipa sinna, ok seigir honum suo hugur um, ad nu muni vel ganga bardaginn, ok eggjar hann nu miog lidit til orustu. Enn flestir voru þess ej fusir; enn med eggian Jalls, ok hann seigist hafa heitit til sigurs þeim, þa giora þeir sem hann bad, ok biugust þeir til atlægu i annat sinn, er þeim þotti vænst.

Nu hafdi nokkur huild ordit a bardagunum medan Hakon Jall hafdi i burtu verit, ok hofdu Jomsvikingar buist til orustu. Hakon Jall geingr nu a skip. Ok leggja nu ad i oþru sinni, ok er Hakon Jall a moti Sigvallda.

XXXVI. Kapitle.

Onnur Orustu hin snarpasti. Lidueitslu Hakonar Jalls af þeim Tofra-Nornum þorgerdar Hordatroll, ok Yrpu Sistor Hennar.

Nu hefst onnur orustu med þeim, ok geingr Hakon Jall fram i trausti þorgerdar Hordatrolls ok Yrpu syster hennar. Lidr nu a daginn, ok lakkar solina miog. Þat er sagt ad ve drit

skar þassen af Swennen, som Hákan Jarl befallt. Derefter wände Hákan Jarl om till sina skepp, och hade han i sitt sinne den aning, att striden nu mån- de wát afþápa, ággande på allt sátt háren till Drabning. De fleste woro der- till icke redebogna; men medelst Jarlens upphetsande, samt att han sáde sig háfwa gjort löfte, dem till seger, så gjorde de ändtligen hwad han ástundade, och lagade sig på bästa sátt i ordning till nytt anfall.

Under wapneþwílan, dá striden upp- hört medan Hákan Jarl warit korta, háde Jomsvíkingarne gjort sig redo till drabning. Hákan Jarl geef nu om hörd. Man láde ut på nytt, och skicka- de sig Hákan Jarl emot Sigwald.

36. Capitlet.

Háftigaste strid á nyo. Hákan Jarls undsáttning af Troll- Nornorna Þhorgerda Hor- datroll och hennes syster Yrpa.

Nu börjades en ny strid dem emel- lan, och gjordes anfall af Hákan Jarl, i förtróstan uppá Þhorgerda Hordatroll och Yrpa hennes syster. Det led nu på dagen, och minskades solskenet myket. Det

drif tok að þokna í Norðrið, ok dregr up sky með ollu skiott, ok þui fylgdi Iel mikit ok sterkúidri ogurlegt. Með illuidri þessu fylgdu bæði elldingar ok reidarþrumur storar. Þeir Jomsvikingar atti allir að vega a moti haglinu ok ielinnu. Þetta vedr var með sua miklum undrum, að menn aflídi Jomsvikinga hófdu farid af klæðum um daginn firir hita sakir, sua þeir hófdu ekki onnr klædi enn herklæðinn: Enn vedrid giordist nu mikit odruvis enn aþr hafdi verit, ok tekr þeim nu að kolna, er gegn hófdu vedrinu. Sneri nu mannfallinn í lid Jomsvikinga, firir þui að þetta mikla vedr giordi suo mikit traust til framgaungu Hakone Jáll ok mönnum hans, enn Jomsvikingum mikinn granda, var þeim eigi hægt vorn við að koma; þui þeir sau oglogt huad firir var, er hagli þessu bardi framman a þa, það er likara var hórdugrioti enn ieli, bar ok miog sterkvidrid vopninn firir þeim, huert er þeir skutu eþr hiuggu, suo margir mattu traudlika vega a moti illvidriþessu: Enn þo vordust Jomsvikingar alldreingilliga, ok af mikillri hreisti: ok var þessi hrid althord.

Það er sagt, að Havarder Hoggvandi, er var a skip Bua Digra, sier fyrst trollkonuna um dagin með asionu illri, þorgerdar Hordarbrudarvi

lidi

Det såges, att luften bbrjæde tjocfna at norðen, och steg upp moln i sbrsta hast, hvarmed fcljæde wæderilningar och slagvæden, samt grufwelig storm. Med detta omwæder fcljæde Ijungeld och sbrfærligt æskedunder. Jomswikingarne allesammans hæde nu att strida emot hagel och regnblandad storm. Denna wæderlekens omskiftning war ganska sbrunderlig, ty sedan Jomswikingarne hæde, sbrut om dagen, måst aftaga sig klæderne sbr betast skall så att de endast nytjæde sina hårklæder, bles wædret nu helt annorlunda, än det sbrut hæde warit, så att de bbrjæde att frysa når wæderleken sig sbrånbræde. Wånde sig nu manfallet in på Jomswikingarne, emedan det hæftiga omwædret gaf Hakan Jarl och hans män, så mycken sbrtræstan om framgång, men deremot tillskyndæde Jomswikingarne stor sbrtust, hwarssbre det bles dem ganska obeqvæmt att wårja sig; ty de kunde med möða sfdnja hwad som fbre dem war, då haglet, som slog dem i ansigtet, war likare hårda stenar än isbark, den grufweliga stormen bar också wapen emot dem, antingen de sfdsto eller hddgo, så att många, med trddget och ledsnad, måste kæmpa mot detta illwæder. Ise des mindre sbrswardæ sig Jomswikingarne mantigen med mycken sbrska; och war denna striden ganska hårð.

Sådan är berättelsen, att Hawarder Heggvande, som war på Bue Digres skepp, bles den dagen aldræfrest warse Trollkonan, Thorgerda Hordarbrud, med

lidi Hakonar Jalls, ok margir adrir sia þetta, þo ej sie offreskir: Ok þa ed nokkud linar ielinu, þa sia þeir ad margar oruar fliuga af huerium fingri þessa Trolls, ok vard maþr firir huergi, or suo ad bana fiok af. Fielu þa margir af lidi Jomsvikingar af þessum fianda galldri, ok seigia þad Sigvalde, ok odrum fielogum sinum.

Sigvalder mælti: Ekki þiki mier oliklikt, ad vier eigum ej vid menn einungis ad berlast i dag, helldr vid hino mestu fiander, ok mun þat þikia meiri raun ad ganga a moti trollum. En þo er nu naudsyn, ad man hefist vid sem best.

Þad er sagt fra Hakoni Jall, ad þegar hannfinnr ad ielid minkar, ad hann kallar fast a þorgerdi Hordatraull ok syster hennar Yrpa, ok bider þar duga iptir ollu megni sinu, ok seigir huersu mikit hann hefr til unnit. Ok þa rokkuar enn oþru ieli, ok i oþru sinni, ok er nu meira ok verra enn fyrr, ef verri mætti verda, ok sua kemr, ad ekkert vedr hefr verit ognarligra eþr meira, þad menn hafa tilgiort eþr tilfriet. Ok i þessu iele onduerdu sier Havarder Hogguandi ok margir adrir þuo trollkonur standa i lyptingu a skip Hakonar, ok fliugu oruar af hueriam fingri þeirra i lid Jomsvikinga, ok vard huer orinn mans bani. Firir þessum

Diof.

med en stygg upsyn, vara uti Hákan Jarls hár, det oð mange andre sågo, men att hon ej syntes stor till wårten; och når omådet något saktade sig, då sågo de att mångfaldiga pilar flögo ifrån hwarje finger på detta Troll, så att hwar och en pil blef mans bane. Skillo då många af Jomsvikingarnes manskap för denna djåfwoillska trolldom, hwilket blef berättadt för Sigwald och de dfriga hans följeslagare.

Sigwald sade: Jæe tyckes mig oliskt, som wi i dag ej hade att strida endast mot Wenniskor, utan snarare emot den wårsta djefwoillskap, och månde det tyckas åfwoentyligast vara att gå emot Troll. Dock likwåd är nu nödwändigt, att man går på som astrabåst.

Det förmåtes om Hákan Jarl, att så snart han märkte stormen och omådet sakta sig, anropade han ifrigt Thorsgerda Hordatroll, samt hennes syster Drpa, med anþállan om bistånd efter all deras förmåga, påminnandes dem, huru mycket han dem till behag, hade uppskratt. Då uppsteg återigen mörka moln till förnyad storm, hwilken blef mycket håstigare än förr, så wida wårre wara kunde, och så hånde det, att gruffigare omådet kunde ingen sig erhindra eller någonsin þört omtalas. Och under det att denna verþbrda storm så rasade, såg Håwarder Hogguande jemte många andra twånne trollpackor ståndande i bakstammen på Hákan Jarls skepp, och att pilar flögo af hwar och ett deras finger

Diofulskrapti ok galldri fiell fiolldi
lids af Jomsvikingum, ok margir þeir
er af þr. hofdu barist med mikillri
hreisti.

Þad er sagt; ad Hakon Jall gior-
du nu hardar atlogr, ok bordust diar-
liga, ad hann kastar af sier bryniun-
ni firir hita sakir ok erfidis. — Suo
seigir Tinder:

Varda Gims, sem gjordi

Gerdl biugl imum Herda.
Gnyr voks fiolnis fura,
Farlig sæing Jarli
Þa er Hræ sam hanga.
Hryn Serk vidur Bryniu,
Hrudust Ridmarar rauda.
Rastar vard ad kasta.

Ok enn kuad hann:

Gat ohrædin ædru
Ods galldrs. Enn Sigvalldi
Vitt sokk næri niotar.
Vidrnam Bua kuanti,
Aþr motrodr mattu.
Margrendir grims vanga
Sauhg ad Suerda þingi.
Saurla þrangs um Jarli.

Ok enn kuad hann:

Dreif af vidris vedri

ger þá Jomsvikingarnes þár, þá att þvar-
je þil blef mans kane. Eðr denna djefs-
mulfka þesvårjning och trolldom blef stort
manfall bland Jomsvikingarne, och flus-
þade många som tilfsdrene hade kæmpat
med stor tapperhet.

Det berättas, att Håkan Jarl med
sitt folk gjorde nu hårdt anfall, och strids-
de så djersweliga, att han måste kasta
af brynjan för hetta och starkt arbete
skull. — Selunda qvæder Tinder:

Þedra den, af Hårdar

Þada, Harnest drager!
Lumullet öfs med Trulldom.
Lyst gjorde Jarlen eden,
Och föllu lik i flokar.
Fast tröjan satt, ej brynjan.
Riddjas Hafs Håstar röda.
Þrast håren nu i kastning.

Han qvæd vidare:

Stor skrämsel föds af
Swär Trullskap. Men Sigwalds
Wett i njuren nedfönf.
Þues befällning hördes
Þörra motroddning skedde.
Många grymma Munnar
A Swärðstingeri skrefo,
Der swetten dröp af Jarlen.

En ytterligare sång þan:

Hårdt urwæder wætte

Var-

War-

Vargi Grimm. A margan
 Vard aukunda vidri.
 Vagl alls timis agli
 þarfs i sundr a sandi.
 Sorla bliugs firir Jarli
 þess hafa seggir sessi
 Serkhring ofinn merki.

Þa hrudust af Jomsvikingar half
 þridie tug skipa: Ok þat seigir Tindr
 Hallkiellsson i floki þeim, er hann
 orti um Jomsvikinga, ok heyrir þa
 suo til, að hann væri þar sialfr.

Vand ad vinda sini
 Verd biodi hugins firdar
 Beit solgangis sueita.
 Suerd eggia spor Leggi
 Ad hior meidar herdir.
 Hætting var þat mætti
 Leidar langa skeida
 Lids halfan Tug þridia.

Ok enn kuad hann.
 Forrad Jarlin ara
 Hend Hermaurum kendi.
 Hialldr ræsi eg þat giolldum
 Munnar fusa mæti.
 Mord Vikingu skerdir
 Gulnar doms ad glumi.

Geirs

Wargen grymma. Wängen
 Swära stormen märkte.
 Stängsel brast mot Regnet
 Der de stå å grundet.
 Ömt för Jarlen tala
 Des stotte högsåts Männer,
 I Partfarstjortor klädde.

Dá voro half tredje tjug (50) skepp
 frá Jomsvikingarne afróðjæde: Och det
 ságer Tindr Hallkielsson i de Skalde-
 quæden, som han digtade om Jomsvi-
 kingarne, och det så mycket pålitligare
 som han varit sjelf närvarande.

Swært var undankomma.
 Han modige Krigsmån
 I solgängen eggar.
 Egg gjorde får i laggar.
 Swærd stympate hårðar.
 Swært det vara mænde
 Langa skutor frá
 Med femtio Krigsmån.

Han quæð er viðare:
 Lidigt Jarlen styrde,
 Endult stridsmån att lára.
 Högt jag ságer, att straffet
 Snart máste man minnas:
 Mord-Wikingars skramor,
 Bleknad af Wapna-Dån.

Lþyrð

Geirs þýrar for meiri
Auds þa er hraud enn Handrif.

Ok enn kuad hann :

Giordust ganlar Borda.
Glaumir oks þar ad er naumu,
Audi grims ad er eidist.
Oll lond Dana, brandi
Kent hefr hægr ad hoggua.
Hræ ber birtingum Sionar.
Eggteinar undum viggjar.
Veg snids um þad skieggi.

Saddi Jarl sar Odda,
Ofþing sumar geingu.
Vanhuga valt hægr.
Hrana birgis nafni.
Mordskigr vard Monnum
Mistar gott til vista
Heidinsdoms ad hæda
Naud vann Marbar sidu.

Ok enn kuad hann :

þat vill oлд medan alldir .
Yngs kuEDIU menn byggja
Gnugt þar er goglum veitti
Glaum Hakonar æfi.
þui hikk Bitr heita
Baud ad villdu londi
Hikklar eidi lida.
Læst huerium Gram betri
Hraud, enn Haptum Nadi.

Hialldr

Þýrs spetsar tátt fðgo.
Þer bðets wapen stðttes.

Þttertligare sðng þan :

Trolldom war inom Þords.
Þi fbrnummo buldret bðadt,
Och att grymima bðet rædde.
Þært þafwe alla Danstar
Med swårþen snållt att þugga.
Þif wråkas fring af þafwet.
Swårðseggar sara Kåmpar.
Þib nåset striden wåndes.

Jarlens swårð, mått af saren,
En del undanþyðde.
Med miðþet styrdes råðsþan.
Kån af Kþftet læfwas.
Genom morb fbrlorar folket
Ut af sitt fbrråð myþet.
Þa Hedniß sed fbrdragas
Þer bðtjan þjelp i nðden.

Hårtill fogade þan þetta qwæde:

Þet skall i alla tider,
Så länge wise mån lefwa,
Och iðgræs bmnigt wæxer
Håkans berdm fbrkunnas,
þan styrde mot wådret,
Och dem bðð þan dråpa
Som wille åt landet.
Þred war þan motståndarn
Men de fagne gunstlig.

Strids

Hialldr skyia Valkyrium.
Þar var Lings firir Londi
Leidangur Dana Skeidar.

Stríðsmjógr hógtrásmas
Det var ljung utmed landet
För Danste skeppsfolk.

Þessi hrid var nu hardla ofurlig af adsokn Diofla med þui illvedri, ok af atgangi hersins: Enn Vidtakan, var ok allhord af Jomsvikingar; þui ad badir þeir Bue ok Vagn bordust alldreingiliga, ok allir þeir er þeim fylgdu, bordust alldiarfliga med mikillri vorn ok hreisti agætliga.

Nu tekr Sigvallder til orða, ok mælti til Bua; Nu vil eg i burtu flotta, ok giori suo allir minir menn; þui ad nu er eigi vid menn ad beríast, helldr vid Diofla ad eiga, ok er nu þui verr enn fyrr, ad nu eru tuo ielum, enda skal ok ej leingri vid halldast, ok er eitt til kostar, ad vier flottum ekki undann monnum; ok eigi streingdum vier þess heit, ad beríast vid Trolldi, eþr illþyði þu-lik. —

XXXVII. Kapítule.

Andlat Bua Digri ok þorkill
Midlungers.

Nu lætr Sigvalldr hoggua teingslin a skipum sinum, ok kallar a þa Bua ok Vagn, ad þeir skildu allir leggja a flot: ok i þui er Sigvallder hafdi

Denna stríð blef nu grufweligen háftig igenom djefswulff átgård, både mest owáðret och af frighårens anfall. Men så gjorde och Jomsvikingarne. Ty båge þessa, Bue och Wagn, kámpade så som hjeltar, och alla de som dem átsblíðe stríðde allradjersweligast, förswarande sig med strísta tapperhet och manna- mod.

Når så bestaffadt war, tog Sigvallder till orða, sågandes at Bue: Nu will jag fly undan, det och alla mina mán gdra; ty nu hafwa Wi icke stríð emot menniskor, utan emot djefar, och ár det wårre án fdr, emedan nu áro twánne stormwáder, derfdr skall jag icke längre hålla ut hárméd, þwarwid endast ár till márkanðes, att wi icke draga of undan fdr bewápnade mán; ty icke hafwom wi gjort det íðste att slás med Troll och dylíft þa.

37. Capítlet.

Bue Digres och Þhorkei
Midlungers dód.

Nu lét Sigwald afhugga fástlinor- na þá sína skepp, samt ropade þá Bue och Wagn, att de allesamman skulle gíf- wa sig þá flykten. Och i det att Sig- wald

hafði fralagt skipaflota sígn, þá hleipr Þorkill Midlungr up á skip Bua ok hoggr til Bue, ok bar þetta allbraðann ad, ok hoggr af honum hokuna ok vorina nidr allt i gegnum, suo þad fiell þegar nidr i skipit, suo ad fuku ur honum tennarnar. Bue mællti þa er hann fiok hoggit: Vaskliga er hogguid, Þorkill! Enn ekki em eg nu fridari enn apr, ok ekki mun þeirri enu Donsku betri þikia ad minnast med oss þar i Burgurðarholmi, er vier komum þar.

Þorkill hafði fallid er hann hio til Bue, er halt var skipinn af blodi. Bue hoggr á moti til Þorkills, ok kemur hoggit undir vinstri hond honum, ok sneid hann Þorkill sundr i midiu med herklæðum ollum vid skipbordinn, suo ad sier huor fiell hluturinn huer. Iptir þat þrifr Bue up kistr tær af gulli fulla er han atti ok kallar: Fyrir bord allir Bua þegar! Iptir þat hliop Bua ut af saukínu i síoinn ok i kaf þegar med Kistunur, ok kom huergi up síðann suo ad menn sæi. Ok er þat mal Manna, ad eingin hafi meiri kappi verid i lidi Jomsvíkinga, enn Bue: Hafi hann ok margann mann drepid i Bardaganum, ad þad kunni eingin maþr ad telia.

Sua segir Tindr:

þa, er fyrir Bord á Barda,
I Brudarfang ad ganga

Vedr

wald hode lagt ut med sin skeppskotta, sprang Þorkel Midlungur upp þá Bues skepp, ok hogg till Bue, þvilket skeðde i síðrsta þastigget, ok hogg af honum læppen ok þakan allt neder igenom, þá att detta strax fðu neder i skeppet, þvar þemte tánderne rufo honum utur munnen. Bue saðe, nár han sað þugget: Manþasteliga ár detta þugget! Þorkel! Wen ike ár jag nu þeþagligare án þvut, ok ej máne Danste þruar þyða om att þvsa Os þemma i Þornþolm, nár wi kommom þit tilþaka.

Þorkel hode fallit omkull vid det att han hogg till Bue, ty þá skeppet var þliffvit þlipprikt af blod. Bue hogg igen till Þorkel, þá att þugget tráfþade honom under wánstra armen, ok skar han Þorkel, med allan sin hárbodad, tvært af i medjan þredwid skeppsbordet, þá att þvarje det fðu átþfills frá þvarannan. Derefter fattade Bue tvánne listor fulla af gull, þem han egde ok ropade: Síver Þorb alla Bues Mán! Sedan þoppade Bue med listorna strax þfwer framstammen i síþn till botten, þá att ingen såg honom seðermera uppþomma. Ok war det ett allmánt tal, att ingen síðrre þjelte warit uti Jomsvíkingarnes krigsþár án Bue: Hode han ok dráþit þá mánga mán i striden, att ingen menniska kunde þem rákna.

Sá saðer Tindr:

þem, som þfwer Skeppsbord þprungo,
Till Brudefang att ganga,

J

Vedr magnanda vidris,
 Virðendr Bua kendu.
 Mikinn, giordi Her Hiorfa,
 Hliomr Bue sunnan.
 Raugs Skeidir að breidu
 Balldr Hakonar valldi.
 Undr er þreitt af þundi,
 Þann bendir Val er sendi,
 Gulls safnanda Gumna
 Giedinnar Hræum fri.

Suo heitir Fiordurinn.

Nu falla margir Menn Bua: Enn
 sumir hlaupa firir Bord, ok hafdi huer
 þeirra aðr margi Menn fellda.

XXXVIII. Kapitul.

Flotta Sigvalldar, ok mar-
 gar Hauþingiar þeirra
 Jomsvikinga.

Sigvallder med monnum sinum;
 dregr nu fra skipakosturinn, ok kal-
 ladi a Vagn, ok bad þa flotta skilldu.
 Vagn seigir ok mælti: þu fir þu,
 hinn vondi Nidingr! med litinn ord-
 styr? Setr þu oss med skemd þeirri,
 er þu munt heim hafa ok vid lifa
 allann Alldr þinn.

Þad er sagt, að Sigvallder hafi
 kalldr ordit i Ielinu, ok vill hann
 lata

I stormande wæder,
 Modige Bue lærde.
 Mycken Wapnabår förde
 Bues Låf Sunnan,
 Att Skepp på Sjon spriddes
 Wålde Håkan bålde.
 Sären den sjelf försökte,
 Som kämpar till Döden sånde:
 Gull-samlande Herren
 Från modiga Hräum.
 Så fallas fjården.

Nu föllu många af Bues manskap.
 Men somlige lupu öfwer bord, sedan lif-
 wål, hwar och en af dem förut fällt
 många man.

38. Capitlet.

Sigwald jemte flere Joms-
 wikinga - Höfðingars
 Flökt.

Sigwald tillika med sina män, drog
 nu bort ifrån Skeppsflootan, samt ropaðe
 åt Wagn, och bad att han skulle sly:
 Wagn swarade sålunda: Hwi slyr Du að
 ga Niding! med ringa Loford? Du öf-
 werger Öð med den wandra, som skall
 följa dig hem, och dig i alla dina lifs-
 dagar wiðlæða.

Historien förmåler, att Sigwald ha-
 de blifwit frusen af owädret, och som
 han

lata orna sier, ok sest hann til ara ok rær, enn hann setti annan mann til stíornar a skipinu. Vagn skiotr þa spíoti íptir honum, ok kemr þat í milli herða þeim er stíornadi, ok fíkk sa þegar bana af þui, ad Vagn hugdi þad Sigvallder.

Þad kuad Vagn Visu?

Sigvalldi hefr suo setta
Sialfa Oss und kylfu,
Ok fra Rodigr flotti.
For heim til Danmerkr.
Hígst í Fadm ad falla
Flíott a konu sinni:
Enn, firir Bordid breida,
Bue gíkk med Hugrekki.

Þorkill hinn Hæfi for þegar er Sigvalldr Brodur hans hafdi frastuít skipi sinn: ok þar íptir far Sigurder Kappa Brodr Bua; þuiad Bue var þa fyrir Bord geingin, ok var ekki hans ad bida. Ok þíkist huerntueggi þeirra Þorkill ok Sigurdr hafa endt Heitstreinging sina, ok fara þeir allir samt Sudr til Danmerkr ok hófdu tritugur skipa. Enn þeir er íptir voru, ok eigi villdu a slot ganga, hlupu a skeidinna til Vagns, ok bordust med honum.

han wille blifwa warm, satte han sig till en Ara att ro, samt förordnade en annan till styrman på Gärngget. Wagn skjót då ett spjut efter honom, hwilket träffade emellan hårdarne på den som styrde, och fect han deraf straxt sin bane, ty Wagn mente att det warit Sigwald.

Då säng Wagn denna wisan:

Sigwalder hafwer skjutit
Oß sjelfwom under klubban,
Och drog ur Drabningsbullret.
Till Danmark han sig wände,
Med långtan snart att falla
Uti sin Hustrus armar.
Men öfwer Skeppshord breda
Med mannamod gick Bue.

Þorkel hinn Háfwe gaf sig också bort, så snart hans broder Sigwald hade afrest med sina Skepp. Och derefter for Sigurd Kappe, Bues broder; ty Bue war då gangen öfwer bord, och war icke möjligt att förnä honom (Sigurd) att wänta. Således togte både Þorkel och Sigurd att de fullgjort sina löften, och begäfw sig allesamman söder ut till Danmark med trettio skepp. Men de som qware woro, och ej wille fly, lupo opp på långskeppet till Wagn, och stridde jemte honom.

XXXIX. Kapitulæ.

39. Capitlet.

Fra Hardfeingium Vagns ok
Koppum hans.

Om Wagns och hans Kämpars
tappra förhållande.

Iptir þat er Bue var fyrir bordgeinginn, enn Sigvaldr a Flota gangin þa snyr Hakon Jall ollu lidin þar ad sem Vagn er: enn þeir Vagn ok menn hans snuast vel vid; þui hraustir menn voru innann bords, enn skipid var traust ok oll bordhatt, ok var gott vigi, enn morg smaskip: hofdu nest lagt skeidinni.

þa kallar Hakon Jall a menn sina, ok bad ad þeir skilldu fra leggja skipum sinum sma, ok leggja ad stærri skip, ok þau er a stiornborda vær. Ok suo giordu þeir, leggja þeir þa ollum hinum sterkum skipum ad skeidinni Vagns umhuerfis, sua er þeir meiga fleslum vidkoma. Enn þar utifra kringdi allir herinn, suo ad badi mattu þeir skiota a skeidinu Oruum spjotum, palstofnum ok fletti skeptum. Enn hinir agætustu kappar Vagns, ok sialfr hann, beriastr med sua mikillri hreisti ok hardfeingi, ad þeir drapu alla þa menn, er leitudu til ad hlaupa up a skeidina, ok nadu þar onguar upgaungu. Þessi orustu varð oll hord af akafri adsokn Hersins, enn þo mest af vorn dreingiligri, er Vagn yeitti, ok allir menn hans. Þeir bordust

Sedan Bue hade kastat sig öfver bord, och Sigwald begifwit sig på flykten, drog Hakon Jarl hela Krigshären dit der Wagn mistades. Men Wagn och hans manskap gjorde tappert motstånd; ty raske karlar woro inom bords, desto utom war skeppet starkt och mycket högt på sidborden, samt ett godt wärn, ehuru många små fartyg hade lagt sig näst intill långskeppet.

Då ropade Hakon Jarl på sina män, och befalste att de skulle draga undan med de små farkostarne, och lägga till med stora skepp, som funnos på styrbords-sidan. Så gjorde de, läggandes alla starkaste fartygen rundt omkring Wagns dåckade Skepp, så många som de någonsin kunde åtkomma. Der utansföre låg hela den öfriga hären fringspridd, så att alla på en gång måtte skjuta på långskeppet med pilar, lansfar, trårbitter och kastspjut. Men Wagns öförfärade kämpar, öfwen som han sjelf, stridde med så stor tapperhet och hårdt tilltag, att de dräpo alla dem som försökte att komma upp på skeppet, hwilket icke war möjligt för någon. Denna drabbning war ganska skarp, förmedelst härens hastigaste anfall, men aldra mest af det öförfärdta wärn som Wagn och alle hans män

dust þar til mirkt var ordit af nottu, ok fa þeir ekki unid skeidina Vagns.

Þetta kuolld orti Vigfus Viga-glumson visu þessa:

Vardar hægt þar er hurdir
Hior klofnar sa eg hrorna.
Hatt saungu Hiorua geitis,
Hers til Vagns ad leggja.
þar geingum vier þronguar,
þun isar Baud grimnar.
Straung var Danskra dreingia,
Er daurinn flaug til knarar.

Ok þa lietta þeir Bardaganum, ok standa þa ekki margir menn i þir a skeidinni Vagns.

Nu lætr Hakon Jall taka reidan allan fra skeidini. Ok er þetta var giort, roa þeir Hakon Jall ok menn hans til lands, firir þui, ad þa ma eigi kanna skipin firr nottmirkri, huad lifvænt væri af monnum. Skiota þeir nu yfir sier tiolldum a londi, ok þi kiast nu eiga sigri ad hrosa. Hakon Jall lætr þa taka haglid ok liet vega þad, ok stod huert eyrir. Ok þotti Hakoni Jalli mikills umuert matt þeir-ra Sistra. Siþann binda þeir sar man-na, ok voru þeir nær onguer ad eki væri sarir nokkut. Þeir vaka nu um nottina Hakon Jall ok Gudbrandr, Frændi hans ur Dolum.

mán ádagalade. De flogos intill mðra ka natten utan att Wagns långslepp lunda de öfwerminnas.

Samma afton diatade Wigfus Vig-glumson denna wisa :

Endlüt flyddar den som bjuder.
Swärd klufna såg jag falla.
Höat skrefo Swärdens Wärdmän,
Att skika hårn mot Wagn.
Der gingo wi med mäda,
Wännens pansar blodas:
Och tung för Danska Drängar
Slög sömnen öfwer sjeppen.

Nu gjordes uppehåll med striden, och stodo då icke många män qwar på Wagns sjepp.

Håkan Jarl låt nu taga hört alla sjeppstiuhögrigheter, från långsjeppet. När detta war bestådt, rodde Håkan Jarl och hans män till lands, emedan de då, för nattmörkrets skull, ej kunde weta huru många män ännu wore wid lif på sjeppet. De tåltade alltså öfwer sig på landet, tyckandes sig nu ega att rosa sig af segren. Håkan Jarl låt sedan hämta haglet och wäga det, och befans hwart ett, hålla ett dres wigt. Håkan Jarl tyckte också att systerarnes magt war af stort värde. Sedan förkundo de sina sår och fans knappt någon enda, som icke war sårad. Öfwer natten wälade Håkan Jarl och hans frände Gudbrand från Dal.

XL. Kapítule.

Fra Starfum Vagns ok
Birni, ok Menn
þeirra.

Nu er ad seigia fra Vagni Akasyni ok Birni hinum Bretska, ad þeir tala med sier, huad till raþa skal taka. Vagn mælti ok sagdi: þat er annat huert, ad vara hier a skipinu þar til ad dagsbrunnurinn kemr, ok veriast þadan medan ver meigum. Hinn er annar, ad fara inn til lands, ok giora slikt illt a monnum Hakonar, sem vier meigum. Ok þetta raþ hafa þeir, ad þeir taka siglutried ok vana, ok flytiast þeir med, ok eru samann fiordatig manna. Þeir villdu leitast til lands, ok komust i sker eitt, ok þotust þa vera komnir til megin lands. Ok voru þa margir miog farnir, ok lietu þar lif sitt tiu menn bædi af kulda ok sörum, enn halfum fiordatig lifdu iptir, ok voru þa margir þrekadir, af sörum miog, enn þo mest af kulda. Verdr þa ekki komist leingra ad sinni.

Nu er sagt, ad þegar Bue var fyrir bord geingin, enn Sigvalder fluin med skipunum, þa lietti af reidarþrumum ok ellðingum, sua ok ollum ielum, ok er þa iptir gott vedr ok kyrt, ok heidskirt, enn þo kallt miog.

Voru

40. Capitlet.

Om Wagns och Björns, samt
deras Mäns mödosamma
arbete.

Nu är att berättas om Wagn Akason och Björn den Britiske, att de tagade med hwarannan om hwad råd wistagas skulle. Wagn sade: Ett förslag är det, att bliwa här qwar på skeppet, till des att det dagas, och sedan derifrån wärja oss så mycket wi kunna förstå. Det andra wilsforet är att wi begiwa oss till lands, och göra Håkans män all den skada, som wi möjligen kunna åstadkomma. De fattade det rådet, att de afskapade masten, hwarmed de sig framslyttade, åttatio män tillsammans. De wille leta sig till lands, men kommo uti ett flår, då de mente sig hafwa träffat fasta landet. Woru då en del mycket wammågtige, så att derstädes tio män lemnade sitt lif, både af kold och sår, men sjuttio återstodo, dock likwål de fleste mycket utmattade, mycket af sår men allramest af kold. Således hunno de icke långre för den gången.

Det såges, att så snart Bue hade kastat sig utom skeppsbord, och Sigwald gifwit sig på flykten med sina skepp, då åstodnade åstodundret och ljungelden, samt all hagelstormen, hwarefter det blef stilla, lugnt och ganska klart wäder, fastän mycket kallt.

Wagn

40

Voru þeir Vagn ok menn hans i skerinu þar til ad dages var, ok liost var ordit.

Wagn och hans män blefwo qwar på skåret, till des det dagades och tjust blifwit.

XLI. Kapitulæ.

41. Capitlet.

Andlat Gudbrandar ur Dolum, ok Þorleifr Skuma.

Gudbranders af Dal och Thorleifer Skumas dödd.

Um nottina iptir, heyra menn ad streingr gellr a skipi þui er Bue hafdi verid a, ok fligr or ok kemr undir hond Gudbrandi ur Dolum, Frænda Hakonar Jalls, ok fellr hann daudr midr, ok þottist Jalli þetta hinn mesti skadi, ok fleirum um slikan dreing sem Gudbrandar var. Ok nu bua þeir um lik hans, sem sidr var til.

Om natten efteråt hördes ljud af en bågasträng, ifrån det skepp som Bue hade varit uppå, och kom pilen så flygandes att den träffade Gudbrand af Dal, Hakan Jalls frände, under armen, så han dödd nedföllu, och tyckte Jarten, så wäl som andre flere, det wara den största skada att förlora en sådan tapper man, som Gudbrandar. Sedan lågade de om hans lik, så som brukligt war.

Þess er getid, ad Eyrekr geingr ut um Nottina, ok sier ad maþr stender þia tialldhurdum, ok er Eyreker litr hann, þa spir hann ad, huer hann væri? eþr seigir, þui er þu sua folr sem daudr maþr? Enn þetta var þa Þorleifr Skuma, islenskr maþr. Þad kan eg ad sia, seigir Eyrekr, ad þu ert ad bana komin, eþr huad er þier? Þorleifr suarar: Eigi veit eg, nema blodrefillin Vagns Akasonar haf komid vid mier nokkud i giær, er eg laust hann kylfuhoggit. Eyrekr seigir: Illa hefr þa faudur þinn hallalit ut a Islandi, ef þu skalt nu deya suo hraustur Dreingr.

Det berättas, att då Erikr gick ut om natten, blef han warse en man ständande mid ingången till tåltet, och när Erikr hade sett på honom, frågade han hwem han wore? med tillägg: Hwi är du så blef som en dödd menniska? Det besfans då, att det war den isländske mannen Thorleif Skuma. Det kan jag märka, sade Erikr, att du är nära döden; men hwad wäller dig? — Thorleif swarade: Jäke wet jag annat, än att Wagn Alfsons swärdsudd kommit något mid mig, i går, då jag gaf honom ett klubbestag. Erikr sade: I en olycklig stund hastwer då din fader rest bort till Jätland, om du nu skall dö, så låt man som du är.

Þetta

Þetta

Þetta heyrir Einar Skagalglam, ok
vard honum visu ad munni:

Þat kuad Jarl, ad væri
Und vigs firir Haf sunnan;
Þa er a senna særi
Sar — ellda spurn voru!
Oldungis hefr illa
Eybaugs, ef þu skalt deya!
Vist hyggium þat Vigiar
Valldit, þinn Faudur halldit.

Iptir þat fiell Þorleifer, ok vard
þegar daudr.

Þat er sagt, ad margir menn a þrir
lietu lif sitt af sarum um Nottina:
enn sumir sidar af lidi Hakonar Jalls.

XLII. Kapitle.

Daude Havardar Hogguandi.

Um morguninn, þegar liost var
ordit, fara menn jalls ad kenna ski-
pinn, ok komu a skip þat, er Bue
hafdi att, þeim þotti sa ills verdr,
er skotit hafdi. Þeir finna þar mann
ein lifandi, enn ekki fleiri, ok var
þat Havardr Hogguandi, er verid haf-
di ma þr Bua. Hann var þo sar miog,
suo ad as honum voru badir sæturnir
firir ofan knæ. Þeir Svein Hakonar-
son ok Porkill Leira ganga þangat ad.
Þa spyr Havardr Svein, hverdt nok-
kud kiæmi sending af skipinu a lond
til Iþuar i nótt? Þeir seigia: Kom
sending

Þetta þrbe Einar Skagalglam, och
fðu honom denna visa i munnen:

Det var, sade Jarlen,
Söder i hafvet brlog,
Då sijn, att sanning tasa,
Var storm och eld tillika.
Den gamle Söven klagar
Att du skall lifwet mista.
Det Wiking-huggen wälde. —
Du lydt din Faders wilja! —

Efter detta fðu Þhorleif och blef
straxt dödd.

Det såges, att många andre män
samma natt lemnade deras lif af sår;
men somlige af Hakan Jarls manskap
blefwo sedermere dödde.

42. Capitlet.

Haward Hogguandes Dödd.

Om morgonen, så snart det war
blifwit ljusst, begäfwö sig Jarlens män
att ransaka skeppen, då de också kom-
mo på det skepp, som Bue hade ägt,
och tyktes dem, att den skulle komma
att må illa, som skutit hade. De funno
derstädes en enda lefwande man, men
icke flere, och det war Haward Hogg-
uande, hwilken hade warit Bues man. Han
war dock mycket illa sårad, emedan han
hade förlorat bägge benen ofwansföre knä-
et. Swen Hakanson och Þorkel Leira
gingo åt det stället der han war. Då
sporde Haward Swen: Kom någon sänd-
ning ifrån Skeppet till Eder på landet
i natt

sending vist; Eþr huert hefr þa þui valldit? Ekki er þess að dylja, að eg sendi Iþr skeittu: Eþr varð nokkur fyrir þui, er meia var að? Bana fik sa er fyrir varð. Huer varð fyrir? seigir hann. Gudbrandur Huit, seigia þeir. Ja, seigir Havardur, þess var nu ej audit sem eg vilda hellst. Þuiad Jalli hafda eg ætlad skiotid. Enn vel skal nu yfir lata, er fyrir varð nokkr, er Iþr þotti grandu að. Ekki er að lita þat, seigir Þorkill Leira, ok drepit þennan mann sem skiotast. Ok jafnsnart hoggr Þorkill til hans, ok margir aþrir hlupu þa til, ok saksa hann þar til hann var dauðr.

Nu fara þeir til lands, er þeir hafa þetta giort, ok sogdu Hakoni Jalli huern þeir hefði drepit, ok þat sogdust þeir hafa heyrt a ordlægi hans, að hann mundi ekki hafa skort hardfeingi.

XLIII. Kapitle.

Handtækin Vagns, Ok sa er iptir lifdu: ok leidar til Hoggs.

Nu sia þeir, huar miog mangir menn eru i skerinu, ok bidr Hakon Jall fara iptir þeim, ok fara sier giorvala

i natt? De swarade: So wifertigen kom en jandning; och hafwer du densamma wallat? — Jffe ar det att ddsja, att jag sãude eder en pil: men war någon före, som fik mehu deraf? — Bane fik den som före war. — Hwem war det? frågade han. De swarade, Gudbrand Hwite. — Ja så, sade Hward, ddet fogade sig nu icke efter det som jag åskundat; ty at Jarten hade jag årnat skottet; dock nå jag gifwa mig tillfreds efter som någon likwål träffades, den eder tyktes skada wara att mds ta. Jffe ar at att widare tala hãrom, sade Þhorfel Leira, utan lãtom of drãpa denne man som smarast. Och i densamma hogg Þhorfel till honom, då of många lupo till, och hogggo honom med swården tills han dog.

Sedan detta war bestãdt, foro de till land, och berättade fbr Hãkan Jart hwem de hade drãpit, sãgande sig det hafwa hõrt pã hans ordalag, att honom mãnde icke hafwa felat tapperhet och hårdt tilltag.

43. Capitlet.

Wagn med de fiere, som efterterlesde, tagas till fãnga: Och framfõras till Hallsbyggning.

De blesmo nu warie, att ganska mãnga mãn woro pã stãret, och gaf Hãkan Jart befallning om deras afhentande,

giörvalla, ok lietst hann vilja raða sí-
fir listati þeirra.

Þeir fara nu þar til er þeir ko-
ma ad skerinu. Enn þat var bædi
ad fair menn voru færir til ad veria
sier, þeir kulda sakir, ok þar med er
saru voru, enda vordust ok onguer.

Nu var Vagn hertekin, ok allir
menn hans af Jallsmonnum, ok vo-
ru þeir fluttir a fun Hakonar Jalls.
Jallin lætr nu leida Vagn upa lond,
ok alla menn hans, ok voru reknar
hendr þeirra a bak apr, ok bundinn
huer þeirra hia oþrum, ok i einum
streing oþyrnilika. Enn Skapti Karkr
ok aprir þælir vardueittu þa, ok
hallda streingium: en Jall ok lid
hans fara til matar, enn ætludu i tomi
um daginn, ad hoggua skilldi Joms-
vikinga þa, er a streinginum voru.
Enn apr þeir Jall foru til drykkjar,
voru ad londi flutt skip þeirra Joms-
vikinga, ok suo fiar-hlutir. Var þat
fie til skiptis borit, ok skipti Hakon
Jall ok lid hans ollu fie þessu med
sier, ok suo vopnum þeirra, ok þi-
kiast þa hafa feingit mikit fie, ok med
storum sigri unnid hafa, ok hand-
lad Jomvikinga, enn fioldi voru dre-
pin, enn allir aprir burtu flunir.

Enn er þeir voru mettir, ganga
þeir ut ur budum sinum, ok þangat
at sem Jomvikingar satu i streingi-
num,

tande med mantlig fbrsigtigheit, men sjelf
wille han ombestyrja deras afsifwande.

De begafwo sig alltaf till skaret:
men de funno fa man i stand att war-
ja sig, dels for det de woro genomfrus-
ne, dels farade, hwarfore ock ingendera
sig forswarade.

Wagn med alle hans man bleswo
alltaf af Jarlens folk gjorde till frigs-
fangar, samt framforde till Hakon Jarl.
Jarlen lat Wagn med allt hans manskap
foras i land med fastbundna hander, och
med en strang, den ena mid den andra,
utan skonsmat, ihopfastade. Skapta Karkr,
jemte andre trolar, hade uppsigten of-
wer dem, och holdo i strängen. Men Jar-
ten och hans frigsfolk gingo att fa sig
mat, sattjande sig fore, att samma dag
skulle de Jomswingar, som i strängen
fastbundne woro, med all beqvamlighet
afsifwas. Docklikwät, innan Jarlen med
de sina satte sig till dryckjom, flyttades
Jomswingarnes skepp och egendom till
landt. Blef detta rof sammanburit till
delnings, och gingo alla egobelar och wa-
pen till skiftes mellan Hakon Jarl och
hans frigsman; och tyckte de sig icke al-
lenast hafwa munnit ett stort byte, utan
afwen en harlig seger, emedan de kun-
nat tvinga Jomswingars hander i band,
ehuru ganska manga woro drapne och
alla de ofrige bortflydde.

När de hade ätit sig måtte, gingo
de utur sina tält till det ställe, hwarest
Jomswingarne höllos sammanbundne,
och

num, ok er Þorkill Leira tilætlader ad hoggua þa alla. Þeir hafa þa ord aþr vid Jomsvikingar, ok vilia þeir vita, huert þeir eru suo hraustir menn, er fra hefr verit sagt.

Nu er þat sagt, ad þar voru leistir menn ur streinginum, þeir voru miog sarir, þad vinna þrælarnir vid, ad þeir snara vonda i har þeim er til hoggs voru leiddir. Þa voru þessir menn þrir hoggnir, er miog voru sarir, ok hoggr Þorkill Leira haufud af þeim ollum. Si þann mælti Þorkill lil sielaga sinna: Huort hefr mier nokknd brugdit vid þetta, þui þat er mælt, ef maþr hoggr þrilo menn i samt af lifi, ad flestum muni verda ok a nokkurn hatt bregda. Þa mælti Hakon Jall: Ekki siaum vier þier felmtrud hafa, enn þo siunist okkar þier allmiog brugdit hafa.

Nu var leistr hinn fiordi maþr ur streinginum, miog sar, ok var snuin vondr i har honam. Þorkill spir nu, huern veg han hygdi til dauda? Hann suarar: þat mun mier verda sem faundur minum, ad eg mun deya, Þorkill hoggr þennan mann, ok lauk sua æfi hans.

Þa var leidr til hoggs hinn fimti maþr ur streinginum: Þorkill spir, Huernveg hann hygdi til dauda sinns? Hann seigir: Eigi man eg glogt log tor Jomsvikinga, ef eg mælti mikid

vor

och war Þhorfel Leira uffebd att aflifwa dem alla. Ebrut tafade de med Jomsvikingarne, att sa utrbna, hurumida de woro sa behjertade man, som om dem sagt blifwit.

Sadan ar berattelsen, att de man, som woro myket sare, idstes utur strangen. Eratarne hade tagit sig sadant gubromat fdre, att de lindade en kapp i haret pa dem, som till halsbuggning framleddes. Derefter bleswo trenne sadane man aflifwade, som myket sare woro, och hogg Þhorfel Leira hufwudet af dem alla. Seban sade Þhorfel till sina skaubrøder: Någon sinnesfdrandring har mig wid detta tillfalle wedersarit, emedan det sa såges, att dereft någon pa en gang hugger trenne man till dds, skall gemenligen något bespinnerligt handa. Da sade Hakon Jark: Ej kunna wi mårka, att du darrar, dock synes du os (i ansigtet) myket fdrandrad.

Seban lofades den fjerde utur strangen. Han war myket sar och en sprata insnodd uti hans har. Þhorfel sporde honom, huru han besunne sig wid att dd? Han swarade: Det hånder mig icke annat, an det som wedersarits min fader, nemligen att jag skall dd. Þhorfel hogg nu till denne mannen, att han satunda slutade sina dagar.

Framleddes utur strangen den femte mannen att halsbuggas. Þhorfel frågade med hwad sinnesstallning han toge emot ddden? Han swarade: Litet skulle jag minnas wære Jomsvikingars lag, om jag

jag

ædru, ef eg kuidi vid dauda minum; þuiad eigi skal þat Iþar hrosun, ok eitt sinn skal huer maþr deya. Þorkill hio nu þennan man, ok liet hann suo lif sitt.

Nu mælti Hakon Jali, ad Þorkill skilldi spiria huem mann aþr enn dræpin væri, huern veg hverium brigdi vid dauda sinn? Ok þikist þeim þa eigi aukid fra hraustleik þeirra, ef þeir mæla ekki ædru-ord, er þeir sia dauda sinn. Enn i oþulagi þottist þeim gaman, ad heyra ord þeirra huad upkiæmi, ad þeir hrædist bana sinn, eþr ej.

Þa var leiddr ur streinginun hinn siatti maþr, ok snuinn vondr i har honum. Þorkill spir þa: Huern veg hygg þu til ad deya? Gott hygg eg til þess, ok þiki mier gott ad deya vid godan ordstyr. Enn þier mun skaun ad lif þinn, firir þui ad þu munt vð klækt eina lifa meþan þu lifir.

Eigi hugnudust Þorkeli ord þessa manns, ok lætr hann skamt bida, ok hoggr hann mann þennan bana-hogg, ok villdi ekki leingr bida tals hans.

Iptir þetta var leistr ur streinginum hinn siaumdi maþr, ok leiddr till hoggs. Þorkill spir, huesu veg hann higdi til daudans? Eg higgi allgott til ad deya, seigir hann, ok þikir mier nu vel adbera. Enn þat villda eg, ad þu hoggr sem skiotast af

jag talade något af förtwiflan, eller quilde wid min ddd; ty då hwar man en gång skall dd, må icke något sådant öka ert beröm. Þorkel högg sedan denne mannen, och lemnade han så sitt lif.

Wid detta tillfälle sade Hakon Jari, att Þorkel skulle spörja hwar och en förrän han aflifwades, huru hwar och en wore till mods wid sin ddd? Och tyckes deras frimodighet icke hafwa öfwergifwit dem, om de icke fölla något ord af råddhöga eller förtwiflan, när de se ddden för ögonen. I öfrigt skulle det blifwa dem ett nöje, att få höra hwad de hade att säga, antingen de wiste sig rädda för ddden eller ej.

Derefter framfördes utur tåget den sjette mannen, med en i hans hår lindad kåpp. Þorkel sporde då: Hwad tycker du om till att dd? Det tycker jag wäl om, (swarade han) och är jag glad att få dd med godt beröm. Men du må skämmas att lesna; ty med wanheder mände du dmåljas i au din lifstid.

Icke hugnades Þorkel af denna männens ord, derföre wäntade han icke länge förrän han gaf honom banehugg, utan att längre wilja afbida hans tal.

Efter detta löstes utur strängen den sjuende mannen, och leddes fram till hals-huggning. Þorkel frågade, hwad mod han hade att dd? Jag håller före det wara ganska godt att dd, swarade han, och tyckes mig det nu komma wäl till pass: men det wille jag gerna, att du med

af mier haufudit; þu þat hofum vier rædt Jomsvikinga, huert maþurinn mundi vita, ef sem skiotast væri hogguit haufudit af honum? Enn eg heild hier a tygilkniðu, ok skal þat til marks vera, ad eg mun visa fram ad þier knifnum, ef eg veit nokkud fra mier, ella mun hann falla ur hendi mier: Enda lat þu ekki þetta ad skorta ad þu hugg sem skiotast af mier haufudit, suo ad þetta meiga reint verda, þeir þa sækir ok hafir þetta til marks. Nu hoggr þorkill þennan mann, suo ad haufudit fauk af bolnum. Ok er suo frasagt, ad þegar fiell knifvinn ur hendi honum, sem yon var ad.

Síþan var leistr hinn attunda maþr ur streinginum. Þorkill spir þennan mann, hue gott hann bigdi til dauðans? Hann seigir: Gott hygg eg til dauða minni. Þa var snaradr vondr i har hans, ok er sua var giort, sagdi hann: Hrut! Hrut! Þorkill spir: þu verdr þier þetta ad munni? Hann suarar: Þuiad þier munud ej þikiast hafa ofskipad til anna þeirra i giær, er þier nefndut Jallsmennerir, þa er þier feingud sarinn. Þageingr Eyrekker Jallson ad, ok mællti: Vill þu grid? Godr Dreingr! Hann suarar: Ræþr þu þu, er þu bydr, eþr huer ert þu? Sa bidr, er valld hefir til, sagdi Eyrekkr Jallsson. Vill eg þa grid,

med snaraste þugger af mig þufvudet; ty þos of Jomsvikingar ar den fragan wætt, om man kan meta något till sig, straxt efter sedan þufvudet klistwit af þugget. Jag håller derföre i min hand denna kåltes-knif, och skall det tjena till tecken, att jag månde wisa fram knifwen åt dig, om jag då ännu har någon sansning, i annor händelse faller han utur min hand. Låt det derföre icke dröja, med mindre du i första hast þugger af mig þufvudet, så att detta må rönt warda, då, för den som åstundar, tehta kan tjena till bewis. Nu håg þorkel till denna, så att þufvudet stildes ifrån kroppen; och har man kunskap derom, att knifwen föll honem genast utur handen, som man sig wäl kunde föreställa.

Sedan wardt den åttonde mannen losad utur strängen. Þorkel frágade denna mannen, huru þau þefunne sig wid att dð? Han swarade: Jag ar ganska fördöjd med min dðd. Då blef hans þar med sprátan inwekladt, och når sådant war bestådt, ropade þau: Gums! gums! Þorkel frágade: Af hwad orsak kommér dig sådant ord utur munen? Han swarade: Ty J låren icke i går tilltræfeligu þafwa skött lamben, kem J, Jartsmdanner, ropade efter, når J fingen edrðsár. Då framtrádde Grif Jartensson, och frágade: Will du þafwa frið, tappre man? Dertill swarade þau: Þórmár du det som du þjuber, eller hwem ar du? Den þjuber, som maft dertill þafwer,

seigir hann. Eyrekrk tok þennan Mann til sín, ok seigir, hann mundi vera godan Dreing.

Nu er leistr ur Streinginum hina niundi maþr, ok leidr til hoggs. Þorkill spir: Huad er sannast i þui, huersu gott higg þu til dauda þins? — Gott higg eg til Dauda mins, sagdi hann, enn þat villda eg, ad þu veitir mier, ad eg sie eigi suo til Hoggs leidr sem Saudr. Vil eg sitia fyrir kyrr, enn þu hogg fram-an i Andlit mer, ok hygg at vand-liga, huort eg blundskacka augum eþr blokra nokkud vid; þui ver Jomsvikingar hofum opt þar um-rædt, ad ver skyldum eigi bregda oss vid þat.

Þorkill veitti honum þat, ok gikk fram-an at honum, ok sat hann fy-rir, ok hoggr i Andlit honum, ok sau menn honum ekki blokra, ok bra hann ser a aunguan vegvid, nema þa er Daudi for a Andlit honum, sem opt kan verda, þa er menn andast.

þa er leistr ur Streinginum hinn tiunde maþr. Þorkill spir enn þen-nan mann, huern veg han hyggdi til dauda sins? Hann sagdist: Gott til hyggia, ok mælti siþan: Giordi eg Jarli a ad vori, þat var mier þa tidt, enn þetta nu, ok hlo vid. Si-þan sagdi hann, hogg nu! hogg nu i stad! Eyrekrk tok þennan Man i flokk

mer svarade Eriþ Jarlensson. Sa vill jag da taga mot frid, sate den andre. Eriþ tog denne mannen till sig, sagan-des, att han mænde vara en tapper man.

Nu lófades utur Strängen den nion-de mannen och framleddes att mottaga þugget; Þorkel spurde: Kan du i san-ning sága þuru ditt sinne ár beskaffadt når du skall dö? — Med nöje mottas-ger jag döden, sate han, men det bes-der jag, att jag icke må framföras till slagtnings sájom: en oxe. Jag vill sitta helt stilla, men þugg du mig framman-till i ansigtet, och märk granneliga om jag blundar eller blinkar med ögonen det aldraringaste; ty wi Jomsvikingar hafwa ofta derom öfwertagt, att wi wið sådan händelse, ej skola röra oss.

Þorkel lofwade honom det, och steg frammanför honom der han satt, och högg honom i ansigtet, hwarwid ingen kunde märka att han blinkade, eller rör-de sig på minsta wis, då likwål döden swäfwade honom för ögonen, ehuru så-dant ofta händer når någon ger upp anden.

Sedan löstes utur strängen den tis-onde personen. Þorkel spurde äfwen denne mannen, þuru döden mænde ho-nom bekomma? Han svarade: godt mod þaswer jag dertill, och sate ytterligas-re: det jag gjorde. Jarlen i wäras, war mig mycket angenämare än detta nu: hwarwid han tog. Sedan sate han: þugg nu! þugg nu friskt till! Eriþ antog

flokk til sín, síþánn hann hafði spurt: Vill þu, góðr Dreingr! Grid? Ok hann sagði, Ja Herra.

Þá var leiddr. hin Elfi maþr ur streinginum, ok spir þorkill, huern veg hann hygði ad lata lifid. Hann sagdist gott till hyggia: Enn þat vil eg, þu gefir tomstund til at ansa Bat minn. Þessi Maþr var væn ad andliti ok mikill veksti. Ok er hann hafði þetta giort, ok hafði hann ekki kipit up Linbrokunum, ok hielt hann i laksmanni sinum, seigiandi: þat er þo satt ad seigia, ad margt verdr a annan veg enn ætlat er; þuiad þat hafði eg ætlat, ad þessi min laksmáþr skilldi nær koma þoru Skaga Dóttur, Konu Jalls, ok villdi hun hann hafa ok reina i rekkiu. Síþánn kipur hann up um sier Linbrokunum.

Þá mælti Hakonn Jall: Drepid þennan mann sem skiotast; þuiad leingi hefr hannillt hugad, ef hann mætti þui framkoma. Þorkill haugr nu haufud af manni þessum, ok lauk suo æfi hans.

Þá var leist hin Tolsti maþr ur streinginum. Þessi maþr var fullkomlika fridr ok ungr ad sia. Hann hafði mikit Har gullt, ok sua sem silki, ok lau lokkarnir a herdum honum nidri. Þorkill spir, huersu hann hygði til dauda? Hann sagdist: gott tilhuga, ok hefi eg lifat hid fægresta,

antog denne mannen uti sin flok, sedan han blifwit tillspord: will du hafwa frid gode drång? þwarþá han swarade: Ja Herre

Derefter framfördes utur strängen den elfte mannen, som tillspordes af Thors kel, hwad han tyckte om att mista lifwet? Han swarade: godt tyckes det mig vara: Men det will jag, att du gifwer mig ledighet att få ansa mina strumpor. Denne mannen hade wæfvert ansigte och stor kropp. När detta war gjort drog han icke upp linnebyxorna om sig, men hdu sin manstem i handen, sågande: Det må jag i janning bekänna, att mycket anno:lunda aslöper, än tillårnadit är; ty det hade jag föresatt mig, att denna min manstem skulle komma nära wid Thora, Skages dotter, Jarlens hustru, så att hon den skulle wilja hafwa och rbna i sängen. Sedan kipade han opp om sig linnebyxorna.

Då ropade hákan Jari: Dråpen denne man som hastigast; ty länge har han haft arga anslag i sinnet, om han allenast kunnat bringa dem i werksätlighet. Thorkel högg nu hufwudet af honom, och slutade han så sina dagar.

Seðermæra lofades den tolfte ur strängen. Denne man war ung och högst behaglig att affåda. Han hade tjockt hår, gult och lent som silke, och föllo lockarne neder på hans skuldror. Thors kel frågade, på hwad sätt han toge emot döden? Med godt mod, swarade han, ty den angenämaste delen af min

lesnad

ok hafa þeir nu latit lífd fyrir skiem-
stu, er mier þikur eigi betra ad lifa
enn deya, ok eiga ekki meira kosti
enn nu a eg; enn þu vil eg ad þu
vilst mer þat, ad eigi leidi þær-
lar mik till hoggs, ok eigi se þat
verri Dreingr enn þu, ok er hann
þu eigi vandfeinginn, ok halidi hann
harinu, ok knykki Hauflina af bol-
num, suo ad eigi verdi blödugt harit,
þuiad eg hefi leingi vandlatr verit
um þat. Eon þu hogg sem skiotast
af mer hofudit.

Þad er sagt, ad eirn hirdmaþr Jalls
verdr þil þess ad leida þenna unga
mann till hoggs, ok þikist eigi þur-
fa ad snua vond i har hans, ok tekr
hann i harit ok vefr þui um hond
sier, ok helldr honum suo undir hog-
git. Enn þorkill reidir at suerðit
hatt, ok ætlar ad veita honum skio-
tæn danda. Þessi ungi maþr kippist
vid skioott, er hann heyrir huinina af
Hogginu, ok vikr undann, enn hnyk-
kir Hirdmanninum undir höggit
þeim er helle harinu, ok hoggr þor-
kill af honum badar hendernar i afl-
boga botum. Þessi ungi maþr rettir
sik upp ok hrystir hofudit ok bregdr
a gaman, ok mælti: Huer Sveina a
hendr i hari minu? Ok haltdi þer
leingi a riskingonum Jarls Mennirnir.

Hakon Jall mælti: Þetta eru storar
ofarir, seigir hann, ok takid þennan
mann sem skiotast ok drepid, ok
hefir,

är nu förbi; ty för en liten stund ses
dan äro de af daga tagne, med hwilka
mig tycktes bättre wara att dö, än es-
ter dem lefwa i det tillstånd som nu
är mitt. Dock will jag att du förun-
nar, det trålar icke må föra fram mig
till halshuggning, samt att ingen säre
frigsman än du, som wät här måtte
finnas, håller upp mitt hår, och att du
med sådan sköndsamhet rycker hufwudet
från kroppen, att håret icke må warda
blodadt, emedan jag alltid warit män
om des granlaga stötsel. Men hugg
du snart äf mig hufwudet.

Det förmåles att en af Jarlens Hof-
män åtog sig att leda den unge man-
nen till halshuggning, tyckande sig icke
behöfwa, att linda hans hår omkring
något spö, utan tog honom i håret och
wäfwade det omkring sin hand, och höll
honom på sådant sätt under hugget. Thor-
ket lyfte swärdet i höjden, ämnandes att
tillskynda honom en snar dö. Ungling-
gen wäl dock hastigt undan, så snart han
hörde hwinandet af swärdet, och ryckte
så till, att den Håfmannen som höll i
håret, kom under hugget, hwaraf hände
att Thorket högg af honom begge ar-
marna i armliderna. Den unge man-
nen reste sig upp, sågande: Hwilken Swen
eger de händer som fastnat i mina tofvar?
Jarlsman! I hälen nog länge i en an-
nans hår.

Håkan Jarl sade: Detta äro swära
händelser, tagen deifbre denna mannen
straxt, och dräpen honom, som lastwer
till-

hefir hann þó miklum slysum a Oss komit, ok þat vil eg, seigir Jall, ad nu se þeir allir sem skiotast drepnir þeir ed iptir lifa; ok eru þeir Menn miklu hardfeingiari ok verr vidreignar, enn adrir menn, ok eigi saum Ver vid þeim sied, ok er eigi ofso-gum sagt af þeim, bædi Garpskap ok hreisti.

Eyrekker tok þa til orða: Huersu heitir þu hinn ungi maþr? Seigir hann ok mælti: Vita vilium vier Faudur huerier mennirnir eru, aþr enn þeir eru drepnir. Sven heiti eg, seigir hann. Eyrekker spir: huers Son erþu, eþr huert er kyn þitt? Svein seigir: Bue hiet Faudur min, ok var Veseta son ur Burgundarholmi, ok em eg Dansk ad kyni ok ætt. Eyrekkr sagdi: Meiri er von ad eigi sie logit til Fadernis þier: eþr vil þu tiggia grid? Svein seigir: huer munn annar vænni. Eyrekkr seigir: huersu gammall maþr erþu? Þessi er mier hinn atiandi vetr, ef eg lifi þennan allan. Eyrekkr seigr þu skalt lifa, ef eg ma þui raþa, ok tekr hann nu i sueit manna sina.

Þa mælti Þorkill Leira: Skulu þessir Menn allir Grid hafa, er drepid hafa Frændr ok vini vora, firir augum okkar, ekki Nyt giorum ver ad þui hier. Þa mælti Eyrekkr Vissir þu þat ekki fyrr enn nu, ad eg er rikari enn þu?

Þa mælti Hakon Jall: Huernung ætlar þu um grid vid þa menn, Eyrekkr

tillskyndat ok så mycken olycka, och nu vill jag, sade Jarlen, att alla de som ännu efterleva, skola skyndesammast aflifvas, ty dese män äro mycket våldsammare och swårare än annat folk. Och ej så wi wara i fred för dem, warandes ej för mycket berättadt, så wäl om deras djerschet, som tapperhet.

Erik tog då till orda frågandes: Huru heter du, unge man? och sade sedan: Wi wilja weta hwars och ens Fäderne af dese män, innan de warða dräpne. Swen heter jag, swarade han. Erik frågade vidare: hwilkens son och af hwad härkomst är du? Swen gaf sådant swar: Bue hette min Fader, som war Befetes Son på Bornholm, och är jag Dansk till ätt och härkomst. Erik sade ganska sannolikt är, att du icke hafwer ljugit om ditt fäderne: Men vill du taga emot lifsförskoning? Swen swarade: Den ena må tjena den andra. Erik frågade: Huru gammal är du? Swaret war sådant. detta är mitt adertonde år, om jag lefwer det till slut. Erik sade: du skall lefwa, om jag må berföre råða och tog så honom i sin flok.

Då yttrade sig Thorkel Leira: skola alla dese män blifwa wid lif, som lifwål hafwa dräpitt wåra wänner och fränder för wåra ägon? Då gära wi intet gagn här. Häruppå swarade Erik: wiste du icke förr, att jag är mågtigare än du?

Wid detta tillfälle utlät sig Hakon Jarl: Hwad menar du Erik! med dese mäns

Eyrekkur ef þu lætr þennan mann undanganga, er Oss hefr slikan skom gjort, ok Vær hófum vest af hlutit. Einn eigi man eg berlast þier til máns þessa, ok mun þu verda ad rapa at snni.

Nu mælti Hakon Jall við Þorkill Leiru, ad hann skilldi skíott hogga menama. Eigi skal þat, seigir Eyrekkur, fyrr enn eg hefi hapt ord við þa; þuiad eg vil vita, huerir þeir eru er iptir lífa.

A þessari stundu er leistr ur streinginum hinn þriutindi maþr, ok hefer streingrimma brugdist um fot honum, súo ad hann var nokkud fast. Þessi maþr var ungr ok allmikill veksti, ok allramanna vænastr ok afburdar frækmanligr. Þorkill spir þennan mann: Huern veg hygg þu til ad deiþa? Gott hygg ek til ad deiþa? suarar hann, ef eg giæti aþr efnt heitstreingning mina. Þa mælti Eyrekkur: Huert er nafn þitt? -- Hann suarar: Vagn heiti eg ad nafn, ok em eg Aka Son Pallnatoka Sonar. Huers streingdir þu heit Vagn? seigir Eyrekkur. Þess streingdi eg heit seigir Vagn, ad ef eg kizæmi i Noreg, ad eg skilldi koma i rekkiu Ingibiargar dottur Þorkills Leiru, an hans vilju ok rapa, ok allra frænda hennar, enn drepa Þorkill sialfann, ok þiki mierþat hellst ad, ef eg æt fyrr lifit, enn ek

máns fræfning og att du læter þenna man blifwa fri, ehuru þan tilfogat of slikan skam, og wi af þonom det wersta njutit? doð will jag icke strida med dig om þonom, utan má du fá ráða þenna gángen.

Derefter gaf Hákon Jarl Þorkel Leira befallning, att þan skyndsamtigen skulle afliþwa mánnerna. Jáke skall þetta skje, sáde Erik, fyrr án jag fátt tala við þem; ty jag will weta hwilka de áro som af þem ánnu leswa.

Þá samma stund tofades, utur strángen, þen trettande fängen, og háde tágremmen tofnat við þans þen, sá att þar war blifwen nágot stadigare på foten. Þenne mannen war ungr, mykæt stor till wáxten, af ett ganska behagligt utseende og ófwer alla motto modig. Þorkel frágade þonom: Huru finner du dig við att óð? -- Mykæt wól ár jag dermed nöjd, swarade þan, allenast jag deþþriannan háde fullkomnat mitt löfte. Þá frágade Erik: hurubant ár ditt namn? Þan swarade: Jag heter Vagn, og ár son af Áke, Pallnetofes son. Hwad löfte har du þá ingátt Vagn? frágade Erik. Det löfte har jag gjort, swarade Vagn, att dereft jag komme till Norrige, sá skulle jag ega ena sáng med Ingeborg, Þorkel Leiras dotter, fastán emot báde þans og alla þennes fránders ráð og wilja, samt drápa Þorkel, og tyder jag det skola góra mig mest ondt, om jag lemnade lifwet, fyrr án jag þetta háde fullbordat. Men jag skall sá laga, sáde

hef þui framkømit. Eg skall að sáde Þhorfel, að þu aldrið skalt fá þui giora, seigr þorkill, að þu skalt þui alldreigi framkoma, er þu hefir heitstreingt þar um. Ok for framann að honum æsiliga, ok hogger tueimhondum til Vagns, ok vill drepa hann. Vagn fellir ser fram firir fætr þorkelli, enn blodugt var allt firir streinginum, ok var miog halt, enn þorkill hoggr yfir Vagn fram, ok kemur suerdit að streinginn ok bitr í sundur streinginn, ok varð Vagn laus, þorkill steiptist við hoggit, er hann missi mansins, ok fellr hann, ok hritr nu suerdit ur hendi honum. Enn Vagn liggir ekki leingi frá þui hann var laus ordinn, sprettr upp skiótt, ok greip suerdit þat, er þorkill hafði ahalldit. Þa hefir Vagn upp suerdit, ok reidir að hart með miklu asli, ok hoggr þorkill Leira um þuerrar herdar, ok sneid hann sundr í tuo hluti, ok nam suerdit stadar í moldinni, ok liet þorkill Leira sua lif sitt. Þa mællti Vagn: Nu hef eg efnt halfa heitstreingingu minna, ok hefnt nokkra minna manna, ok er nu þegar betri að deya enna þr.

Þa mællti Hakon Jall: Eati þier þennan mann eigi leingi lausann leika taki þier hann, ok drepid sem skiótast, fyrir þui hann hefir oss mikinn mannskada gjort. Þa sagdi Eyrekkir: Eigi skal hann fyr drepinn,

Hármið, ropade Hákan: læter icke þene lefa, sá lds og ledig som þan nu ar: tagen og drápen þonom i största hast; þu þan hafwer os mycken manskada tilfogat. Da sáde Erik: Icke skall þau denna gangen: þerr blifwa drápe þu jag,

drepinn, enn ek ad þessu sinni, jag, och vill jag taga honom undan, ok vil eg hann undan þiggja, ok ty ifte skall en så berömmelig höfdinge, skal ekki drepa suo agiætan hauf- som Wagn är, dröpas. Häruppá ytra þingia sem Vagn er. Þa mælti de sig Hákan Jarl: Ifte göres of nu Hakon Jall: Eigi þurfum Vier nu beþof kasta loff (trösta); ty ensam vill til ad hlutast; þuiad ein vil þu du frände! nu ráða. Då utlát sig Erik: nu ráða, Frændi! seigir Jall. Þa Wagn är en förträffelig man, och nep- seigir Eyrekk: Vagn er ma þr- peligen mände hans jemnlige finnas, men agiæter, ok mun valla finnast jaf- det som Thorkel nu händt, hade han ingi hanns, enn þessa var þor- bordt sig förställa, men att Spá är wis kelli von sem nu hlaut hann, ok mans gáfiwa. Du kunde wát ofsa straxt Spa er Spaks geta, ok sas þu sialfr i dag märke fegheten på honom. Sedan a honum feigdina i dag þegar. Nu tog Wagn honom i sitt skáfkap, och tekr hann Vagn i sueit med sier, war han nu mera ifte oroad af något. ok er nu vid onguu hatt.

Þa mælti Vagn: Ekki vil eg þig ia lif af þier Eyrekk, nema þeim sie ollum Grid gefinn mon- num minum, sem iptir lifa, e þa munnum vier ella eina for fara. Eyrekk: suarar: Ek vil enn ord vid þa menn hafa, er iptir lifa, enn þo tek eg ekki fyrr þat er þu bidr.

Eyrekk gekk þar ad, er sat Biorn hin Brennski. Eyrekk spir hann ad nafni? Enn hann kuadst Biorn heita. Eyrekk mælti: Er þu sa Biorn, er best sokir iptir manni þinum i holl Sveins Kon- ongs? Eigi veit eg, hvert eg sotti best iptir honum, seigir Biorn, enn burt kom eg. Þadan mannum. Eyrekk mælti: Huer skyldadi þier til slikrar ferðar, gamlan mann ok skallotan ok huitan sem snio-skara? Ok er þat sannast ad seigia, ad all

Dá sáde Wagn: Ifte vill jag mot- taga lifsförskoning af dig Erik, doreft ifte frid gifwes at alla mina män, som annu qwar áro, i annor händelse má- gom wi fara enahanda fard allesammans. Erik gaf till swar: Jag vill annu ta- la några ord med de män som efter les- wa, emedan jag ifte får bewitja det du ástundar.

Erik geft sedan till det ställe, hwar est Biorn den Engelske satt. Erik frá- gade efter hans namn? Han sáde sig þe- ta Biorn. Erik frágade: ár du den Biorn, som så manhaftigt uppsökte din man uti Konung Swens Hoffsat? Ifte waf jag om jag med någon särdeles driftighet sökte efter honom, swarade Biorn, men nog tog jag bört mannen derifrán. Erik frágade: hwilken förmäde- de dig gamla och skallöte män, hwit- som en snödriftwa, att företaga slika ferð som denna? Men det ár med Sans- ringena

öfl stra vilja oss stanga Nordmen-
nina. Eþr vill þu þiggja grid af
mier, þott þier sie eigi vegligt ad
lifa; þuiad mier þikist ekki vegan-
di ad so gomlum maani. Biorn
suarar: þiggja vil eg lif. ef Vagn
fostri min þiggr lif. Hann skal
þiggja lif, ef eg ma raða, enn eg
skal þui raða (seigir Eyrekk).

Þa geingr Eyrekk fyrir faundur
sinn ok seigir, ad hann vil ad al-
lir Jomsvikingar, er þa eru a lifi,
hafi grid. Ok þa seigir Hakon
Jall, ad Eyrekk skulu raða:

XLIV. Kapitle.

Grid ok Sættargerð med þeim
Hakonar Jall ok Joms-
vikingum.

Nu þiggr Vagn grid ok lif
med ollum monnum sinum. Ok
voru þa grid sett a milli Hakonar
Jall ok Jomsvikinga, ok þeim vei-
tar trygdir.

Nu er sagt, ad Hakon Jall ski-
par sua til, ad Biorn hin Brenski
skal fara til Buss þess, er att hafdi
Hallstein Kellingabani. Þat er ok
sagt, ad triu Lendirmenn hafdi
fallid i bardaga þessum af Hakoni
Jalls, enn tuar iptir bardagan, Gud-
brandr Huiti ok Þorkill Leira.

XLV. Kap.

ningen enligast, att alla strán vitja of
Nordmæn stinga. Doð vill du af mig
mottaga frið efter som du icke synes hæ-
daneiter kunna lesva med værdighet;
þu mig tyfles så gamlan man icke wa-
ra skæftig tiil strid. Björn svarade:
Mottaga vill jag lifsfåkerhet, så wida
Wagn min fosterson, får behålla lifwet.
Derom skall han vara såker, om jag må
råda och skall berföre ansvara (sade
Erik).

Efter detta geð Erik fór sin fader,
sågandes; det han wille alle Jomswik-
ningar, som annu woro wid lif, mås-
te hafwa fred och förskoning. Hákan
Jarl svarade, att Erik skulle hárutin-
nan få råda.

44. Capitlet.

Frið och förening emellan Há-
kan Jarl och Jomsvikingarne.

Wagn och alle hans män mottogs
nu frið och lifsfåkerhet. Blef då för-
ening stiftad emellan Hákan Jarl och
Jomsvikingarne, samt dem all tro- och
såkerhet betedd.

Nu blef så beslutt af Hákan Jarl,
att Björn den Brittiske skulle resa tiil den
gård Hallsten Kellingabane hade egt. Det
är och bekant, att trenne Hákan Jarls
Landsþjófvingar hade fallit i detta krig,
samt efter striden tváanne, þwílka woro
Gudbrandr Hvite och Þorkel Leira.

45. Cap.

XLV. Kapitlet.

45. Capitlet.

Kuonfaung Vagns Akasyne ok
Ingibiargar, Dottur Þorkelli
Leiri Jarls: ok heimleifi
Iomsvikinga Manna.

Wagn Rifsons och Ingeborgs,
Thorfel Leira Jarls Dotters
Giftermål: samt Toms-
wikinga: Måns Hemlof.

Þat er sagt, ad Vagn fer med Eyrekki Julli i Vik austur, ok duelst med honum um hrid. Ok er Vagn kom i Vikina, gick hann þann sama aptan i rækkiu Ingibiargar, Dottur Þorkili Leiru. Þar er Vagn um Veturinn; enn er voradi, byr Vagn skip sin.

Þat er sagt, ad Eyrekkr Jall giæfi Vagn þriu langskip alluel buinn, ok skiliast þeir godir Vinir.

Vagn læter i haf ok siglar þar til er hann kemr i Danmork ok heim a Fion til bua sinna, ok riep þar leingi siþann. Hann flutti Ingibiorgu burt ur Vikinni, ok fiek henna siþann.

Vagn var hinn mesti Hauffpingi um alla hluti, ok agiætr afburda maþr um alla stormensku. Var hann ok umframm aþra menn um alla hrausn, ok er margt stormenni fra honum komit.

Vagn riep fyrir a Fioni medan hann lifdi, ok hefr eingin hans jafningi

Historien fbrmæler, att Wagn begaf sig med Erik Jarl, ofter i Wiken och förblef hos honom en tid bortåt. Så snart Wagn kom i Wiken, gick han samma afton i fång med Ingeborg, Thorfel Leiras dotter. Der wistades Wagn ofwer wintern, men så snart wåren insföll, lagade Wagn sina skepp i ordning.

Det berättas ock att Erik Jarl begåfwade Wagn med trenne wål utrustade långskepp, och skildes de från hwar annan med god Wånskap.

Wagn gaf sig till sjöds, seglades till des han kom i Danmark och hem på Syen till sina gårdar, dem han sedan länge förestod. Han hämtade Ingeborg ifrån Wiken och fect henne sedan till hustru.

Wagn war i allan mätto den fullkomligaste höfding, samt en berömd wård och förträffelig man uti gifmildhet och prakt. Han war och för mer än alla andra i allsköns tapperhet och äro många ypperliga män från honom härstammade.

Wagn regerade så länge han lefde, och hafwer ingen uti hela Danmark warit

ningi verit í allri Danmork að ol-
hum í þrottum ok atgiorni.

Biorn hann Brenski fór heim
til Bretlands, ok riep þar fyrir
medan hann lifdi, ok þotti mikill
fræðarmátr ok hian hraustasti.

Ekki er hjer frasagt, huad Svein
Buason lagdi fyrir sier, er hann
kom heim aptr í Danmork.

marit hans sámlife í alla riddertiga kon-
ster och mannamod.

Þidrn den Brittiske fór hem till Eng-
land, det han styrde i all sin Lifstid,
och ansågs han af alla ått wåra en
ganskt berdmilig och tapper man.

Iffe år hår omtaladt, huad Ewen
Eufon tog sig fbre når han återigen
fom till Danmark.

XLIV. Kapitulæ.

Heimkomu Sigvalldar Jarl, ok
Glensyrde Astridar, Konu
hans.

Þat er að seigia frá Sigvallda,
er hann flotti ur Bardaganum, að
hann nam ekki fyrr stadar, enn
hann kom til Danmerkr, ok fór
hann a Sioland til fodorleifdar sin-
nar, ok var þar fyrir Astridr kona
hans. Enn þegar hun spardi ko-
mu Sigvallds, Bonda sins gjordi
hun veitslu a moti honum. Þat var
hapt til skemtunar að veitslunnar,
að þeir Sigvalldr ok menn hans
sogdu frá orustunni a Hiorunga-
voge, ok sagdi þat huer er sied
ok heyrtr hafdi.

Þesser vidgetit, að Astridr,
kona Sigvallda, var kat er hann
var heimkominn, ok lætr hun gio-
ra laug, ok mællti sípan: að Sig-
valldr skilldi fara ok lauga sier;
ok veit eg, seigir Astrider, að

so.

46. Capitlet.

Sigvalder Jarls Heimkomst,
och hans hustrus, Astrids,
bitande skämt.

Det är att berättas om Sigwald,
som rymde ifrån striden, att han icke
stannade före än han kom till Danmark,
och begaf sig sedan till Seeland, till si-
na fädernes arfwegods, hwares hans
hustru, Astrid war honom till mötes.
Ty så snart hon sporde sin mans, Sig-
walds ankomst, anställde hon gästbud
emot honom. Det war wedertagit till
skämtan, under gästbudet, att Sig-
wald och hans män talade om striden
uti Hiorungawog, då hwar och en be-
rättade det han sett och hört hade.

Det är upptecknadt, att Astrid,
Sigwalds hustru, gjorde sig lustig når
han war hemkommen, och låt tillreda
Bad, sägandes sedan, att Sigwald
skulle bada sig: Ty jag föreställer mig
noggsamt, sade Astrid, att då så lång
må

so er longleidd ur Noregi ok hingat, ad nu mun mal ad fæla sar þinn þau, er þu flekst i bardaganum.

Sigvaldr fer nu i laugina, ok þionar Astridr honum sialf, ok strauk þun hann, ok er hann satt i Laugini, þa mælati hun: att munu nokrir Jomsvikingar hafa bardliotari baukur enn þu, ok þikist mier þessi Belgr tilfellder best ad hirda i hueiti. Sigvaldr suarar: þat mætti enn þa verda minnar æfi ad þu ættir eigi þessum sigri ad hrosa, ok hygg þu þa at þu huert þier likar þa betri. Nu er eigi fleira sagt fra vidtali þeirra.

Sigvaldi riep þar firir nokkra hrid. Hann var mikill Hauþingi, ok þottist vera mikill maþr, ok ej þar allr, sem hann var sien. Ok er hans vida vidgetit i oprum frasognum: Sonur hans liet Girðr, ok var mikill Vikingr.

Sigurdur Kappa for til Danmerkr, ok tok vid fodurleifd sinni iptir Veseta, faundur sin i Burgundarholmi. Riep hann þa firir langa æfi, ok þotti vera hroskr Dreingr, ok er margt manna fra honum komid. Godar voru samfaur hans ok Tofu.

Þorkill hinn Hæfi þotti bædi vitr maþr ok hartfeingr, ok rein-dist þat i morgum hlutun.

wåg ár ifrån Norrige och hit, så mårste det nu wåra tid på, att twåtta och och ansa dina sår, som du fått i striden.

Sigwald gick nu i badet, hwarwid Astrid sjelf gick honom tillhanda, samt skröl, och twådde honom, och när han satt i badet, sade hon: Rog wände några Jomswikingar hafwa egt mera lyfte kroppar än Du, och tyckes mig denna huden lämpligast att wårda i hwete. Sigwald swarade: Det skall ej förglömmas så länge jag lefwer, att Du icke gitter rosa denna Segren; befatta Dig då med sådant som Dig bättre anstår. Mera är ej berättat om deras samtal.

Sigwald regerade berstådes någon tid. Han war en wåldig Hufding, och hölls för att wåra en stor man, dock ej att allt sådan som han syntes. Om honom är ganska mycket berättadt i andra Fornsagor. Hans son hette Girðer och blef en stor Viking.

Sigurd Kappe reste till Danmark och tog emot sina arfwegods efter sin fader, Wesete, på Bornholm. Der regerade han långlig tid, och ansågs för att wåra en tapper man, ifrån hwilken stora slågter leda deras upprinnelse. Förtrotlig war hans och Tosas sammansefnad.

Þorkel Hæfi ansågs för att wåra både en wis man och swår att nappas med, hwilket wid många tillfällen röntes.

XLVII Kapítule.

47 Kapitlet.

Fra Hardrædi Hakonar Jalls ok myrðing Hans. Ok um Einare Skalaglam, þóðr Aurfhond ok Vigfus Vigaglumsyne.

Om Hákan Jarls Strángthet ok Hans Mórðande. Samt om Einar Skalaglam, Þhord Aurfhond ok Vigfus Vigaglumsyn.

Þat er sagt, ad Hakon Jall ugir nu ekki ad sier. Tekr hann nu ad hardna miog vid lidin, bædi fyrir metnadar sakir og sieginni, og veitir margar þreingingar lands-folkinu, bædi rikum og orikum. Giordust nu ord a um ouinsældir Jallsins, ok var hann litt þokkasæll allþyðinu, suo margir kolludu han þa Hakon Ille. Hakon rieþ ein vetr firir Noregi, siþann hann bardist vid Jomsvikinga a Hiorungavogi. Var hann drepinn ip-tir þessi tidindi, med þeim atburd, ad Karkr, þræll hans, skar hann a barkan, og lauk suo æfi hans.

Þat er sagt, ad Einar Skalaglam ferir til Islands ok druknadi a Breidafirdi siþar, ok urdu þat hans æfilok, ok heita þar siþann Skaleyar, þuiat þar rak skalir hans, ok flutti fyrir a lond.

Þóðr

Det ar kunnigt, att Hákan Jarl seðermæra icke drog någon råddhåga at sig. Han tog sig fbr att blifwa mycket strång emot krigsfolket, dels af høgmod, dels af penninge-girighet, tillfogande landes Innebyggare, så wål rike som fattige, mycket tunga och beswårighet. Således började man snart att tala om Jarlens förhateliga uppförande, och wardt han af menigheten så litet omtyckt, att många kallade honom Hákan Elake. Hákan regerade i Norrige allenast ett år, efter striden med Jomsvikingarne i Hiorungawog. Efter denna händelse, blef han på det sättet dråpen, att hans trål, Karkr, skar strupen af honom, hwarmedelst hans lefnad tog sitt slut.

Om Einar Skalaglam berättas, att han for till Island, men drucknade seðermæra, i Breidafirdi, hwilket blef hans lefnads ändalyft; sedan fingo Skälbarne deras namn, emedan hans wågspålar wråkte dit och sldto der först i land.

Þhord

Þorðr Aurlfönd hafði látið bæggri hönd sína í Bardaganum, hann fór út til Íslands til faður síns, og bio þorðr í Alvíðru íptir Faundur sín. Og er margt manna frá honum komit.

Vígfus Vígalumson fór út til Íslands og sagði þar fyrstr manna þessi Tíðindi.

Ok lukr hjer Jomsvikinga Sangu.

Þorðr Aurlfönd, som hæde förlorat sin högra arm í stríðin, reste út till Ísland, till sin Fader, och blef Þorðr boende í Alvíðru efter fadrens ödd. Af honom är en talrik slágt uppkommen.

Vígfus Vígalumson afreste till Ísland, och var den förfste af alla, som berättade denna Historia.

Här Slutas Jomsvikinga Sagan.

Tillflutningar
vid
JOMSVIKINGA-SAUGAU.

Tillöfning
vid
JOMSVIKINGA-SAUGAU,
af
Några Urgamla Qväden
fallade
Jomsvikinga-Drapu
och
Bua-Drapu.

I. I.
Fra Ganr þorgerdar Holga- Om Þorgerda Holgabruds
bruds. Hid mikla Vedratta. Trolldom. Det Grusliga Qvå-
Hir snarpasti Orustu. Flot- dret. Stridens Håftighet.
ta Sigvaldi Ialls. Sigwald Karls flugt.

Þa fra ek El hit illa
Ædatst Holgabrudar.
Glumdi hagl a hialmun,
Harda grimt or nordri,
Þars i ormfran Augu
Ytum skyia grioti
Þi nadi þen blasa
Bardi hreggi keyrdu.

Holgabruds storm þvina
Þrde jag från nordan;
Þá Hjelmar þarða
Slog grusligt þaget.
Af stormen molnens stenar,
Med slagráng, drefvos
Uti de skarpa þgon
Af sárþetákte mánnen.

Hagl

Swart

Hagl va huart Eyri
 Hraut a lög dreyri,
 Blod þuo bens arum
 Or bragna sarum.
 Þar fell Valr vida.
 Vee sa Gylld rida.
 Bardist sveit snarla
 A snekkium Jarla.

Aurum red ser snorpum
 Slikt er raun Gorpum
 Flagd hit forliota
 Af fingrum skiota.
 Giordist grimt fikium
 At Gumnum rikium
 Gnyrr var harr hlifa
 Hregg og Lopt drifa.

Þar var þorfum meiri
 Þrekforludum Jarli,
 Braut fra eg hann at helldi
 Hugraun Flota sinum.
 Snara bad Segl vid huna
 Sigvalldi byrkolldu
 Glumdi hrann a hufum
 Hrid fell i hug vada.

2.

Fra Liftion Bua Digri, kuad-
 di af Tungu fram Bardar
 Gislason, i Kuedlingu,
 sa Bua Drapu.

Steig fyrir huf hesti

Hropena

Þwart þagel mog ett bre
 Till þafs rann blod uifbre,
 Blod utur sären swäller,
 Þá spjuten droppar fäller.
 Mod sags med Sweket rida
 Och Stridsmán föllu wida.
 Þá Jartens snabba snäckor
 In kämpa raska Sträckor.

Från Trollet blixtrar fråsa
 Idr att de tappre qwäsa.
 Ur fingrarne Pilar fara,
 Nu få de stälte erfara
 Den starke stormens wälde.
 I strömmar regnet häude.
 A ömse håll man fågtar
 Swad mod och wrede mågtar.

Uf båfwan då betagen
 Bröt Jarken nog förswagad,
 Från håren, sonr jag hörde
 Och hort med flottan flydde.
 Straxt utspändes tågen;
 Mot Skepsbord slog wågen,
 Och mindarnes wälde
 Widgade Seglen rdnte.

2

Om Bue Digres Andalykt,
 har uti den forte wisan
 Bua Drapa, Barder
 Gisleson sálunda i
 hastighet sungit.

Tappre Hjelten hastar

Sig

Hross enn þrekmosti
 Gædir gunn skara
 Gladdist Nadr Sara.
 Nidr kom Byrs bara
 Bui nam ser huara,
 Frid hyk Firdar mistu
 Frekn i Hond kistu.

3.

Um Framaverkum Vagns A-
 kasyne, hins Jomsvikinga-
 Kappu. Andlat þorkills
 Leira. Stormensku Eyrekr
 Jalls Hakonarsyne. Kuon-
 faung Vagns ok Ingi-
 biargar. Dottur
 Thorkill Leira
 Jalls.

þar let Hakonar ondo
 Atian þeggar tyna:
 Helldr fraum þa þuerra
 þegna Lidg fyrir Vagni.
 Mælltu hraustar hetjur
 Haukligt var þat fikium:
 þau hafa þidir uppi
 þrotar ord med fyrðum:

Ok med Fiornis falu
 For þorketill Leira;
 þa er Menbrioti mællti
 Mansaugn um gna Hringa.
 Giordist hann ad hoggua

Hail-

Sig i þafmet kastar
 Frán skaran, glad at spjuten;
 Strómtals blod blef gjuten;
 Sig þastigt þue wánder,
 Gultistor tar med þánder.
 Når tiden sá war liben
 Þórtorabe Kámparne friben.

3

Om Jomsvikinga-Hjerten.
 Wagn Afesons frimodighet.
 Thorkel Leiras Dóð. Erið
 Hákanson Jarls ádel-
 mod. Wagns Gif-
 termál med Jar-
 len Thorkel Lei-
 ras Dotter In-
 geborg.

Arggindt látt Hákan
 Aberton lifwet mista.
 Dá minskades mygðet
 Wagns drifstiga manskap.
 Þehjertade þugar
 Þerðmliga ord,
 Frimodigt dá talte;
 Dem folket þdr minnas.

Dóð Wbðels Bitan
 Var Thorkel Leira.
 Dá Endrets slitare
 Om Jomfrun spádde.
 Wred for þan att þugga

Den

Hauklyndann Son Aka
Vagn gat hellort at hanom
Heipt orr vegia fyrri.

Vill þu. kuad Hringa-hreytir
Hyggiu gegn at Vagni,
El suellandi yduart.
Yggiar lif of þiggia?
Eigi mun eg nema efna
Ungr þat er heit nam streingia,
Sua kuad Ullr at Jarli,
Egghridar fior þiggia.

Grid let orr ok aura
Eyrekr gefit storum
Miok leyfa þat þiodir
þegnum tolf med Vagni. —
Þa gekk Ullr ad eiga
Orlyndr þrymu randa
Menn fystu þess mæta
Margir Ingibiorgu.

Den hugstore Wagn.
Men Hefson den snalle
Ebrut honom drápte.

Den King - røftbare
Lill Wagn nu ropar:
Såg þnskar du stridsman;
Att lifwet dig skánkes?
Swarar Jarlens Stridsman;
Ej stbter jag att leswa
Om ungdoms lbftet
Jag ej får uppfylla.

Grid, gods och lifwet
Gaf Erik gismilde,
Lill Wagn med tolf andra,
Det många kerdmna.
Den stridsamme hjelten
Geck sedan att åga,
Med mågas tillstyrkan
Lill hustru Stotts Ingeborg.

Ordstafa-Råd

på de

i

Denna Saga

förkommande Namn.

ADALRATH. Stor myndighet och Seger. *A.* Namnet kommer af orden *Adall* Ädel, och *rath*, råd. *Adall* betyder äfwen *Mälsegare*, också natur, art, upprinnelse. *Utg.*

ADALSTEIN. Har flere bemärkelser, såsom bögg och stön färg: adel och dyrbar sten: Pråktligt Slott. *A.* kommer af *Adall* och *Stein* sten. Således torde blott ädel sten wara des egentliga och Pråktigt Slott des aflednas bemärkelse. *Utg.*

ÆSA, af *äs*, som betyder kant, bord, gärnering på kläder, således *Æsa*, den som nyttjar en sådan granlåt på sina kläder; ett fruntimmer. *Utg.* Deraf *Saumæsa* Sy-æsa, en qwinna, som förtjenar födan, med *Synålen*. *A.*

AKE. Åkande, förande, håftig. *A.*

ALVIDRU. Ållonstogen. *A.* *Wål* betyder vidr fog, men att *al* betyder Ållon, har jag ingenstädes funnit. Deremot öfversätter *Wibörn* *Haldors*son och *Dlassen* detta ord med remm, fåg, men *Ålen* betyder, enligt *Berelius*, gödd. -- *Swad* nu sjelfwa namnet *Alwidru* angår, utmärker det en tragt, af den så kallade *Westfiedinga* *Siordungi* på *Island*, som egentligen varit bekant genom *Rämpen* *Thors* kel, *Alwidru* *Kappi* kallad, som ansågs wara *K.* *Harald* *Harfagers* *Soneson*. — Se *Landnama* *Sagar*. 27 Cap. *Stalh*. 168°. p. 71. — *Utg.*

ARMODER. Sörfärlig i armstyrka *A.* Egentligen en som har mycket förstånd i armen, ty *odr* betyder förstånd, wett, snille. *Utg.*

ARNE. En snäll och lidlig Beställningsman; äfwen Måklare eller Söresbedjare. *A.*

ARNFINNUR. Bönen wårklar, winner och finner. *A.* Denne *Arnfinnur* såges hafwa varit *Carl* den store *Farl* i *Saren*. Nu eröfrade *Carl* den store *Saren* 773 och dog 814; således är det emellan dese årtal som tidepuncten för de här berättade händelser bör sökas. *Utg.*

ARNODDUR. Brännande Spits eller Swårds-Udd *A.* Af *ar*, som betyder årit, spisel. *Utg.*

ASLAKER. En som håftigt slår och utdelar kraftiga slångar. *A.*

ASRID

ASTRID. Kärleksid. Åfwen Kärleksstrid. Bestormning. II.

AUDULF. Åfwen **ATAULF** och **ATULF.** Sörddande Warg, fräkande Ulf. II.

AUNUNDARFIRDI. En fjärd eller Sjö, så kallad af gamle Nunes sävan.
De. II.

Jag har icke varit i stånd att få rätt på denna sjö. Men wäl ser man, på den Charta öfwer det gamla Norrige som Schönning utgifwit, på en d' Numbd benämnd, belägen i Westersfjorden, nedom den nu så kallade ön Sinden, en, udde som kallas Nunundarne. Ej heller känner jag någon Nune som förtjent tillnamnet den gamle mera än den som Sturleson i 29 Cap. af Ynglinga-Sagan omtalar. Men denne war Konung i Upsala der han söt dog, och icke omtalas att han haft några strfståg för sig åt Norrige. På Fjälands östra kant, i det nu så kallade Fjälafjords Svæfel, emellan Dyrasfjord och Fjälafjord, finnes en wil som ännu kallas Nunundarfjordur. Se Klassens Charta öfwer Fjäländ. Utg.

AURFHOND. Srikostig, gifmild hand. II. — Af Murar, penningar, Nis sedom. Den kämpe, Tyord, som i sista Capitlet kallas Aurfhond, kallas i 37 Cap. pitlet af denna saga Murwond. Han war son af Thorkel Alwidru Kappi, och kallas i Landnama-Sagan (Cap. 27) Thorde Orvöndur. Utg.

BARDAR. Slags-Kämpen. Den som slår och sårar. II. Af bardast, strida.
Utg.

BORGUNDAHOLM. En fästning hwarest får wid Strid utdelas och på en ö belägen. Kallas nu Bornholm, det är Maswareholmen. II — Denna emellan Skånska och Pommeriska wallen belägne ö, tillhör nu mera Konungariket Danenemark. Utg.

BREIDAFIRDI. Bredda eller stora fjärden. II. Denna fjärd ligger emellan Fjälrbarne och Fjäländ, enligt Landnama-Sagan. Cap. 2. s. 4.

BUE. Utrusnad. Särklädd. Jämwal Kämpen. II. En sådan bemärkelse på detta ord, känner hwarfen Werelius eller Björn Haldorson. Bu, betyder enligt den sednare (se Lexicon Islandico-Latino-Danicum, Hafn. 1814. Vol. 1. p. 120), Bönning och allt hwad till bohag hörer, samt Bua grannqwinna. — Till de underrättelser som i 37:de Cap. meddelas om den tapre kämpen Bue Digres lifslut, må anföras ur Codex. 17, följande ord. Enn thad er margra manna sögn, ad Bue hafe ordid ad orme og lagst a gull sitt; er thad til thes haft ad menn hafa sed orm a hjörungawogi. Kann thad og wera, ad nokur wond owætti (?) hafe lagst a thad se og fynest thar stidan. D. ä. "Men det är många menniskors sägen, att Bue hafwer blifwit en orm (Drake) och legat på sitt gull; och har deraf kommit att man ser ormar i Hörungawog. Den kan och hända, att något spöke (?) kommit att ligga på gullet och sedermera der blifwit sett." — Dr. det owætte betyder spöke; men männe det ej är ett striffel för owætte, öfbrwän: tadt? då meningen blef: att någon (orm) händelsewis kommit att ligga på gullet. Hwad som ger styrka åt denna min gifning är, att den yngsta af de i Företalet beskrifne codices har wändwætte i st. Dwætte.

BURI-

BURISLEIF eller **BURISLAV**, är sammansatt af BU, fastighet och Lava-
dur, Serre: Således utmärker Burislaw, en bosatt man eller Egendoms Serre N.
Denne var Borislew, son af Miseco, Kung i Pählen. Enligt Suhms Daniska His-
toria. 3:de Del. sid. 303. Det är märkvärdigt att de Förländska Sagorne gifwa nå-
stan alla Wendiska eller Slawiska regenter namnet Burislaw, liksom de kalla nästan
alla Engelska regenter Adalstein. Utg.

DANMORK. Har fått namn, efter sin Konung DAN, som betyder gifmild.
MORK, är Fog eller Mark. N. I äldre tider inbegrep Danmark, en del af
Jutland, Daniska öarne och Skåne. Utg.

DRAPU. Staldwisa, Poema. N. -- Denna förklaring är för widsträckt. Dra-
pa är den förnämnda äredigt i hvilken Stalden besöng Konungars, Furstares och ut-
märkta kämpars dels alla bedrifter, dels den händelse som ändat deras hjetteslif. Den
är wanligen digtad:

DROTTMÆLT, en af Förländarnes vanligaste verkformer, från det 9:de --
12:te århundradet. Den består af åtta radiga strofer, med sex långa stafwesser i hwar
wers, samt rimhud inuti wersen som t. ex. den i 33:de Cap. sid. 203, förekommande
wers. En sådan enkel strof, dels i Fornyrdalag, dels i Drottmælt, söngo de gamle
ofta wid wisa wigtiga tillfällen, och sådana kallas Wisur. Se Rasks Weiledn. till
det Förländiske Sprög. sid. 231, och J. Nafsen om Nordens gamle Digtetunst. 3 Cap.
§. 16. s. 57. Utg.

DYRAFIRDI. Djur-Sjården. N. War belågen i Westfirðinga Fiordungi, i
norr från Keldobal. Landnama-Sagan 27. Cap. s. 70. Utg.

EINGLAND. af **Einange**: med råttta förswaradt land. Uta en af Einaga: råttta
måttig egendom. Utur Corn Tacitus, har Rudbeck i Atlant. T. 1. s. 622. sökt
bewisa, att Engelsmännen fått deras namn af Angelstad Soða i Småland och
Sunnerbo Sårad, hwarifrån dese Göthers första utflyttning stett. N.

EINAR. Ordbällig. N.

ELLA. Äldrig. N. Af Elli, Ålderdom. -- Ella, kallas äfwen den Engels-
ske Konung som kallade Ragnar Lodbrot i Ormagården, hwarom se Ragnar Lodb-
rats Saga.

ERLIND. Ärlig Ella eller springande watten. Erlind kalla. Således bety-
der det i våra gamla wiser ofta förekommande ordet Lindorm, en wattenorm; en
orm som wistas i fallor. Utg.

ERLIND. Frugtbarande. Deriweras af AR eller ERT. Frugtsamt är. N.
Denne häfan Jaris son må icke förblandas med den förnämnde, hvilken offerades
på ön Primsingd, enl. 35 Cap. Utg.

EYARLAND. Öland N.

EYGOTALAND. War den delen af Götha rike, som inbegrep Öland,
Gotland och flere öar. N. Enligt Suhm, (se Hist. om de fra Nord. utwandr. Folk
1:2

1:e Bind. s. 17.) förmodar att med *Eygotaland* menas egentligen de danska *barne*, hwilket äfwen här med sammanhanget öfwerensstämmar. *Jfr. Upphaf. Sogunar, Cap. 2. s. 7. Utg.*

EYREKKR. *Öarnes Herre. Men om ordet härstammade af Eyrð, så betydde det en Herre öfwer frid och rolighet. Legendomsherre. N. Denne ädle Herre war Håkan Jarls son, med en frilla af ringa börd, från Oplanden i Norrige. Erik uppfostrades af Thorleif Wif i Medeldalen. Af Konung Harald i Dannemark, utnämndes Erik till Jarl öfwer Romerige och östra delen af Wifin i Norrige. Heimskringla. Saga af Har, Gräf. Cap. 8. *ifr. Schönings Norges Historie. 3:e Del. s. 133. Utg.**

EYRI. *ett öe har fordom swarat emot 3 örtiger, eller 48 pgr. Dikman obs. VI om Penninge Räkning. N.*

EYRPU. eller **YRPU.** *Granhörd. Den som hör all ting. N.*

EYRUM. *Öbygge. N. Schönning kallat detta ställe Yrjom eller Sremlandet, och säger att Järnstegg bodde på Upphaug. l. c. s. 260. Utg.*

FIOLLUM. *Bergsbygden. N. Härmed menas det så kallade Fialafylke, i Sundsmære, eller Sunnanfells, beläget i granskapet af Sunnfjord, enligt Schönings Öparita öfwer Norrige. Utg.*

FIOLNER. *Befallände öfwer mycket folk. N. Af Siol, myckenhet. Utg.*

FION. och **FEN,** *Bemärker lågländ och sumpig ort. N. Sion war gamla namnet på ön Fyen wid lilla Belt. Utg.*

FORNYRDALAG. *Det äldsta Norrena werkslaget, bestående, oberäknadt förbörningar med korta stafwelser, af tre eller fyra långa stafwelser, och hwarje werkspar genom allitterationer sammanbundna. Sattalykill, eller Clavis Metrica, går twänne afdelningar af detta werkslag. Egentlig Fornyrdalag, der blott ett ord i hwarje werks, och Balkarlag, der twenne ord i wersen allitterera. Se Classen om Nordens gamle Digtekonst. 3:e Cap. §§. 2, 3. Utg.*

FRAKLAND. *Franken, så blef och Frankrike kalladt. N. -- Enligt Edda regerade Odens son Sigge i Frakland, och denne war Wolsungarnes Stamfader. Deras af är troligt att med Frakland egentligen förstås det så kallade Francia Teutonica, egentligen Oberpfaltz och Franken. Se Suhm, om de Nordiske Folkes äldste Oprindelse, s. 229, *ifr. Om de fra Norden utwandrede Folk, 2:det B. s. 124. Utg.**

GARTA. *Ståmsam. Äfwen Perla, kallas nu Greta eller Margareta. N. Denna Kong Wolislaw's dotter eller rättare Syster som blef gift med Kon. Olof Tryggwason i Norrige, kallas af Sturteson, Geira. Saga af Olof Tryggwasoni, Cap. 22. Utg.*

GAUTLAND. *Tages i gamla Sagorne, ibland för det större Götthaland i Sverige och understundom för det mindre Götthaland eller Gottland. Se Wallins Goll, Saml. 2:a del. 5 Saml. N.*

GAUTLAND. HUORUTUEGGIA. Woro Östergötthland (hwartill räknades Småland) och Westergötthland. N. Jfr. Suhm Om de fra Nord. Udwanr. Folt. I. Bind. s. 22. Utg.

GEIRMUNDER. Spjutsmärkare. N. Denne, Befälhafware på Fadern, gaf sin Herre, Håkan Jarl, första underrättelsen om Jomsåwikingarnes infall. Schönning, tror dock att man bör läsa Gmund, Befälhafware i Tunsberg. Norges Historie, 3:e Deel. s. 250 -- Man bör hägkomma, att detta Jomsåwikingarnes infall i Norrige skedde i början af 994, men att det är anledning, det desse Sidsåmpar ett par år förut härjat på Håkan Jarls länder, och att händelser utur dessa både olika tag blifwit förblandade. Utg.

GIMSUM. Djerfwas Semwist. N.

GIRDER eller **GIRDUR** Omgjordad med Smård. N.

GORM. Mogen. Sulwuxen. Ifwen en som står tillhopa och sammanblandar. N.

§ Dannemark hafwa twenne, om icke trenne Konungar regerat, med namnet Gorm. Den som i början af uppbaf Sogunar omtalas, och som der kallas den Barnlöse, kallas af Saxo, den Engelske. Här såges han wara son af en Audulf, hos Saxo åter kallas hans fader Frotho. Den andra war Gorm den gamle; hwilken så wäl wår Saga som Adam från Bremen angifwer wara son af en Konung Knut. Sigurd Ormögga, lemnade honom Dannemark i förlåning, och blef han gift med en Thyra, enligt wår Saga, dotter af Klatt-Harald, Jarl i Holstein, men enligt Saxo, dotter af Konung Ettelred i England. § berättelsen om hennes stora Kofhet komma båda öfwerens. § att förlika de olikheter som råda hos Saxo med Isländarnes berättelser har selswa Suhm icke warit lyftig. Utg.

GRAFELLDR. Gråstin. Detta tillnamn blef Konung Harald derföre gifwit, att sedan han af en Isländsk Skeppare fått ett gråwerksfoder, så Sk på paven i en hast sälja alla sina sinnenwaror, dem ingen förut hade welat köpa. Se Harald Gråfells och Håkan Jarls Saga. Cap. 7. N. Konung Harald Gråfells af Norge, war Son af Kon. Erik Blodöxe och hans gemål Gunhild, och efterträdde i Regeringen Kon. Håkan Adelsstein. Se Norske Kongers Rdnike. Kiobenh. 1594. s. 34. Utg.

GUDBRANDER. Guds Swård. Guds Wldslåga. N. § wår Saga omtalas twänne Personer af namnet Gudbrand. Den ena Gudbrand Swite, war Håkan Jarls förtrogne wån. Den andra, Håkans Frände, kallades Gudbrand af Dal, Högding i den delen af Norrige som nu kallas Gullbrandsdalen eller rättare Gudsbrandsdalen, efter denne Gudbrands stamsfader Gudbrand Herso. Se Schönning. Norges Historie 3:e Del. s. 36 Utg.

GULLHARALLDR, hade, medelst lyckosamma Wikindsfärder, blifwit ganska rik på gull och andra dyrbara egodelar, så att han derföre kallades Gullharald. Seims Kringla. Harald Gråfells Saga. Cap. 15. N. Denne Gullharald war son af Knut Danaäst, äldre broder till Kon. Harald Blåtand i Danmark. Han dröp

dråpte Kon. Harald Gråfæld af Norrige, och blef sedan sjelf gripen och upphängd i en galge af Håkan Jarl, år 977. Se Suhms Historia af Danmark. 3:e Tome. s. 129 Utg.

GUNHILDR. Konunga Strid. Manna Strid. N. Jag känner ei skiden för denna Etymologi. Väl beqvder Silldingr Konung, men Sillbue strid, kamp. lif som Gunn, sållstlag. -- Twänne personer med namnet Gunhild förefomma i vår Saga. Den ena Kon. Erik Blodbrës gemål, och Kon. Harald Gråfæld's mor, wankligen Konga Moder kallad, war i högsta grad grym, hård, opålitlig, illfundig, girig och löskagtig; Efter åtskilliga af henne spelade rånfer låtade Kon. Harald Blåtand, med ett giftermåls förslag, henne till Dannemark, der hon enligt, Theodoros Mornachus blef gripen och dränkt i ett moras, sedan hon hunnit till en ålder af omtrent 70 år. -- Den andra är dotter af Wendiske försten Woleslaw, och blef hon år 993, förmåld med Konung Swend Tweskigg i Dannemark, men af honom förskuten och återfänd till Wenden, år 998. Se Suhms Hist. af Danmark, 3:e Tome, s. 305. Utg.

HÆE. Sög. Lång. Kestlig. N. Detta war binamnet på en af Fomswikingarne, nemligen på Sigwald Jarls broder Thorkel, son af Strutharald Jarl öfwer Se-land, eller enligt Sturleson, Olof Trygwesons Saga, Cap. 38. öfwer Skåne. Utg.

HAKON. Järnbeslagen Pil. N.-- Håkan Jarl i Norrige, wankligen Glade Jarl kallad, har genom Sjöensölegers stöna Tragedi ådragit sig en allmännares uppmärksamhet, och då han dertill med i vår Saga spelar en så utmärkt roll, har jag ansett det wara min skyldighet att om honom wara något widhöftigare. Han war son af Glade Jarlen Sigurd eller Siward, som blef mördad af Kon. Harald Gråfæld och hans moder Gunhild. Hakon war då omkring 25 år gammal, full af mod och raffhet. Den kärlek som folket haft för hans fader, kom honom till nytta; bewäpnade reste sig från hela Thronbelagen hwilka, med Hakon i spetsen, dreswo Kon. Harald Gråfæld nedåt Romedalen, hwarefter Hakon gjorde sig till sjelfständig Herrre af hela Thronbhiems län. Väl blef sedermera twislen förlikt emellan Hakon och Konungen, men åtskilliga omständigheter upptände snart åter Krigslågan, och sedan Hakon dräpt sin farbror, Griotgard Jarl, såg han sig nödsakad att flygta undan till Dannemark, der han snart förstod att skaffa sig Konung Harald Blåtands eller Gormsons önnest. Han war honom också till mycker tjänst under sina Sjödröfwier mot Sverige och Gottland; och förnämligast i Krigen mot de Tyska Kejsarne, Dtho II och Dtho III, under hwilket sednare han nödgades att låta döpa sig. Kort före detta sista frig utbröt, hade han genom list och intriger förmått den danske Prinsen Gullharald att mördra Kon. Harald Gråfæld, hwarefter han sjelf afhögg Gullharalds hufwud och uppsticade det på en galge. Derefter mottog han hela Norrige i förläning af Kon. Harald Blåtand, och betalade på en gång skatten på trenne år. Men efter sedan han med twång, blifwit döpt, wände han förargad tillbaka till Norrige och upphörde icke allenast med utbetalning af all skatt, utan återwände åswen till hebendom; införde åter den gamla Odinska gudstjensten; uppbyggde templen å ny och inrättade ett serfildt afgudahus på Borgund åt sitt eget skyddshelgon, Thorgerdr Horgabrud. Så mågtig war han åswen, helst sedan han beslagt sig med Kon. Erik Segersäll af Sverige, derigenom att han gaf denne Konung sin dotter Audur till ägta, att Kon. Harald Blåtand icke kunde födra honom i besittningen af riket. Han war också ogement sticlig att styra ett land, i anseende till hans raffhet i beslut

lut, hans Skarpblict att utvälja fina tjenare och hans utmärkta fältherretalent och tap-
perhet, som han ådagalade genom sina segrar öfver Konung Erik^s Söner, öfver Kon-
ung Ragnfred m. fl. och hans eröfringar af Sudurarnes och Färðarne. Men jemte dessa
utmärkta Regente-bygder lemnade han rum öppet för rättwiså förbrändelser, ty han war
i högsta måtto opålitelig, girig, hård, tyrannisk, widstipplig och öderlig. Det wat som
dessa fel ådrogo honom, förmidrades något genom den löfande seger han erhöå öfver
Jomsåvingarne. Likwål då denna händelse gjorde honom i sin härdhet och nyckfullhet ännu
mera förbårdad, förenade sig en stor del af Norrige^s inbyggare med den landstige-
ne Stof Tryggwason och nu blef han slagen, nödgad att fly och slutligen mördad af
sin tråt Skarpa Stark omkring 996. Utg.

HALLGERDA HOLLABRUD. Ett binamn till trollet Thorgerd Saargas
brud, och betydter Gudarnes Sals eller Bonings = Wäkterska, trogna wån och
prästinna. N.

HALLKIEL. Slottsö: eller Konalig Skeppsbyggmästare. N. Fader till
Skalden Lindr från Alwidru, på Jöland, hwilken deltog i slaget i Hjörungawog. Utg.

HALLSTEIRN. Kongligt Slott. N.

HALLVARDER. Kongliga Slotswårdare. N.

HALOGALAND. Långst upp, i Norrige. Har fått sitt namn af Loge, som
der warit Konung, och emedan han war större och starkare än andre män, blef
han kallad Haloge, eller höge lågan. Se Thorö. Wik. Saga. Cap. 2. Herel. Not.
ad Herw. Saga. p. 28. -- N. Halogaland, som nu kallas Nordlande, beläget mellan
Thronðhiems län och Finnmarken, war ett af Hafon^s Jark^s arsländer. Utg.

HAMARSUND. Ett med berg och Klippor omgiffwit sund. N. Upp i Raums-
dalen der sjön Lyngen utföll i hafwet, låg emellan ön Rauma och fasta landet, en lita
den ö kallad Samartey, från hwilken ett långt men smalt sund gick in upp till Wets-
terhuus. Förmodeligen är det detta sund som blifwit kallat Hamarsund. Se Schönings
harta öfver Norrige. Utg.

HARALLD. Sög Alder N. Om twänne i denna Saga förekommande personer med
namnet Harald; hafwe wi redan talat, neml. om Prins Gullharald och om Harald
Gråfæld, Konung i Norrige. Harald Gormson åter, eller Harald Blåtand, war Kon-
nung i Dannemark och anses hafwa regerat fr. 942 till 991. Enligt Caro (Hist.
Dan. Lib. X. p. 285) war han förmåld med Grittha, Swenska Prinsen Storbiden
Starkes syster, med hwilken han hade twänne söner Håkan och Swen. Efter ett för-
loradt sjöslag mot sin yngsta son, Swen, blef Harald i en stog genomfuten af en
pil från Wallnatofes båga, såsom händelsen i vår Saga, Cap. 7. berättas. Se
Caro. i. c. p. 289. Utg.

HARDALAND eller **HORDALAND.** De härdes och Starkes hemwift Hårdt och
Hregigtland. N. War beläget i medlerska delen af Norrige och omgiffwit på södra sidan af
Hogaland, på östra af Hardangur och på norra, af Signafulle. Se Schönings harta. Utg.

HAVARDER. Sög wårdare, Trogen Wäktare. N.

HAULD. Besutne Bønders Hemvist. *N.* Denna ö äfwen kallad *Haud*, *Harund* och *Harey* ligger midt i Breidafund i Sundmárisfyllke, och emellan denne ö och fasta landet flyter det näst som fäit namn af *Hiorungawog*. Se *Söbning's Charta*. *Utg.*

HAURGABRUD. Afsjudabusets Gudinna eller Prestinna. *N.* War trollpackan *Thors* gerdrs tillnamn. Hon war dotter af *Ken*. Valoge i *Hallogaland* (*Söbning* *Nor. Hist.* 1. Del. Cap. 1. § 17.), och dyrkades af *Hakon* *Jarl* i ett tempel på hans gård *Borgund*. Äfwen hade hon ett tempel på *Suebrand* *Hwites* gård, der hon dyrkades gemensamt af *Hakon* *Jarl* och *Sudbrand*. Från detta tempel skal skålmén *Wiga* *Frapp* en dyrbar guldring och en fin duk, hwarmed afsjudabilden war prydd. Se *Söbning*. 1. c. 3:e Del. s. 748. *Utg.*

HELENA. Lycklig. Frugtbrände. *N.* Dotter af den Engelfke Konung *Ella*, och gift med *Magnar* *Lodbrofs* son, *Sigurd* *Ormbga*. *J* *Olof* *Tryggwasons* *Saga*. Kallas hon *Beja*, men i *codice* *Glareyense*, *Helena*, som i vår *saga*. Se *Suhm's Crit. Hist.* af *Danmark*. III. Tom. s. 733. *Utg.*

HEMINGR eller **HAMINGR.** Lyckosam, *N.* War *Sigwald* *Jarls* yngste broder. *Utg.*

HEREYAR. Krigshår eller Stridsön *N.* Denna ö ligger i *Sundmör*, norr i från *Stat*. Se *Söbning*. *Dierges* *Hist.* 3:e Del. s. 256. *Utg.*

HIALTTLAND. Hialt eller Hiolt är *Swärdsfåste*: således utmärkte *Hialt*, *land*, ett *Swärdsland* och bewäpnadt folk, alltid färdigt att gripa till *Swärd*. *N.*

HILLDICUDER. Strids-Gud, äfwen känd i *Strid*. *N.*

HIORUND. *Swärdsfår*, eller *fårände* genom *swård*. *N.* Denna ö får man i *Hiorungawog* icke rått på, om man ej får antaga, att den är förwärlad med ön *Harund*, *Harey* eller *Hauld*. *Utg.*

HIORUNGAVOG. *Swärds* eller *Stridsmannafjård*. *N.* Kallas nu *Liewog*. Den hade sitt namn af 3:e *stenar*, som blifwit uppresta wid *fiårdens* *mynting* -- i *wester* från *Hallfells* *wil* -- och kallade *Hiorungar*. De funna dock, nu mera i *Liewog* icke uppstås. Se *Söbning*. *Nor. Hist.* 3:o Del. s. 259. *Utg.*

HLADA. Öka, samla. *N.* Ett gammalt norrskt *Konungasäte* *Nordanfjell* i *Norrige*, i *Throndeheims* *län*. Der war fordom ett namnkunnigt tempel, egnadt åt guden *Thor*. Se *Söbning*, 1. c. 1:a Del. s. 24. *Utg.*

HLUT, har flere *Bemärkelser*. Såsom 1:o *Lott* eller *afflid* del 2 o *Ett ting* eller en *sak*. 3:o *Rösf*. *Dotering*. *Slarf* *fall*, *vöf* *sternas* *beräkning*. 4:o *Lott* i ett *Lotteri*, som utmärker en *utgång*. *Spådom* och det som är *owist*. *J* *anledning* *bäraf*; betänas med *hlut*, i vår *Saga*, så mycket som *spåman*. *N.*

HOGGUANDI. Sviggande *Dråkande*. *N.*

HOLMSKALLI. *Krigsrop*. *Stridsljud*. Äfwen *Kämpahufvud*. *N.*

HOLDSETULAND. *Boskaps* och *Röttland*. *N.* Dess gränser sträckte sig i *Norr*, till *Tanamirke* och *Eliaewit* (*Eleewig*) och i *Söder* till *Elfur* (*Elbe*); swaras således ungefär mot det nu warande *Houstein*. *Jfr.* *Söbning's Charta*. *Utg.*

HORDA TROLL. *Sård* och *elakt* *Troll*. *N.*

HVITE

HVITE. Betecknar hwit som ägg eller mjölk. A.

HVITSERK, hade fått detta tillnamnet af sin hwitpolerade pansartedja. A. Hvitserk var Ragnar Lodbroks tredje son med Aslauga (se Ragnar Lodbroks saga. 6. Cap.) och det omtalas alldeles icke, att han någonsin hade något annat namn än Hvitserk. Utg.

JADRI, JADUR. Kant eller brädd hwilket ger tillkänna, att Jadren i Norge var wid sjökonten belägit. A. Så kallades också ett färad, wid Sjökonten belägit emellan Rygasylke och Rogaland. Utg.

JARNSIDA. Så kallad af sitt Järnpansar. A. Björn Järnsida var Ragnar Lodbroks andre son med Aslauga. Isländska Handlingar angifwa honom såsom Konung i Sverige, men hvarken hos Johannes Magnus eller i Rimfråniskan finner man igen honom, ehuru Johannes Magnus utprätnar fem konungar af namnet Björn. Suhm (Crit. Hist. af Danmark, III Bind. s. 637) anser den hos våra författare och af Nimbertus i Vita Ansgarii, omtalade Björn på Håga, för Ragnar's son, Björn Järnsida. Chronologien har ingen ting deremot. Utg.

JNGIBIARG, JNGIBIORG eller **JNGEBORG.** Innefluten och wäl bewarad. Gudarnes Borg. Wörn. Förswar. A.

JNGIGERD. Instångd. Wäl bewarad Gudarnes wård. A.

JOME. Har fått sitt namn af Jomali, eller Jomala, fordom en Afgud hos de Nationer som bodde wid östersjön, och wille betyda Jowur eller Thor. Hos Sinnarne har sedermera Jomali blifwit den stora Gudens namn. Jome, har derefter blifwit kalladt Julin, af Jola, det är wara lustig och glad. A. Staden Julin, af Skandinawerne och de nordiska folken, kallad Jome, Jomne, Jometa och af Krantzjus, till följe af misbländning, Wineta, låg på den nu så kallade Wollin Berder, wid Swineslodens nordliga, eller nordwestliga utlopp. (Se Weedel Simonfens Unders. om Jomsbora. s. 28, 29, 47). Sedan denna rika handelsstad, till följe af invånarnes oenighet, af den Danste Konung Hemming och den Slagdtiske Konung Heraud från Sverige, blifwit bekrigad och förstörd, uppbyggdes den af de qwarblifwande innewanare på ett annat ställe, troligen der nu byn Wolmerstedt är belägen (Weedel Simonfens. I. c. s. 53). Lätt inwid denna stad, såsom dess både styrande och förswarande fasta plats, uppbyggdes i 10:de århundradet, Wikingalådet Jomsborg (Weedel Simonfens. I. c. s. 61), och torde böra sökas der nu Dannenberg är beläget. Will man antaga de underrättelser som vår Saga meddela, så hade denna borg af Palnatoke, såsom en fri och sielfständig ort, blifwit bebyggd, till följe af en öfwerenskommelse med Wendiske Konungen Woleslaw eller Miseco. Men till följe af andra historiska källor måste man föreställa sig sakens sammanhang på följande sätt. -- Den danske konungen, Harald Gormson, eller Harald Blaatand, gjorde ett fåg åt Wenden, eröfrade provinsen Jome, eller Wollin, och förlade en del af sina troppar, under Palnatokes befäl i staden Jomne eller Julin. Men då Palnatoke (år 972) besökte sin swärfader i England, rewoiterade innewanarne och dödade den danske befättningen. Då efter trigtets slut med tyfka Kejsaren Otto I, Konung Harald fick tid att tänka på inre affärer, sände han swenske Prinsen Etrybjörn den starke såsom anförare för sin här, som åter skulle bringa Jomenserne till lydnad; Expeditionen lyckades, men då Etrybjörn, jemte det han insåg, att en besättning war

nddig

ndbig till landets försvar, war öfvertygad om att, till säkerhet för öfverfall af upp-
roriske borgare, denna besättning ej borde förläggas i sjelfva staden, uppbyggade han,
tått bredvid densamma, en borg kallad **Jomesborg** och sedan **Jomsborg** i hvilken han
förde befålet, ända till dess att han, år 984, slutade sina dagar i batalien på Fyriswall. Efter
Sturbyörns fall återeröfrade Wenderne landet, af hwilkas Regent ändteligen **Palna-
toke**, efter år 995, köpte landet, utwidgade och starkare befästade **Jomsborg** och gjorde
den till säte för en hietekoloni, känd under namnet **Jomsöwikingar**. (Wedel Si-
monsen. l. c. s. 72, 73, 143). Enligt de Jönsändska underrättelserne att sluta, styrde
Palnatoke **Jomsborg** blott i fem år, hwarefter han afled, och lemnade öfverbefället
i händerne på **Sigwald Jarl**, hvilken förde sina Wapenbröder till det olyckliga slaget
i Hiorungawog. Efter detta olyckliga slag förhöll **Jomsöwikingarnes** magt allt mer och
mer, heldt som inga hjeltar wille strida under den brännmärkte **Sigwald**, hwadan han,
till besättning på sin borg, måste använda **Julinske** Borgare. Sedan **Sigwald**
afled, intogs borgen endast af **Julinska** Borgare, hwilkas enda bedrifter woro lömska
Sjööfverier mot obewäpnade handelsfartyg. Detta retade sluteligen först danske
Konungen, **Anut den Store** att år 1019 tugta dem, och sedan **Kon. Magnus den
Gode** ett, år 1043, alldeles ödelägga borgen, hwarefter dess inwånare flyttade öf-
wer från **Wollin**, till **Wisby** på den Swenska ön **Gotland**. Se **Wedel Simonsen**,
l. c. s. 166--172. Jir. N. D. Lindfors. Dissertatio de Civitate Jomensis p. 58. Utg.

JORVIK. Hästwik. Nu **Nork**. N. Jor betyder neml. enligt **Werelius**, Häst. Utg.

JOTLAND. Jättars land. Kallas nu **Jutland**. N. Enligt **Suhm** (om de Nord..
Folk. Uprind. s. 16) bär egentligen med **Jotland** förstås **Finland**, emedan dit drogo
sig **Standinawiens** äldsta inwånare, som varit **Joter**. Men äfwen till den **Cimbria-
ske** halfön drogo sig de från **Standinawien** undanträngde **Jotar** eller **Jotner**, gåfwo
halfön namn efter sig: **Jotland**, hwilket sedermera blifwit corrumperadt till **Jutland**,
och ännu mera till **Jylland**. **Suhm**. Hist. om de fra Nord. udwaner. Folk s. 17 34. Utg.

KARK, eller **KAURK**. Behäftad med twinsot. N.

KLAKK. Bergskulle. Iswen qwittrande, sjungande. N. Wår **Egga** omtalar
en **Harald**, Hertig af **Holslein**, med tillnamet **Klakk** eller **Klakk-Harald**. Langebet förmo-
dar honom vara den samme som de äldre **Lyfka** Ördnifestrifwares **Herioldus**, hwilken
flydde undan, år 852, för den danske Konungen **Horuc**. I **Lyfkland** skall han hafwa
slätt i stort anseende till dess han blef mistänkt för släpplingar med **Danstarne** af de
nordliga **Markgrefwarne**, och af dem dräpt. **Suhm** anmärker dock, att denna suppo-
sition har **Chronologien** emot sig. Se **Crit. Hist. af Danmark III B**, s. 696. Utg.

KELLINGABANE. Råringedråpare: så kallad, emedan han (**Sallstein**) kämpat
med en trollkona, och henne öfwerwunnit. N.

KLIFLAND. Ett land, hwarest man måste klifwa bland bergskrefwerna.
Äfwen der man klöfwar, eller förer waror på hästryggen. Kallas nu för tiden
Klifford. N.

KOLBEIN. Swartben. N.

LANGELAND. Lång landsträcka. N. En af danska öarne. Utg.

LEIRU. Lerklimp. N. Thorkel **Leiru** eller **Leira**, war en af **Hakon Jarls** nor-
ske kämpar, från **Wiken**, eller **Bohus län**. Utg.

LIMA-

LIMAFIORD. En fjärd eller sjö omgifwen med fluggrifa trä. *N.* Enligt *Schönings* Carta war Limafjord eller Eylimafjord en lång wit på udden af *Jutland* der *Alborg*, nu är beläget. Den hade sitt namn af en Konung *Eylimi*. *Utg.*

LODBROK. Ludna byror eller Ludna Kläder dem *Ragnar* betj nte sig af, då han besfriade, från en stor orm, *Thora Borgarbjort*; Konungens i *Götaland* *Serods* och *Drottning Ledurs* Dotter. Se *Ragnar Lodbroks Saga* i *Nord. Råmpedat.* Åfwen *Serrauds* och *Hofes Saga*, *Cap. 14. s. 62. A.*

LANGBARDI. Långa kämpar. *N.* Enligt *Pauli Diaconi Historia Longobardorum* (*Lit. 1. c. 8*) har *Edin* sjelf gifwit dem namn och af den anledning till det namn som å citerade ställe anføres, lærer man böra afwärlta namnet med *Långstaggige*. Detta wandrande folks egentliga säte anser *Suhm* (*Dnl Edin. s. 245*) hafwa varit i de *Lüneburgska* och *Braunschweigiska* länder längs *Elbströmen*, *NB* som *Långobarder*; annars bodde de först under namn af *Winikler*, i *Wendyspel* i *Jutland* (*Suhm* om de fra *Nord. utw. Folk. 1. B. s. 558*). De hafwa dock ofta ömsat boningsort, ty ifrån den tid, under *Cesar Octavi Augusti* regering (enligt *Suhms* mening. *1. c. s. 560*) de från *Jutland* utwandrade, hade de elswa boningsplatser, innan deras rike i *Italien* förfördes. *Utg.*

MANNHAUGE. Mannahögen. *N.* Detta ställe från hwilket *kampen Järnsleggi* skulle wara kommen, kallar *Schöning*, efter *Torfeus*, "Upphaug på *Drjom* eller *Irelandet*." *Nor. Hist. 3:dje Del s. 260 Utg.*

MAUN. MÖIN. A.

MIDLUNGER Medlare. Delningsman. *N.*

MYRKVIDUR. Mörk och tjock skog. *N.* Hwar denna skog legat — dock för modeligen i *Jutland* — är nu icke möjligt att bestämma. *Utg.*

NORDMERI. Det Norra wåta eller sumpiga landet. *Nor. Morraud* *Morud* svartbrun jord svartmylla. *N.* Ligger wid *Nordsjöstranden*, och utgör den öfra eller Norra del af det så kallade *Mörasfallet* i *Norge*. *Utg.*

NORDRIMBRULAND. Nordiska Jättars land. Kallas nu *Northumberland* *N.* Är beläget på norra stranden af *floden Humber*. *Utg.*

OLAFR. Fjödärfware. Stark som ett låderrep. *N.* *Nadir Ol*, en *finnrem*. Den *Drof* som i vår *Saga* omtalas war *Drof Tryggwason*, son af *Konung Tryggwe* i *Wiken* (eller *Bobustån*) som dräptes af *Harald Gråfeld*. Denne *Drof Tryggwason*, återkom, efter många öden, såsom *Christen* till *Norrige*, besegrade *Håkan Jarl*, intog hela landet och lät döpa det. Sluteligen fölldes han wid en *Swolder* år 1000 i ett *sjöslag* mot den *Danske* *Konung* *Ewen Augustlegg*, den *Swenske* *Konung* *Drof Skötkonung* och *Håkan Jarls* båda söner. *Jarlarna* *Erik* och *Ewen*. *Utg.*

OLOF eller **OLAFR.** Mycket frugtbarande. *N.* *Oluf* eller *Mof* war ett mycket wäntigt, besunnenligen *Sachsiskt*, *gwinnonamn* i äldre tider. *Utg.*

ORM I ÖGA. *Eigurd*, *Ragnar Lodbroks* yngste son, hade en brun ring i ögat, som gaf anledning till detta hans binamn. *Utg.*

OTTA. och **OTTAR.** Förstråfelig. Stråmmande. Åfwen tidig, waksam. *N.* Med *Litta* *Kejsara* af *Sakelandi*, menas, enligt *Schöning*, *Kejsar Otto III.* *Utg.*

PALL-

PALLNAR. Sammanfogadt af Pallur och Nare. En som sitter rak på Höfdingesätet. *N.*

PRIMSIGND. Selgad. wålsignad. Primsigna kallades när, med en Pryl eller annan hwas udd, ett Korfs-Strek ristades i huden. *N.* En Primsignad, skulle hafwa legeds i Liewog, men enligt Schönning (Nor. Hist. 3 Del. s. 259. Nor. b.) finnes nu mera intet spår hwarfen till ett sådant namn, eller till någon d som skulle kunna hafwa burit det. *Utg.*

RAGNAR. Gudomlig Kraft. *N.* Se Lobbros. *Utg.*

RAUMDAL. Store Jättars dal: så kallad af Konung Raum i Raumas rike. *N.* Så hette den inre delen af det så kallade Ndrasvitet i Norrige. Raumsdalen begränsades af Sundmæri, Nordmæri och Sudbrandkdalen. *Utg.*

REIDGOTALAND. Utmärker ett i Skogen uppröddjat och med små Kojor bebyggt land. Saxo Grammaticus, bifaller deras mening, som förmena härmed böra förstås Cimbrien eller Jutland. Men tillhör rätteligen Småland. Vid Verelii not. ad Herw. S. Cap. X. 115. se. *N.* Egentligen är Ridgotaland, ett af de länder som plågade att wandra med sina innewånare, då de wandrade ut. Derföre är det så wanfeligt, att bestämma hwilket land egentligen menas under namn af Ridgotaland. *Utg.*

SÆMUNDR. Rådande öfwer hafwet *N.* Med den Sæmundr hin Frodi som omtalas i 22 Cap. menas troligt den förtiente samlaren af poetiska Eddan. *Utg.*

SAKSLAND. Si kalladt af ett slags Forta swärd eller enbakar, som Götterna gifwa namn af Saxar. *N.* den seklam som gifwit landet sitt namn, ned-satte sig först i 6:te Seklet i de orter som nu mera heta Sachsen. Förut wankade denna frighsta Stam öfwer nästan hela Tyssland, der denna omständighet, sammanlagd dermed att det egentligen war Sacharne som med de Nordiska folken hade att skaffa, låter hafwa bidragit dertill, att man så ofta i Isländska häfderna, får se, unders-namn af Sakaland, hela tyssland inbegripet. *Utg.*

SAUMÆSA är Syæsa eller en qwinna, som förtjenar födan med synålen. *N.*

SIALAND. Seland. Ett wid Sjön belägit eller af sjön omgifwit land. *N.*

SIGURD. Segrare. Äfwen dem som suga på Klapp. *N.* För denna sedna-re förklaring har hwarfen Berelius eller Björn Haldorson någon auctoritet. Men Sig-garr, ett af Odens tillnamn, betyder Segerwinnare, och Sigur, Seger. Af samma radd är äfwen Sigrekter, en stor och stark öfwerwinnare, enligt Adlerslam. *Utg.*

SIGVALLD. Segerns Styrare. *N.* Denne Jomswikingarnes förste Höfding war son af Selandiske Jarlen Strutharald. Efter Valnatofes död, fick Sigwald, enligt Valnatofes eget förslag, öfwerbefälet i Jomsborg. Der utmärkte han sig egentligen dermed att icke hålla hand öfwer de antagne lagarnes efterlesnad och för de åtfylliga swet han utförde, så mot den ena som den andra, och hwilka i denna saga omtalas. Sedan han så stamligen öfwer gifwit sina strids-lamrater, under slaget i Hiorungawog, drog han hem på sitt Seland, mottog det Jarleköme hans

hans fader innehåft och genom sitt fryperi skaffade sig äter gunst hos Konungen Ewen Tiugestågg i Danmark. Denna Konung var han också behjelpelig i att swika den Norske Konungen Olof Tryggwason, i den märkliga dröbningen wid en Swolder. Alla dessa nidingsdåder ädroa honom också en framwisa som, digtad af Jälandarinn Stefner, än till våra dagar bibehållet sig. Sigwald, sin karaktär alltid trogen, låt för denna orsaks skull, hemligen öfwerfalla och dräpa Stalden. Troligen har han sielf snart derefter afslidit ty, enligt Eshönings ord, har man efter den tiden icke af honom hört några framgärningar berättat. Utg.

SKAGR. Sand:refæret. Utgrund. N. Skagge Skoffes son, en mäktig man i Norge enligt Sturleson, war fader till Thora, Håkan Karls hustru. Utg.

SKALAGLAM. Skålastammer N. Ginar Skalaglam, Dotterson af den Skottiske Konungen Biolan, genom dennes Dotter, Nidborg (enl. Torf. p. 312.) war en Jälandsk Skald, hwars dödsfätt här i vår Sagas sätte Capitel förstås. Stule:son har berättat några strofer af hans äredigt öfwer Håkan Jarl, kallad: Bellesto, för hwilken honom stänktes en dyrbar Sköld, med gamla Sagor öfwerkrifwen. Se Sigla. c. 59. Utg.^m

SKAPTA eller SKAUPTA. Rät: falsk. Denne Håkan Jarls træl, Skapta Karl gjorde skil för namnet, såsom Drottins swikari, i det att han swek sin egen Herre och skaf hufwudet af honom, då han hade dölat sig för Konung Olof Tryggwason. Se Cap. 47 s. 180 Och Olof Trygggersons Saga C. 18 s. 91. N.

SKARDABORG. En Bergfästning, äfwen en Borg, der man utdelar får och stråmmor. Nu är dess namn Scharboroug. N.

SKOTLAND. Hägeslyttarnes äfwen Säkerhets och tillflyktsland. Kallas och i gamla Sagor Skottan, som bemärker prydnad, af Skryd eller Skrud. N. Att Skottlands, äldste innebyggare, Picterna woro af Skandinavisk stam har, bland andra, Pinkerton i synnerhet oemotägligen bewisat. Utg.

SKUGGA. Erlings egendom i Sundmör, belägen, enligt Eshönings Charta, på ön Bergund midt för inloppet till Hiorundarfjorden. Utg.

SKUMA. Stymning. N. Thorkleifr Skuma, hwilken föll kort efter slaget, skrad af Wagn, war en Jälandare, från Dyrasfärði, och lika utmärkt skald som Solodat. Hans Sånger äro ibland hufwuddocumenterne för de gamla berättelser om Joms-wikingarnas tåg till Norrige. Utg.

STADAR. Ett fast och säkert hwiloställe. Der man stadnar. N. Enligt Eshönings Charta, är detta ett i hafwet, från Sundmör, utskjutande nås, emellan Ulfawog (Ulfasund) och Trekevarsund. Utg.

STEFNIR. En som sätter sig någon ting wist före. Stefnie är eljest det samma, som nu för tiden, Stephan eller Staffan. N. Denna Stefnie war Jarl i Wales, omfr. år 978. Utg.

STEIGLINGER. Den som bestiger murar och Skepp. N. Kämpen Sigurd, Steiglinger, eller Steiklingur, som war anordnad att strida mot Thorkel Hæ, war från Skigen i Halogaland. Se Eshöning. Nor. Hist. 3 Del s. 260. Utg.

STRUT-

STRUTHARALLDR. Harald med Wirkade Hatten. N. Eller, enligt Suhm: med en gullfjeder, af tio markers wigt på sin hatt. Han war Danf Konge under Skåne och Färö på Seland, omkring år 993. Se Suhm. Hist. af Danm. 3 Tom s. 248 Utg.

SVEIN. Ung och hurtig Dreng. N. Swen, son af Konge Harald Blåtand, regerade Danmark, under tillnamnet Twestiegg, fr. år 992—1014 då han afled i sitt 51 ålders år. Utg.

SUDRMÆRI eller **SUNDMÆRI** Sumpigt land söder ut. N. Södra delen af det så kallade Nordafylke, emellan Nordfjord och Raumsdala, enligt Schönings Charta. Utg.

SUDRUISE. Wis, som en Söderlänning. N.

SVI-THIOD. Swenskt Folk. N. Skulle Etymologien ej snarare vara, Sueit, bewäpnad tropp, och jod (Pers. iao), jord land? Ug.

THORA Djerf, Driftig. N. Dotter af Skage Skoftefson, och Hakon Jars hustru. Utg.

THORD. **THORIR.** **THOR.** Så kallades Aste-Dundrets Gud, Jupiter. Her märker eljest djerf, driftig, den som tör. N. Egentligen är den skandinawiske Thor, äfwen kallad Nufu-Thor, den samma som Phrygiernes Thurus, Egyptiernes Horus och Hindostanernes Svar eller Sawa: den personifierade Solen. Derföre firades i gamla tider, Julen till Thors ära, i Januari eller Thors månaden, då Solen återwän- der sitt lopp. Utg.

THORGERDA. Thors Wårdarinna. Äfwen den som smider Thors wiggar. N. Se Haurgabrud.

THORGUNN. Thors eller Jupiters strid: hwarmed förstås blixt och donder. N.

THORKETILL. **THORKEL.** Thors-Sjelm. — Thorswigg hammare eller Klubba. N.

THORLEIF. Thors medhållare. N. Se Skuma.

THORVOR. Waksam och försigtig, som Guden Thor. N. War Palnates fers farmor. Utg.

THRANDEHEIM, **THRONDIHEIM.** Throndeheim. Saltarrigas och oförwägnas hämning. N. Huswudstaden i Throndelagen, Nordansjells i Norrige, hade från urminnes tider regerats af egne Furstar, hwilka räknade sin släkt från Oden sjelf. Af denna släkt war Hakon Jari. Utg.

THYRI. Ägde namnet efter Krigsguden Thy eller Mars. Des förnamsta egenheter troddes, Sordom, wara mandom och wisbet: twarsöre och för största äretittelar, sågs, att kallas Thyrbiaustr, tarper som Thy, eller Thyrsnatur, wis och klok som Thy. Ordet Thy eller Thyri betecknar äfwen hänest. N. war Saga omtalar twänne Fruntimmer af namnet Thyri. Den ena, Kon. Gorm den gamles Gemäl, såges wara dotter af Klaff-Harald, hwilken Suhm förmodar (Erit. Hist. af Danmark. 111 Bind. s. 914) wara son af den äldre Guthrum, som öfwerflyttade från Danmark till Engeland, och att Klaff-Harald fått ett Hertigdöme i Holstein

stein. Thyra ägtade Konung Gorm omkring år 888, och berättas i Sagan vara mor till Knut Dana-Åst och till Harald Blåtand. -- Den andra Thyri war syster till Kon. Emen Twestegg i Danmark och blef förmäld med Wendiske Konungen Woteklaw. Från honom röfwade henne Dlof Tryggwason af Norrige. Efter hans fall, i slaget wid Swolder, swälte Drottning Thyri sig sjelf af sorg till döds. Utg.

TINDR. Sögste berg eller Tornspets. A.

TOFA. Käf. Slug Troll-qwinna. A.

TOKE. Utwidgare, Inkräktare: af Toka, utwidga. Men dereft namnet skrifwes Thoke, så betydde det behaglig af Thoknast, tåkjas och behaga. A. En af denna Sagas förnämsta hjeltar, Toke, Valneson eller Valnatoke, född omkring 936, är genom Dehleschlägers Tragedi under detta namn, i Norden allmänare bekant. Dock berättar detta sorgespel wisa bedrifter efter Valnatoke, som Isländrarne icke weta att omtala, neml. om Äppleskötningen och Skidhynningen. Dehleschlägers Sagezman är Saxo Grammaticus, och hwem känner icke hans warma patriotiska nit, att genom anförande af halftunderbara händelser episera sitt fäderne-lands historia? och troligtwis har han varit så mycket ifrigare för detta ändamål då fråga war om att hedra en af sin wälgbare, Biskop Absalons förfäder, som Valnatoke war. Det är således sannolikt att han bildat denna berättelse efter de äldre Nordiska Sagorna, t. ex. den om Sigil (se Wilkinna S. s. 64), den om Dlof Tryggwason, med Endrid Pansas son: den om Harald Hårdråde och Hemning från Hattand, m. fl. Det är åtminstone alldeles obegripligt, hwi Isländarne om händelsen skulle wara sanna -- som annars just con amore tyckas omtala Valnatoke och hans datter, skulle förtiga dessa märkliga händelser, ja, till och med icke angifwa honom såsom någon just för alla andra utmärkt hägräytt. -- Sedan Valnatoke fullkomligen inrättat hjelte-colonien, Jomsborg, och tre år efter sedan Wagn i förbundet blifwit upptagen, berättar vår Saga att Valnatoke, i Jomsborg aflidit omkring år 999 i sitt 63 ålders år. Men Suhm (Hist. af Danmark. Tom. III. s. 247) och efter honom Wedel Simonson, tror att han då blott nedlagt skrekken af Jomsborg, öfwerflyttat till Jyen och der dödt år 1002 eller 1010. Wißt är åtminstone att man ännu derstädes straxt wid Odensee wisar hans grafhög, och att Valnatokes minne i ättilliga underbara folksånger, bland Jyenske bönderna, intill våra dagar bewarat sig. Se Wedel Simonson. Om Jomsborg. s. 160--165. Utg.

TRYGGUE. Tryggbet, Trohet. A. Tryggwe Dlofson war en af Norriges småkonungar, och styrde den delen af wiken som ligger öfwan för Fiollofjorden. Han blef bråpen af Gudraud Wiornson, och war fader till den sedermera så utmärkte Konung Dlof Tryggwason. Schöning. Norriges Hist. 3. Del s. 441. Utg.

TUNSBURG. Befästadt Berg. A. Denna, enligt berättelse, äldsta handelsstad i Norrige och sedan Kon. Gudraud Wiornsons Residens, war belägen, enligt Schönings Charta, i Westfold (en del af Wiken), bredwid Sunden Foldin. Utg.

WALKYRIUR. I Sedentimma höls före, att desse woro sådana Gudinnor som styrde de Rwigandes öde, och beredde åt deras själar rum i Walhall, eller de jällas Boningar, A.

WALLAND.

WALLAND. De sagnas land. Så kallades fördom en del af Frankrike. Nu Walois, derifrån Walonerne härstamma. N.

WEBORG. Helig, Wigds eller Freds borg. N. Denna Futtländska Stad kallas på Skönings Charta öfwer Skandinawien, Wibiarig och nu för tid Wibork. Utg.

WESETI. Fridsam boning. Helig, wålsignad fridstad. N.

WICAGLUM. Buller i striden. Surtig i brottande. N. -- War en utmärkt kämpe, i forna dagar, härstammande från Island, son af Epyiof, hwilken härstammade från Helge Mayre hwilken först införde tapetersbruk på Island. Af Wigaglum's Saga utkom på Suhms befohlnad och redigerad af G. Petrsen, en edition i Köpenhamn år 1786 4to. Utg.

WIGFUS. Sastlig färdig till strid. N. Son af den föregående och uppkallad efter sin fars morfars, Wigfus Herse, på Upplanden i Norrige. Se Sköning. Nor. Hist. 3:de Del s. 435. Utg.

WIKEN. Kallas nu Bohuslän. N. Delades i gamla tider, i Nordwiken och Söndrewiken. Den sednare som äfwen kallades Manarife, är egentligen det nu warande Bohuslän. Utg.

VINDLAND. Wäberland. Kallades Windland, wänslaps eller wänners land. Detta Windland bör ej förblandas med Winland Thad goda. Så kallas des Norra Amerika. N. Med Windland förstodo de gamla, enligt Suhm, Pomern och Mechtlenbur. Se Hist. om de fra Nord. urwd. Folk i Wind. s. 17. Utg.

WOGUM. Sjården eller Safwet. N.

ULFASUND. Ett sund öfwer hwilket Margarne simma. N. Kallas äfwen Ulfawog. Utg.

UPSA. Uppseende. Uppmärksam. N. Så kallades ena hälften af Westfold. Utg.

YRPU. eller EYRPU. Örnghärd. Som bör allting noga. N.

Anmärkingar.

- Sid. 4. En stor knut (mitt före ånnet) imellan armarne. Poringstöld har gifvit de Jælandske orden, sålunda: "Egð linda var fastgjord med en stor knut fram- för bröstet." — Men enligt Björn Haldorson, betyder det Jælandska ordet Enni Pannan. —
- Sid. 30. Det 3:dje Cap. bórjað i Mæt. 17. sålunda: Sigurdur hiet mathur, han var fostbroder theirra. Vitur mathur og audigur. Falner leitade råða við hann huern ueg hann skyllde med fara. Sigurdur quædst villða bidja konu handa honum, &c. Vid med fara ár denna randgloffa: fara med, tractare.
- Sid. 31. Til Ingebiorg, dottur Ottars 20. Jag har upptagit denna låsart efter Mæt. 17. Den Adlersstamska codex har: Til Dottur Ottars Jarls er Ingebiorg heitir. — S. S. Una. Under detta ord, har Adlersstams codex, i en not, warianten, higgja.
- Sid. 34. Ok er han var af hinum mesta Barnsaldri komiu. Adlersst. cod. har: Ok er han var litt af Barnsaldri komiu. Mæt 17. Ok er hann er af hinum mesta barns aldre. Af dessa wariërande låsarter, har jag sammansatt den antagna.
- Sid. 35. Cap. 4. Ok er thetta spyrst, tha tekur 2. Denna lection har uppfommit genom jemfbretse mellan de olika låsarter i Adl. cod. och Mæt. 17. Den förra har: ok er that spurdi Steffner Jarl ok Dattur hans, tha giordu thau that Rath med sier ok rathi Biarnar, Fostra hennar, er kalladur var hinn Brettski, ad Steffnir sendi Biorn &c. Det sednare åter: og er thetta spyrst, tha tekur Olaf thetta raad og thau Biorn hinn Brettski, hann var rathgiæfe hennar, thau bjoda &c. Jag har welat undwifa den släpande widlöstigheten i den ena, och den otydliga fortheten i den andra låsarten. — — S. S. Ok thar med gefur Stefner &c. Här har jag sölt Mæt. 17. Adl. codex har: Ok var Pallnatoke thar med gefit Jarls Nafn &c.
- Sid. 43. Cap. 4. Austurveg. — Sster ut. — Adlersstam har tolkat ordet med Sstersjón; men det origtiga i denna tolkning, ár med starka stjal bewisadt i Yduna 4:de Håft. s. 85.
- Sid. 45. Vinir Kongs. 3 åldre tider gafð, denna hederstittel åt Konungens Hasætis och Ondveigismenn, eller de som, wid gåstabuden, såto midt emot Konungen, i öster. Ly Konungens Högåte, wid bordet, war i wester, åswen bleswo Spekingar och Skalldrer, wise män och Poeter, kallade Kongsviner, såsom warande bland Radgiæfar ok Raduneiti Kongs: Konungens Rådgiæware. Se Verelii noter till 9 Cap. af Nolf Góðdrifsons Saga.
- Sid. 68. Cap. 10. 11:te Lag.Momentet. Skiptis Stang Delningsstang. Hög de gamle Skandinawer war stadgat, att allt Krigærof skulle församlas på ett ställe, der Ansbrarens Merki eller fana war uppsatt, och bytet sedan jemt kiftas emellan de segrande. Deras kom ett sådant ordspråk: Huat ber thu till Stangar? Swad godt har du att gifwa? — Se Hirdskra. Cap. 29.
- Sid. 80. 14. Cap. fer Konongr sialfr till thingsins 2. På detta ställe wariëra alla de codice 3 jag haft tillfälle att se. Adl. cod. har: fer Konongr sjallfer til thingsins med miklu fiolmenni, thui ad hann vil nu ein ratha milli theirra, ok hefr hann tutugu skipa. Vesete fer a thingit ok hefr hann thriu skip. Harallder fer ok a thingit. — Mæt. 17. har: fer Konongr — — — med myklu fiolmenne, thui

ad hann vill nu ein ræða milli theirra. Haralldr Jarl atte skamt ad fara, og hefur hann tötuga skip vel fær. Vesete fer og till thyngs og hefur fim einskip. Enn Syner hans voro eige thar. &c. Þá både Membranan, og Mictet i Skáp. 24 hafna fer -- -- -- med mickla fiolmenni, thui at han vill nu einn ræða milli theirra, han hafdi L. skipe. Haralldr Jarl atti skamt at fara ok hafdi han XX skip. Veseti fer ok till things ok hefur V einskip, enn syner hans voro eigi thar. Eftir jemsförelse med þessa wariantur har jag bildat den lãkart som hár ofmönföre ár antagen. -- Wíð ordet fiolmenni, har Mictet. 17. denna randglofa: Fiol, in compositione multitudinis particula.

- Eid. 81. Hault Jarls -- -- -- gulls. Denna tirad saknas hos Adlersflam, men ár hámtad ur Mictet. 17.
- Eid. 92. Ok er Vagn -- -- -- sem hann. Den hár antagna lãskarten ár uppfommen genom jemsförelse mellán alla de fyra codicek.
- Eid. 93. Cap. 17. fiora vetra. Detta capitel bdrjas i de andra codicek sãlunda: thessa for nu framn triu sumur. Nu er Vagn simton Vetra. &c.
- E. S. Enn thad er mitt rath &c. Enligt de trenne andra codicek, ár det icke Pallnastofe, utan Konung Burisleif som gifwer detta råd. --
- Eid. 97. Hann skall komma skottum -- -- -- DansKonongr. Denna tirad hade Adlersflam, på detta sãtt tolkat: "Han skall fðra Skottarne bort ifrån Wenden, så att de fædermera aldrig gålða skatt åt DanaKonungen." Ett uppenbart mistag. -- Jag har ráttat toskningen efter den auctoritet som lemnas af danska paralellversionen till Mictet 17, till fðlje af den något olika texten, så lydande: og skall hand det derfor arbejde att komma aff alle skatter i landet de somm vi hafuer for gifvidt Danske Kong.
- Eid. 106. Cap. 21. thad er sagt, ad hid fyrsta kuolld -- -- -- velbunar. Denna tirad lãses i Mict. 17. sãlunda: Enn fyrsta aptau hafa brudernar sydfalldad, enn um morguninu eptur en thær kãtar og skupla ekki. &c. Wíð ordet sydfalldad lãses denna randglofa: Falldur, vestimenti capitalis multebreis. Linum circa caput obvolventium, quo adhuc fæminæ Islandica utuntur. Idem est skupla.
- Eid. 111. Cap. 23. Heistreingiu. Wíð detta ord har Mict. 7. fðljande randglofa: Heistreinging, nomen compositum ex primitivo heit, votum, et verbali streinging, quod separatim 'OISEMON est. Ad streingia heit, votum vovere. I gamla tider mora twãanne slags Heistreiningar dfliga. Det ena slaget, brufades då en fðnung inför sina underfãtare, fðrbandt sig att slpra dem efter lag och sedwãnjor. Det andra slaget dswades alltid under dryckesgillen, af så ringare som fðrnãmære kãmpar. Wíð fðmmandet af Bragebãgaren loswades de då, wanligen, att fðretaga någon swãr och årofull idrott.
- Eid. 115. Cap. 24. Thuiãd thu hefdet -- -- -- nu ekki. Denna tirad saknas hos Adlersflam, men finnes i Mict. 17.
- Eid. 129. Cap. 30. Siaks Viks sjafar. En Wítkwãg, sãger Adlersflam, war inemot en swensf mil. -- Ihre anfr: Wikasjö notat certam itineris maritimi mensuram milliari fere æquivalentem, quantum seilæit spatii emetiebantur, anteqvam recen-tes remigio subibant. -- Åfwen i Nimehrðnikan, s. 61. lãsa wi: som trettio wika sjö lang ár.
- Eid. 131. Cap. 31. Saud. Detta ord fðrklarar Adlersflam med: Mlehanda smãboskap. Fãr: Getter, Kalfwar, m. m.

- Sid. 136 Cap. 33. Biarni Bpp. Med detta sammandragna ord i Fösländska texten, torde menas antingen den här i Sagan nämnde Vidri Brenste, eller också Biarne Skold, eller Biarne Gullbrar Skald, hvilka lefde under Olof Tryggvason's och Hakon Jarls tid, wid år 996. Adlersflams Ann. -- Dessa ord förefomma alldeles icke i de öfriga codicës.
- Sid. sam. Nu er tilskipan ---- Hauarder brodr hans. Msct. 17. har öfstilliga olika heter i angifwelsen om stridsordningen. Der heter det: their öttla Svein Jarl Hakonarson mote Sigvalda og Gudbrand af Dölum, Styrkar af Gymsum. I möte tborkattle brodur hans, Yrjar Skeggje, annar Sigurdur Steiklingar af Halogalandi, Thorer Hjörttur. I möte Bua Thorkell Midlangur, Hallstein Kjerlingur, Thorkell Leira. I möte Segrarde Käpu, their fedgar Armodur og Ame af Fidur. Mote Vagne, Erekur, Jarl Hakonarson, Erlingur af Skugga, Geirmundur Huite. Mote Birne Bretska, Einar litle, Hauaudur af Flydrunese.
- Sid. 137 Skialdmeidar. Detta är Adlersflams conjectur, hvilken jag antagit, emedan ordet wäl passar såsom en ärestittel, betydande Skalders utskämmare. De andra codicës hafwa skaldmeijar eller skaldmb, hwilket här betyder ingen ting.
- Sid. 36. Härkläder, fallades alla de wapen, dem en krigsman behöfde, såsom Harnest, Pantfartsjorta, Svärd, Wäga, Spjut, Stridöyra och Stålbatt. Adl. Ann.
- Sid. Hermannum, krigsman. Adlersflams conjectur i st. f. Msct er Hermaurum, krigsmyror, och som är uppenbart skriffel.
- Sid. 170 Cap. 43. Laksmathr. Detta ord öfversätter Adlersflam med listföcke, men utan att jag dertill funnat uppspana någon giltig auctoritet, eller att denna tolkning gifwer någon tillfredsställande mening. Jag har derföre ändrat öfversättningen, hwarunder Euhm (Hist. af Danmark, III. Tom. s. 274) tjemt mig till förebild. Han berättar neml. "Den tiende, som war höi og wel stabt, gav till swar, at Edden mißhagde ham icke, men att han utbad sig nogen Frist paa Naturens Begne. Da den blev ham giwet, sagde han, forend han bandt sine Bentlæder op, og rørende med sin Lem: O det skuffelige Haab, denne havde jeg tillant Thora Skags Dotter, Jarlens Husfru." -- I de andra Mscter, har detta ställe en annan tournure. T. ex. Msct. 17. sålunda: eg hugda ad koma i rekju hia Thoru Skaga Dottur, Konu Jarls og hriste selagann.
- Sid. 177 Cap. 45. Thar er Vagn ---- Leixu. Här har jag upptagit den lection som är använd i Msct 17.
- Sid. Cap. 46. Hann kom til Danmerkr ok for hann a Sioland. I gamla tider war Jutland det egenteliga Danmark, hwadan en Dansk wanligast kallades Jute. Det war således till, det gent öfwer liggande, Jutland, som Sigwald först från Hiorungawog begaf sig, och derifrån reste han öfwer till sitt fädernes gods på Seland.
- Emellan det 46:te Capittet, Heimkomu Sigvaldar Jarl &c. och det, här öfwanföre tryckt 47:de Capittet: Fra Hardrædi Hakonar Jarls &c. har den Adlersflamska codex. sid. 540--544. ett annat Capitel: Frasogn um sa hardla Romu i Hiorungavogar. Men som detta icke innehåller annat än en mager recapitulation af hwad redan förut är berättadt, och då det alldeles saknas i de trenne andra codicës, har jag detsamma ur min upplaga alldeles utestutet.

Rättelser:

I Isländska Texten.

Sid.	Rad.	Står.	Läs.	Sid.	Rad.	Står.	Läs.
1.	2.	Koppun	Koppum.	64.	19.	viti.	vita.
4.	8.	hiel.	hiet.	67.	10.	Smid snilli.	Smid-snille.
6.	21.	nnn.	enn.	68.	1.	iasnbunum.	iafnbunum
8.	19.	hann	hana.	s.	10.	Och	ok
14.	19.	ovinn- sælaste.	ovinn- sællaste.	69.	5.	Ingin..	Eingin.
18.	19.	I þur.	Iþur.	86.	14.	uk.	ok.
18.	20.	mælti.	mælti.	99.	30.	brigiú.	briggju.
20.	2.	a þur.	aþur.	100.	5.	allmætt	allmætt.
20.	32.	Lodbrokar, Synir.	Lodbrokar Synir	s.	14.	ligger a spurda.	ligger a, spur- di.
20.	16.	Drepim.	Drepinn.	201.	4.	þo.	þa.
21.	3.	Nokrusi þar	Nokru si þar.	s.	23.	meiga.	meigum.
21.	26.	hejt streingt.	hejtstreingt	102.	33.	Fuud.	Fund.
22.	11.	ættar.	ætlar.	131.	7.	biarnin.	biarninn.
22.	29.	saker.	sakir.	134.	30.	Saiolldr.	skiolldr.
57.	24.	un	úm	Signaturen af sid. 152 är feltryckt till 971.			
38.	14.	Þrivetur.	Þri vetur	170.	22.	Hakonn	Hakon.
40.	4.	Fosterbrædur	Fostbrædur	177.	7.	Julli	Jalli.
40.	32.	s nn.	sina.	178.	16.	iil	til
41.	19.	huorttuegia.	huonitueggia.	s.	28.	þesser.	þess er.
48.	6	nerifr. þadmit.	þad mit.	180.	34.	fyr.	fyrst.
66.	10.	Kunnugt.	kunnugt.	184.	18.	þegger.	þegar.
58.	16.	vid.	ad.	s.	19.	fraum.	fragum.
64.	3.	þuo.	þu.	s.	20.	Lidg.	Lid.
				64.	185.	2. helart.	helldr

Rättelser.

I Svenska Öfversättningen.

Sid.	Rad.	Står.	Läs.	Sid.	Rad.	Står.	Läs.
3.	12.	Am,	Am-	21.	fist. och		odf.
4.	5.	Et studo.	Et, studo.	24.	16. Limogård.		Limafjord.

Sid.	Kad.	Står.	Läs.	Sid.	Kad.	Står.	Läs.
24.	30.	Christe.	Christne.	26.	2.	ån.	ån.
f.	33.	gan.	han.	100.	5.	magtöft.	magtöft.
25.	16.	Atat.	Aetat.	f.	28.	Lute.	Luta.
37.	21.	hon.	han.	131.	21.	emellan	emellan.
57.	11.	trejde dag	trejde	180.	13.	landes.	landets.
64.	20.	han, huru.	han weta, huru	185.	18.	mångas	månges.
69.	21.	nn	nu	186.	öfwerst	168.	186.
73.	26.	haggwandi.	hoggwandi.	186.	10.	afledas.	afleda.
77.	15.	i	;	188.	30.	lodbrak.	lodbrak.
